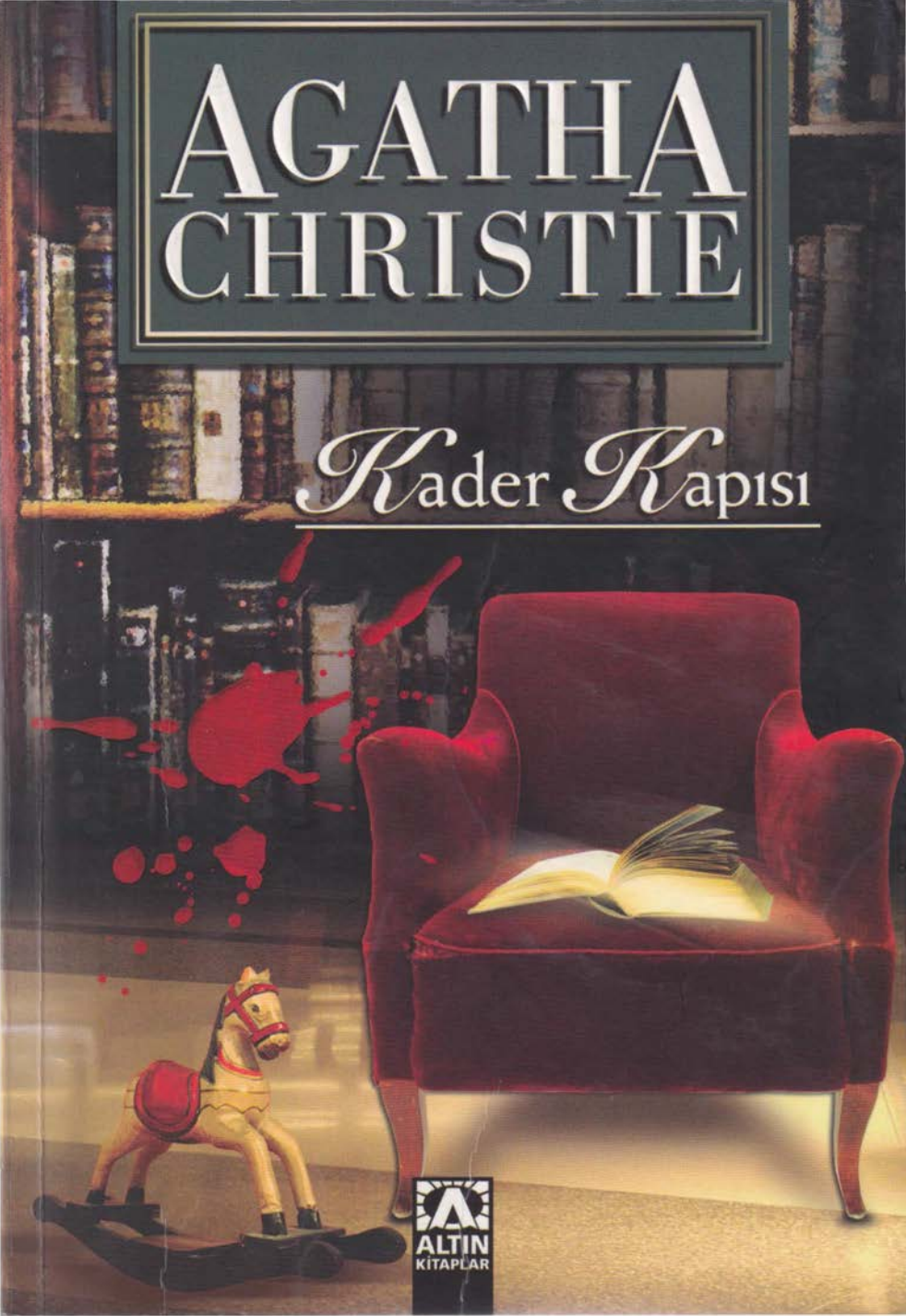
AGATHA CHRISTIE

Kader Kapısı

ALTIN KİTAPLAR

Tommy ve Tuppence Beresford çifti, İngiltere'de eski bir köşk satın alırlar. Köşkün eski sahipleri geride birkaç değersiz oyuncak ve bir dizi antika kitap bırakmıştır.

Bir gün, tozlu kütüphane raflarında bulduğu *Kara Ok* adlı kitap Tuppence'ın ilgisini çeker. Kitabı tekrar okumaya başladığından bazı satırların kırmızı mürekkeple çizilmiş olduğunu fark eder.

İlk başta anlamsız gibi görünen harfleri yan yana getirince ortaya çok garip bir mesaj çıkar: "Mary Jordan'ın ölümü normal değildi."

Beresford'lar olayın gizemini çözmek için köyde araştırma yapmaya başlarlar. Ancak, gözden kaçırdıkları bir konu vardır. Altmış yıl önce Mary Jordan'ı öldüren katiller hâlâ öldürmek için hazır beklemektedirler...

Agatha Christie

ISBN 978-975-21-1088-5

9 789752 110885

ALTIN KİTAPLAR

ALTIN
KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI
POSTERN OF FATE

YAYIN HAKLARI
© AGATHA CHRISTIE
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET A.Ş.

KAPAK
GÜLHAN TAŞLI

BASKI
1. BASIM / TEMMUZ 2009
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1088 - 5

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

Tel: 0.212.446 38 86 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Bu kitap daha önce *Cinayetler Kapısı* adıyla yayımlanmıştır.

AGATHA CHRISTIE

Kader Kapısı

TÜRKÇESİ
GÖNÜL SUVEREN

Hannibal ve sahibine...

İçindekiler

1. KİTAP 1- Kitaplar 11
2- Kara Ok 17
3- Kabristana Ziyaret 25
4- Parkinson'lar 30
5- Kermes 37
6- Sorunlar 45
7- Sorunlar Artıyor 52
8- Bayan Griffin 56

2. KİTAP 1- Yıllar Önce 61
2- Oyuncak At Arabası Mathilde 66
3- Kahvaltıdan Önce Altı İmkânsız Şey 74
4- At Arabası ile Gezi: Oxford ve Cambridge 82
5- Araştırma Metotları 96
6- Bay Robinson 102

3. KİTAP 1- Mary Jordan 119
2- Tuppence Araştırma Yapıyor 129
3- Tommy ile Tuppence Notlarını Karşılaştırıyorlar 134
4- Mathilde'nin Karnındaki Oyuk 140
5- Albay Pikeaway ile Görüşme 152
6- Kader Kapısı 163
7- Soruşturma 167
8- Büyükbabanın Anıları 174
9- Astsubay 186
10- Tuppence Saldırıya Uğruyor 197
11- Hannibal Harekete Geçiyor 213
12- Oxford, Cambridge ve Lohengrin 219
13- Bayan Mullins Ziyarete Geliyor 223
14- Bahçe Kampanyası 228
15- Hannibal, Bay Crispin'le Birlikte İş Başında 233
16- Kuşlar Güneye Göç Ediyor 243
17- Son Sözler: Bay Robinson ile Akşam Yemeği 248

KADER KAPISI'NDAN GEÇENLER:

Tuppence ve Tommy Beresford: Gençliklerinde gizemli maceralara epeyce karışmış yaşlı bir çift.

Albert : Beresford'ların yanına gençlik yıllarında girmiş sadık uşak.

Hannibal: Sahiplerini korumasını iyi bilen Beresford'ların köpeği.

Isaac Bodlicott: Geçmişteki olaylar hakkında bilgisi olan yaşlı bahçıvan.

Henry Bodlicott: Büyükbabası Isaac'dan bazı şeyler duymuş olan torun.

Clarence: Tuppence'a yardım edebileceğini sanan Henry'nin arkadaşı.

Robinson: Para işlerinden iyi anlayan gizemli bir adam.

Pikeaway: Bir zamanlar gizli serviste çalışmış olan zeki bir ihtiyar.

Bayan Griffin: Köydeki eski aileleri tanıyan yaşlı bir kadın.

Bayan Mullins: Köyün eskilerinden çirkin bir ihtiyar kız.

Bay Norris: Karıkocanın tehlikeye atılmalarını istemeyen müfettiş.

TUPPENCE'LA TOMMY'NİN ELİNDE ŞU İPUÇLARI VARDI:

- Oxford ve Cambridge
- "Grin - Hen - Lo" sözcüğü
- Bir çocuk kitabı
- Kay - Kay
- Mathilde adlı oyuncak at
- Küçük bir çocuğun bıraktığı haber
- Bir mezar taşı
- Bir doğum günü defteri
- Eski bir köşk
- Bir zehirlenme olayı

TUPPENCE'LA TOMMY ESRARI ÇÖZEBİLMEK İÇİN ŞU SORULARI YANITLAMAK ZORUNDAYDILAR:

- Mary Jordan kimdi?
- Çocuk, "İçimizden biri..." sözcüğüyle kimi kastetmişti?
- Gerçekten köşkte bir cinayet işlenmiş miydi?
- Mary Jordan bir düşman ajanı mıydı?
- Bay Robinson bu konu hakkında ne biliyordu?
- Küçük Aleksander da bir cinayete mi kurban gitmişti?
- Eski sırrın ortaya çıkmasını kimler istemiyordu?
- Yaşlı bahçıvan neler duymuştu?
- O üç heceli sözcük ne anlama geliyordu?
- Tommy'le Tuppence'ın hayatı gerçekten tehlikede miydi?

Şam kentinin dört büyük kapısı vardır...
Kader Kapısı, Çöl Geçidi,
Felaket Mağarası, Korku Kalesi...
Ey kervan, oralardan geçme,
Ya da şarkı söyleyerek geçmekten sakın.
O sessizliği duydun mu?
Kuşların ölmüş olduğunu,
Ama yine de bir şeyin kuş gibi cıvıldadığı
O sessizliği...

Gates of Damascus(*)
James Elroy Flecker

(*) Şam'ın Kapıları

1. KİTAP

BÖLÜM 1

Kitaplar

Tuppence, "Kitaplar!" diye bağırdı. Sesi, öfkeli bir patlayıştan farksızdı.

Tommy, "Ne dedin?" diye sordu.

Tuppence odanın diğer ucundan kocasına baktı. "Kitaplar!" dedim.

Thomas Beresford, "Ne demek istediğini anlıyorum," diye mırıldandı.

Tuppence'ın önünde üç büyük kutu duruyordu. Hepsinden de birtakım kitaplar çıkarılmıştı, ama kutuların büyük bir bölümü hâlâ doluydu.

Tuppence, "İnanılacak gibi değil," dedi.

"Kitapların kapladığı yeri mi demek istiyorsun?"

"Evet."

"Hepsini rafa mı dizmeye çalışıyorsun?"

Tuppence, "Ne yapmaya çalıştığımı ben de bilmiyorum," dedi. "İşin kötü yanı da bu ya. İnsan hiçbir zaman ne yapmak istediğini tam anlamıyla bilmiyor." İçini çekti. "Öf..."

Kocası, "Gerçekten mi?" dedi. "Bu senin kişiliğine hiç uymuyor. "Sen ne istediğini çok iyi bilirsin. Aslında bütün derdin de bu zaten."

Tuppence, "Ben şunu kastediyorum," dedi. "Artık ikimiz de yaşlanıyoruz. Romatizma her yerimizi sarmaya başladı. Bu gerçeği kabul etmek zorundayız. İnsan bir yere uzanırken bu durumu daha iyi fark ediyor. Ne demek istediğimi biliyorsun. Uzanıp bir kitabı yerine koyarken ya da raf-

tan bir şey alırken... Veya alt rafa baktıktan sonra yerinden kalkmakta biraz zorluk çektiğin zaman."

Tommy başını salladı. "Evet, evet. Durumumuzu iyi dile getirdin. Başlangıçta anlatmak istediğin de bu muydu?"

"Hayır, bunu söylemeyecektim. Anlatmak istediğim şuydu: İnsanın yeni bir ev satın alabilmesi çok hoş bir şey. Tam istediği gibi bir yer bulabilmesi. Burası hep hayalimizde canlandırdığımız ev. Tabii biraz değişiklik yapmak gerekti, o da başka."

Tommy, "Evet," dedi. "Odaları aralarındaki duvarları yıktırarak birleştirdik. Senin 'veranda', yapı ustasının 'taraça' dediği yeri yaptırdık. Ama ben oraya 'teras' demeyi tercih ediyorum."

Tuppence kesin bir tavırla, "Orası pek güzel olacak," diyerek başını salladı.

Tommy, "Her şey tamamlanınca evi tanıyamayacağım," dedi. "Bunu mu söylemek istiyorsun?"

"Ne münasebet. Değişiklikler sona erince sevinçle karının çok zeki, marifetli, sanat yanı güçlü bir kadın olduğunu söyleyeceksin."

Tommy, "Pekâlâ," diyerek gülümsedi. "Uygun sözleri hatırlayıp söyleyeceğim."

Tuppence, "Hatırlamana gerek yok ki," dedi. "İçinden gelecek."

Tommy, "Bütün bunların kitaplarla ne ilgisi var?" diye sordu.

"Şey... Yanımızda iki üç sandık kitap getirdik. Pek fazla sevmediğimiz kitapları sattık, elden çıkarmaya kıyamadığımız eserleri de buraya taşıdık. Tabii sonra 'bilmem kimler...' şimdi adları aklıma gelmedi... Bize bu evi satan aile yani... evdeki eşyaların hepsini alıp götürmek istemiyordu. Bize birtakım eşyalarla birlikte kitaplarını da satacaklarını söylediler. Biz de buraya gelip ortalığa bir göz attık..."

Tommy, "Onlara beğendiğimiz şeyler için bir fiyat verdik," dedi.

"Evet, ama eşya seçimimiz onların bekledikleri kadar olmadı. Özellikle mobilyaları ve süsleri fazlasıyla zevksizdi. Neyse ki, onları almak zo-

runda değildik. Ama buraya gelince kitapları gördüm... Birçok çocuk kitabı vardı. Biliyorsun bazıları aşağıdaki oturma odasındaydı. Yani onları hâlâ seviyorum. İçlerinde pek sevdiğim birkaç kitabın da bulunduğunu fark ettim. Onları satın almamızın iyi bir şey olacağını düşündüm. *Androcles and the Lion* öyküsünü biliyorsun," dedi. "O kitabı sekiz yaşındayken okumuştum. Çok iyi hatırlıyorum Andrew Lang'ın eseriydi."

"Sahi mi, Tuppence? Sekiz yaşındayken kitap okuyacak kadar zeki miydin?"

Tuppence, "Evet," dedi. "Beş yaşındayken kitap okumaya başladım. Benim çocukluğumda herkes böyle yapardı. Hatta okumayı öğrenmek zorunda da kalmazdın pek. Yani biri sana masalları yüksek sesle okurdu. Sen de bunlardan hoşlandığın için kitapları gidip raftan alırdın. Sonra da bir bakardın ki, masalları okumaya başlamışsın bile. İmla filan öğrenme zahmetine katlanmadan tabii. Ama sonradan bu yüzden biraz zorluk çektim. Çünkü imlayı hiçbir zaman doğru dürüst öğrenemedim. Eğer biri bana bunu dört yaşlarındayken öğretseydi, sonuç gerçekten çok iyi olurdu. Babam bana matematik dersleri verirdi. Yani toplama, çıkarma ve çarpma. Babam hayatta en yararlı şeylerden birinin çarpım cetveli olduğunu söylerdi. Bölmeyi de öğrendim tabii."

"Baban çok zeki bir adammış!"

Tuppence, "Onun fazla zeki olduğunu sanmıyorum," dedi. "Ama çok iyi, çok tatlı bir adamdı."

"Konudan uzaklaşmaya başlamadık mı?"

Tuppence, "Evet," diye cevap verdi. "Neyse... Dediğim gibi. *Androcles and the Lion*'u tekrar okumak fikri çok hoşuma gitti. Andrew Lang'ın hayvan öykülerini çok severim. Ayrıca Eton'lu bir öğrenci tarafından yazılan *Eton'da Geçen Bir Günüm* adlı bir kitap daha vardı.

Onu neden okuduğumu bilmiyorum, ama okudum. Ayrıca Bayan Molesworth'un *The Cuckoo Clock, Four Winds Farm...*"

"Pekâlâ edebi zaferlerinin hesabını vermek zorunda değilsin," dedi Tommy.

Tuppence, "Yani demek istediğin o kitapları bugün bulamıyorsun. Zaman zaman yeni baskıları yapılıyor, ama çoğunun içerikleri değiştiriliyor. Resimleri bile farklı. Geçen gün *Alis Harikalar Diyarında* adlı eserin yeni baskısını gördüm, doğrusu kitabı tanıyamadım. İçindeki her şey çok garipti. Aralarında okumaktan hâlâ zevk alabileceğim kitaplar vardı. M. L. Molesworth'un eski peri masalları, sonra daha ileri yaşlarda eserlerini okumaktan büyük zevk aldığım Stanley Weymans ve diğerleri gibi birçok kitabı burada bırakmışlardı.

Tommy, "Anlıyorum," dedi. "Kitapları görünce dayanamadın. Üstelik kelepirdi."

"Yani onları satın aldığıma kızmadın değil mi?"

"Hayır kızmadım. Çok ilgimi çekti. Ayrıca çok ucuzdu."

"Gerçekten de hepsini pek ucuza aldım. Ve... ve işte onlar da buradalar. Bizim kitaplarla diğer eserlerin arasında. Ama şimdi ortaya bir sorun çıkıyor. Oldukça fazla kitabımız var. Yaptırdığımız rafların yeteceğini hiç sanmıyorum. Senin çalışma odana ne dersin? Orada bu kitaplara yer var mı?"

Tommy, "Hayır!" diye bağırdı. "Kendi kitaplarım bile sığmayacak oraya."

Tuppence, "Ah, ah, ah," dedi. "Tam bize göre bir durum bu. Kitaplar için eve bir oda eklemek zorunda kalacağız sanırım?"

Tommy, "Hayır," diye karşı koydu. "Ekonomi yapmak zorundayız. Önceki gün böyle kararlaştırdık. Unuttun mu yoksa?"

Tuppence mırıldandı. "O önceki gündü. Zaman geçiyor. Ben şimdi kütüphanede kalmasını istediğim kitapları raflara yerleştireceğim. Sonra... sonra diğerlerini gözden geçiririz. Belki yakınlarda bir yerde çocuk hastanesi vardır. Çocuk kitaplarını verebileceğimiz en iyi yer orasıdır."

Tommy, "Onları satabiliriz de," dedi.

"Bunlara alıcı çıkacağını sanmıyorum. İçlerinde pek öyle değerli, ender bulunan eserler yok."

Tommy güldü. "Şans işi bu, hiç belli olmaz. Belki kitapçıların aradığı, mevcudu tükenmiş bir eser buluruz."

Tuppence, "Bu arada, kitapları raflara yerleştirmeye başlayalım. Baskı tarihlerine bakarak, saklamak istediklerimizi bir kenara ayırırız." Kitapları türlerine göre ayırmaya da çalışıyorum. Yani macera romanları, peri masalları, çocuk hikâyeleri. Sonra okulla ilgili romanlar. Hani L. T. Meade'in yazdığı, zengin çocukların devam ettiği okullar hakkındaki eserler. Ayrıca kızımız Deborah küçükken ona okuduğumuz *Winnie the Pooh, The Little Grey Hen* gibi öykülerini hepimiz çok severdik."

Tommy, "Sen galiba yorulmaya başladın," diye cevap verdi. "Şu işi sonraya bıraksan."

Tuppence, "Evet, haklısın," diyerek başını salladı. "Ama odanın bu tarafını düzenleyebilseydim... Kitapları şuraya koysaydım..."

Tommy, "Ben sana yardım edeyim," dedi. Karısına yaklaşarak kutulardan birini tutup yana eğdi. Kitaplar bir anda etrafa saçıldı. Tommy bunların bir bölümünü kucakladığı gibi götürüp, raflara tıkıverdi. "Aynı boyda olanları bir araya koyuyorum. Böyle daha düzenli oluyor."

Tuppence, "Kitaplar öyle mi yerleştirilir?" diyerek dudak büktü.

"Onları şimdilik böyle ayıralım. Daha sonra uygun şekilde yerleştiririz. Şöyle güzel güzel. Uğraşacak bir şey bulamadığımız yağmurlu günlerde yaparız."

"İşin kötüsü biz seninle her zaman bir uğraşı buluyoruz."

"Hah, şuraya da yedi tane girdi. Artık geriye yukarıdaki köşe kaldı. Bana şuradaki tahta iskemleyi verir misin? İskemlenin ayakları beni çeker mi? O zaman en üst rafa da kitap yerleştirebilirim." Dikkatle iskemleye çıktı.

Tuppence, kocasına bir kucak dolusu kitap uzattı. Tommy bunları özenle en üst rafa dizmeye başladı. Ama tam da sonuncuları sığdırmaya çalışırken olan oldu. Üç kitap yere yuvarlanırken Tuppence'a çarptı.

Kadın, "Ah!" diye bağırdı. "Canım acıdı!"

"Ben ne yapayım? Fazla kitap verdin bana."

Tuppence, "Neyse," dedi. "Raflar pek güzel duruyor." Kadın hafifçe geri gitmişti. "Şimdi şunları da aşağıdan ikinci rafa koyarsan, bu kutudaki kitaplar da yerleşmiş olur. Böylesi daha iyi. Bu sabah ilgilendiklerim, bizim asıl kitaplarımız değil, satın aldıklarımızdı. Bakarsın, gizli bir hazine bulabiliriz."

Tommy başını salladı. "Tabii ya."

"Evet, evet, bir hazine bulacağımızdan eminim. Mutlaka bir şey bulacağız. Belki de maddi değeri olan bir şey."

"Ondan sonra ne yapacağız? Bulduğumuz şeyi satacak mıyız?"

Tuppence, "Evet," diye cevap verdi. "Herhalde onu satmak zorunda kalırız. Tabii herkese göstermek için saklayabiliriz de. Öyle övünerek değil de şöyle: 'Ah evet, çok ilgi çekici bir iki şey bulduk.' Biliyor musun Tommy? Bence gerçekten ilgi çekici bir şey bulacağız."

"Ne? Eski, sevdiğim kitaplarından birini mi?"

"Ben, onu kastetmedim. Şaşırtıcı, heyecan verici bir şey bulacağız, demek istedim. Hayatımızı değiştirecek bir şey."

Tommy, "Ah, Tuppence," dedi. "Âlemsin. Aslında başımıza korkunç bir felaket getirecek bir şey bulmamız daha olası."

Tuppence bağırdı. "Saçma! İnsanın hep umudu olmalıdır. Hayatta bundan daha büyük, daha değerli bir şey olamaz. Umut! Unuttun galiba? Ben her zaman olumlu düşünürüm."

"Biliyorum." Tommy içini çekti. "Bunun için sık sık üzülürüm."

BÖLÜM 2

Kara Ok

Bayan Thomas Beresford, Bayan Molesworth tarafından yazılan *The Cuckoo Clock* adlı kitabı alttan üçüncü rafa soktu. Yazarın tüm kitaplarını aynı rafa yerleştirmişti. Sonra Tuppence raftan *The Tapestry Room* kitabını alıp düşürdü. Acaba *Four Winds Farm*'ı okusamıydı. *The Cuckoo Clock ve The Tapestry Room*'un konularını anımsıyordu, ama *Four Winds Farm*'ı pek anımsamıyordu. Parmaklarını kitapların üstünde dolaştırdı... Tommy neredeyse kentten dönecekti.

Evet, yerleşme işi gitgide ilerliyor, diye düşündü Tuppence. Tabii ilerliyor. Sevdiğim o eski kitapları çıkarıp okumaya kalkışmasam... Çok hoş oluyor ama insanın zamanını da alıyor. Üstelik Tommy akşamları eve geldiğinde, karısına işlerin nasıl gittiğini soruyordu. O da, "A, gayet iyi," diyordu, ama kocasının yukarıya çıkıp kitap raflarına bakmasını engellemek için de akla karayı seçiyordu. Kitapları yerleştirmek zaman alıyordu. Bir eve yerleşmek daima böyleydi. İnsanın tahmin ettiğinden daha uzun sürüyor ve içeri bir sürü sinir bozucu insan doluşuyordu. Sözgelişi, elektrikçiler. Adamlar geliyor, daha önce yapmış oldukları işi beğenmiyorlardı. Neşeyle gülüp orayı burayı kazarak evsahibesinin işini daha da zorlaştırıyorlardı.

Tuppence bazen, "Keşke eski evimizden ayrılmasaydık," diye yakınıyordu.

O zaman Tommy de, "Yemek odasının tavanını unuttun mu? Ya tavanarasındaki odaları? Garajın halini? Araba içeride eziliyordu az kalsın. Bunu sen de biliyorsun," diye anımsatıyordu.

Tuppence, "Evi pekâlâ tamir ettirebilirdik," dedi.

Tommy karşı koydu. "Hayır. Harabeye dönen evi tekrar inşa ettirmemiz gerekiyordu. Taşınmaktan başka çaremiz yoktu. Tüm eşyalar yerleştikten sonra bu ev çok güzel olacak. Bundan eminim. İstediğimiz her şeyi yerleştirebilecek kadar yer var."

"İstediğimiz her şeyi derken saklamayı düşündüğümüz eşyalardan mı söz ediyorsun?"

Tommy, "Evet, ama fazlalıklardan kurtulmamız lazım," dedikten sonra işinin olduğunu bahane ederek dışarı çıktı.

Şu anda kitaplığın önünde duran Tuppence, bu eve yerleşmekten başka bir seçenekleri olup olmadığını düşünüyordu. Başlangıçta pek basit gibi görünmüştü bu iş. Ama gün geçtikçe işler zorlaşıyordu. Tabii bunun bir nedeni de bu kitaplardı.

Tuppence, "Şöyle şirin, sıradan bir zamane çocuğu olsaydım," dedi. "Küçükken öyle kolaylıkla okuma öğrenmezdim. Şimdiki çocuklar dört beş, hatta altı yaşında bile okumasını bilmiyorlar. Hatta on bir yaşında bile. Bizler okumayı nasıl çabuk söktük bilmiyorum. Hepimiz okuyabiliyorduk. Ben, komşumuz Martin, yolun aşağısındaki Jennifer, Cyril ve Winifred. İmlamız mükemmel değildi, ama hepimiz iyi kötü okuyup yazıyorduk. Bunları nasıl öğrendiğimizi anımsamıyorum. Herhalde insanlara sora sora öğrendik. Posterlerdeki yazıları heceleyerek, trenle Londra'ya giderken yol boyunca dizili levhaları okuyarak filan öğrendik. Çok heyecanlıydı. O yazıların ne anlama geldiğini düşünürdüm. Aman neyse... İşime bakayım..."

Birkaç kitap daha aldı. Önce, *Alis Harikalar Diyarında*'ya daldı. Sonra da Charlotte Yonge'nin (Unknown to History) *Tarihin Bilmediği* adlı kitabına göz gezdirdi. Böylece kırk beş dakika geçti. Tuppence'ın eli kalın, eski bir kitaba kaydı. (The Daisy Chain) *Papatya Zinciri.*

Kadın, "Ah!" dedi. "Bunu da tekrar okumalıyım. Aradan ne kadar uzun bir zaman geçti... Ne de heyecanlıydı!" Norman'ın kabul edilip edilmeyeceğini merakla beklemek. Ve Ethel... o yerin adı neydi? Coxwell ya da başka bir şey... O zevk düşkünü Flora. O günlerde neden herkes zevk düşkünüymüş, ama zevk düşkünlerine de iyi gözle bakılmıyormuş. Peki, şimdi bizler neyiz. Bizler de zevk düşkünü müyüz, yoksa değil miyiz?

"Ne dediniz efendim?"

"Ah! Hiç hiç..." Tuppence dönerek sadık uşakları Albert'e baktı. Adam eşikte duruyordu.

"Bir şey istediğinizi sandım, hanımefendi. Zili çaldınız da..."

Tuppence, "Yok canım," dedi. "Kitapları indirmek için iskemleye çıkarken zilin üstüne dayandım."

"İsterseniz kitapları ben indireyim."

Tuppence, "Aman çok iyi olur," dedi. "O iskemleden düşüp duruyorum. Bazıları kaygan, bazılarınınsa bacakları sallanıyor."

"İstediğiniz belirli bir kitap var mı?"

"Şu üçüncü rafa pek bakmadım. Yukarıdan üçüncüye yani. Orada hangi kitapların olduğunu bilmiyorum."

Albert sandalyeye çıktı. Her kitabı tozlarını silkmek için rafın kenarına vurduktan sonra Tuppence'a uzattı. Yaşlı kadın büyük bir sevinçle bunları aldı.

"Ah, ne hoş! Bütün bunlar! Bu kitaplardan çoğunu unutmuştum. Ah, işte, (The Amulet) *Tılsım!* (The New Treasue Seekers) *Yeni Define Avcıları!* Ah, hepsini çok seviyorum. Hayır, Albert, onları raflara yerleştirme. Onları tekrar okumak istiyorum. Şey, belki bir ikisini okurum. Şimdi bu neymiş? Bakalım. (Under the Red Robe) *Kırmızı Pelerin.* Ah, evet bu çok heyecanlı tarihi bir romandı. Bir de (The Red Cockade) *Kırmızı Ağaçkakan* var. Stanley Weyman'ın da birçok eseri var. Hepsini on, on bir yaşındayken okumuştum. *Zenda Mahkûmu*'nu da bulursam hiç şaşmam." Eski

anılara dalan Tuppence zevkle iç çekti. *Zenda Mahkûmu,* ilk okuduğum aşk romanıydı. Prenses Flavia ile Ruritanya Kralı Rudolph Rassendyll'in aşkı. Kim bilir kaç gece öyle bir erkeğin hayalini kurmuştu.

Albert, ona yeni birkaç kitap daha verdi.

Tuppence, "Oh, evet," dedi. "Bunlar eski kitaplar. Hepsini bir araya koymalıyım. Şimdi, bakalım. Burada ne var? *Define Adası.* Bu romanı defalarca okudum, ayrıca iki kez filmini gördüm. Romanların sinemaya uyarlanmasından hoşlanmıyorum. Oh... işte *Kaçırılan Çocuk.* Bunu çok severim."

Albert bir kucak dolusu kitabı raftan aldı ve *Catriona* neredeyse Tuppence'ın başına düşüyordu.

"Ah, özür dilerim, madam. Çok özür dilerim."

Tuppence, "Zararı yok," dedi. "Zararı yok. *Catriona* orada Stevenson'un başka eserleri var mı?"

Albert birkaç kitap daha verince Tuppence sevinçle bağırdı.

"Kara Ok. Tanrım! *Kara Ok!* Bu ilk okuduğum kitaptı. Evet. Albert, sen herhalde bunu bilmiyorsundur. Yani demek istediğim sen henüz doğmamıştın. Öyle değil mi? Bir düşüneyim. Konusu neydi? Ah, evet, duvardaki tablo... gözleri vardı... gerçek gözler, tablodaki gözler oynuyordu. Harika bir romandı. Çok da korkunçtu. Oh, evet. *Kara Ok.* Neydi? Kedi mi, yoksa köpek mi? Hayır. *Kedi, fare ve Lovell adındaki köpek. İngiltere'yi yöneten domuz.* Evet, anımsadım. Domuz hiç kuşkusuz. III. Richard'dı. Şimdiki yazılar onun harika biri olduğunu söylüyor. Zalim bir adam değilmiş. Ama ben inanmıyorum. Shakespeare de inanmıyordu. Sahne oyununda Richard, söze şöyle başlıyordu: Ben çok kararlıyım, zalim olduğunu kanıtlayın. Ah, evet. *Kara Ok."*

"Başka kitap vereyim mi, madam?"

"Hayır istemem, Albert. Teşekkür ederim. Artık bu işe devam etmek istemiyorum, yoruldum."

"Siz bilirsiniz, efendim. Az önce beyefendi telefon etti. Yarım saat gecikecekmiş."

Tuppence, "Zararı yok," dedi.

Bir koltuğa yerleşerek *Kara Ok*'u aldı. Kitabın sayfalarını ilgiyle karıştırmaya başladı.

"Ah, ah, ne harika... Hikâyenin birçok yerini unutmuşum. Yeniden okumak büyük zevk verecek. Pek heyecanlı bir maceraydı."

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Albert mutfağa döndü, Tuppence koltuğunda arkasına yaslandı. Dakikalar geçti. Oldukça eski koltuğa rahatça yerleşmiş olan Bayan Thomas Beresford, *Kara Ok*'u okuyarak geçmişteki o müthiş anlara dönmeye çalışıyordu.

Mutfakta zaman böyle geçti. Albert ocağın başındaydı. Bir araba yaklaşarak durdu. Albert yan kapıya gitti.

"Arabayı garaja koyayım mı, efendim?"

Tommy, "Hayır," dedi. "O işi ben yaparım. Herhalde sen akşam yemeğini hazırlamakla meşgulsün. Çok mu geç kaldım?"

"Hayır, efendim. Söylediğiniz zamanda geldiniz. Hatta biraz erken bile."

"Ya." Tommy arabayı garaja soktuktan sonra dönüp mutfağa girdi. Ellerini ovuşturup duruyordu. "Hava soğuk. Tuppence nerede?"

"Hanımefendi mi? Yukarıda kitapların yanında."

"Ne? Hâlâ o Tanrı'nın cezası kitaplarla mı meşgul?"

"Evet. Bugün bir sürü kitap daha yerleştirdi. Ama zamanının çoğunu onları okuyarak geçirdi."

Tommy, "Ulu Tanrım," dedi. "Pekâlâ Albert, ne yemek var?"

"Limonlu dilbalığı filetosu, efendim. Hazırlanması uzun sürmez."

"Öyleyse on beş dakika sonra sofraya otururuz. Önce elimi yıkamak istiyorum."

Yukarıda, en üst katta Tuppence eski koltukta oturmuş, *Kara Ok*'u okumaya dalmıştı. Kaşlarını hafifçe çatmıştı. Ona biraz acayip gelen bir durumla karşılaşmıştı. Buna bir "araya karışma" da denebilirdi. Biri, okumak-

ta olduğu sayfada bazı sözcüklerin altlarını çizmişti. Tuppence son on beş dakikadan beri bu durumu incelemekteydi. Sözcüklerin altlarının çizilmesinin nedenini anlayamıyordu. Sırayla yapılmamıştı üstelik. Yani bu işi yapan, kitaptan bir cümle seçmemişti. Ayrı ayrı sözcükler seçilmiş ve altları kırmızı mürekkeple çizilmişti. Tuppence usulca okudu. "Matcham dayanamayarak bağırdı. Dick hayretle irkilerek elleriyle tuttuğu pencereyi bırakıverdi. Hepsi de ayağa fırlamışlar, hançerlerini ve kılıçlarını kınlarından çekiyorlardı. Ellis elini kaldırdı. Gözlerinin akı parlıyordu. Ve iri..." Tuppence başını salladı. Bir anlam çıkmıyordu bundan, hiçbirinden çıkmıyordu.

Yazı takımının durduğu masaya giderek, matbaacının yolladığı kâğıt örneklerinden birkaçını aldı. Bunlara yeni adresleri yazılacaktı: Defneli Köşk.

Tuppence, "Defneli Köşk," diye tekrarladı. "Amma da gülünç isim. Ama insan bir evin adını durmadan değiştirirse, o zaman mektupları kaybolur."

Yaşlı kadın kitaptaki sözcükleri sırayla yazdı. Şimdi daha önce görmediği bir şeyi fark etmişti. "İşte bütün fark burada." Bazı harflerin üzerinden kalemle gitti.

Birdenbire Tommy'nin sesini duydu. "Demek buradasın? Yemek hazır. Kitaplar ne âlemde?"

Tuppence, "Çok karışık..." dedi. "İnsanı fena halde şaşırtıyor."

"Şaşırtan nedir?"

"Şu ünlü *Kara Ok*. Kitabı yeniden okumak istiyordum okumaya başladım da. Her şey yolundaydı. Sonra birdenbire sayfalar gözüme acayip gözükmeye başladı. Yani... birçok sözcüğün altı kırmızı mürekkeple çizilmiş."

Tommy, "Çok kişi yapar bunu," diye cevap verdi. "Tabii hepsinin kırmızı mürekkep kullandığını söylemiyorum. Ama insan bazen bir bölümü ya da bir cümleyi hatırlamak ister. Canım işte, ne demek istediğimi biliyorsun."

Tuppence başını salladı. "Evet biliyorum. Ama burada durum farklı. Altları çizilenler birtakım harfler."

Tommy, "Ne demek birtakım harfler?" diye sordu.

Tuppence, "Buraya gel," dedi.

Adam yaklaşarak koltuğun dirsek dayanılan yerine ilişti. Eğilerek okumaya başladı. "Matcham dayanamayarak bağırdı ve hatta öldü başlarken hayretle irkilerek elleriyle tuttuğu pencereyi bıraktı iki iriyarı adam... bu sözcüğü okuyamadım, Tuppence... fişek beklenilen işaretti. Hepsi ayağa fırlamışlar, sıkışık hançer, ev, kılıç..." Tommy bir an durdu. "Deli saçması bu."

Tuppence, "Evet," diyerek başını salladı. "Ben de önce öyle olduğunu düşündüm. Ama bu deli saçması değil, Tommy."

Aşağıda bir çan çalmaya başlamıştı.

"Yemek hazır."

Tuppence, "Dur bir dakika," dedi. "Önce sana bunu anlatmalıyım. Gerçekten çok garip bir durum bu. Onun için sana hemen anlatmam şart."

"Tamam, tamam. Yine içinden çıkılamayacak bir bilmece mi buldun?"

"Hayır, hayır. Ben sadece bazı harfleri ayırdım. Şey... Örneğin, şu sayfada... Matcham'ın M'si. M harfinin altı çizilmiş. A'nın da. Ondan sonra üç sözcük daha var. Kitapta aynı sırayı izlemiyor bunlar. Biri bu sözcükleri seçerek altlarını çizmiş, daha doğrusu içlerindeki harfleri. Çünkü istediği harflermiş bunlar. Şuraya bak. Bağırdı'dan 'r' harfinin altı çizilmiş. Hayret'in 'y'si. Jack'den J. Sonra..."

Tommy bağırdı. "Tuppence, Tanrı aşkına bırak artık şunu!"

Tuppence, "Dur dur," dedi. "İşin içyüzünü öğrenmem gerek. O harfleri ayırıp yazdığım için durum açığa çıkıyor. Bak, görüyor musun? M-A-R-Y. İşte bu, altı çizilmiş dört sözcükten çıktı."

"Ee, ne olmuş? O kadar önemli mi bu?"

"Harfleri birleştirince Mary adı çıkıyor."

Tommy, "Pekâlâ," dedi. "Mary adında biri varmış. Sanırım yenilikler icat etmeye meraklı bir çocuk, bu kitabın kendisine ait olduğunu böyle göstermek istemiş. İnsanlar kitapların içlerine isimlerini yazarlar, böyle şeyler yaparlar."

Tuppence, "Peki, Mary," dedi. "Buradan sonra altları çizilen harfler J.o.r.d.a.n kelimesini oluşturuyor."

"Gördün mü bak? Mary Jordan." dedi Tommy. "Bu çok doğal. Şimdi o kişinin adının Mary Jordan olduğunu öğrendim."

"Bu kitap ona ait değil. Kitabın ilk sayfasında kargacık burgacık bir yazıyla, bu kitabın 'Aleksander Parkinson'a ait olduğu yazıyor."

Tommy, karısının koluna dokundu. "Haydi gel. Ben acıktım."

Tuppence, "Biraz sabret," dedi. "Ben sana sadece bundan sonraki bölümü okuyacağım. İşaretli yerleri yani. Bunlar, dört sayfaya dağılmış. Harfler çeşitli sayfalardaki sözcüklerden garip bir biçimde seçilmiş. Hiç biri sırayla değil. Bir araya getirirsen bir anlam çıkmıyor. Önemli olanlar harfler. Şimdi... M-a-r-y J-o-r-d-a-n'ı bulduk. Tamam. Ondan sonraki dört sözcüğün ne olduğunu biliyor musun? 'ı-n ö-l-ü-m-ü n-o-r-m-a-l d-e-ğ-i-l-d-i.'" Tuppence bağırdı. "Gördün mü? Ondan sonraki cümle ise şu: *'Bu içimizden birinin işi, onun kim olduğunu bildiğimi sanıyorum!'* Hepsi bu kadar. Başka bir şey bulamadım. Ama çok heyecanlı değil mi?"

Tommy, "Buraya bak, Tuppence," dedi. "Bu işi büyütmeyeceksin ya?"

"Ne demek büyütmeyeceksin?"

"Yani bunu gizemli bir hale sokmaya kalkışmayacaksın değil mi?"

Tuppence, "Ama bu benim için gerçekten gizemli bir durum," diyerek güldü." *'Mary Jordan'ın ölümü normal değildi. Bu içimizden birinin işi, onun kim olduğunu bildiğimi sanıyorum.'* Ah, Tommy, bunun çok ilgi çekici bir şey olduğunu herhalde sen de kabul edersin."

BÖLÜM 3

Kabristana Ziyaret

Tommy eve girerken, "Tuppence!" diye seslendi. Ama cevap veren olmadı. Tommy endişelenmişti. Koşar adımlarla merdivenleri çıkıp ilk katın koridorunda ilerledi. Telaşla yürürken neredeyse ayağı, önündeki boşluğa takılacaktı. Öfkeyle homurdandı. "Dikkatsiz elektrikçilerden birinin hatası."

Birkaç gün önce başına aynı şey gelmişti. Elektrikleri tamire gelenler büyük bir hevesle işe başlıyor, "İşimiz hemen biter yapacak fazla bir şey yok. Öğleden sonra tekrar geliriz," diyerek gidiyorlar ve bir daha geri dönmüyorlardı; Tommy, artık onların bu tutumlarına alışmıştı. İnşaatçıların, elektrikçilerin, gaz şirketinde çalışanların hepsi aynıydı. Hevesle işe sarılıyorlar, iyimser yorumlar yapıyorlar ve gerekli aletleri almak için gidip geri dönmüyorlardı. Telefonla aradığımda da karşımıza hep yanlış numara çıkıyor ya da o işin ustası başka bir göreve gitmiş oluyordu. Evde onarım varken, bir yere takılıp ayağınızı burkmamanız, çukura düşmemeniz veya kendinize herhangi bir zarar vermemeniz için çok dikkatli olmanız gerekiyordu. Bu konuda Tommy, karısından daha fazla deneyimliydi. Tuppence çaydanlıktaki kaynar suyu üstüne dökebilir veya ocakta elini yakabilir, diye düşündü. Ama şimdi Tuppence neredeydi? Tekrar seslendi.

"Tuppence! Tuppence!"

Karısı için endişeleniyordu Tommy. İnsanda endişe uyandıran kadınlardandı Tuppence. Evden çıkarken kendisine öğütler veriyordunuz, o da söylediğiniz gibi yapacağına söz veriyordu. "Hayır, sokağa çıkmayacağım. Sadece gidip yarım kilo yağ alacağım. Artık bunun da tehlikeli bir şey olduğunu söyleyemezsin ya?"

"Tereyağını almaya kalkışan sensen, o zaman bu gerçekten tehlikeli bir şey olabilir," demişti Tommy.

Tuppence da, "Aptallık etme," diye bağırmıştı.

"Aptallık ettiğim yok. Ben sadece aklı başında, ihtiyatlı bir koca gibi davranıyor ve çok sevdiğim birini korumaya çalışıyorum. Nedenini bilmiyorum ama..."

Tuppence, "Bunun nedeni çok şirin, çok güzel ve neşeli olmam," demişti. "Ayrıca iyi bir dost ve arkadaş olduğumu söyleyebilirim. Sana da gayet iyi bakıyorum."

"Evet, belki bütün bunlar da doğru olabilir. Ama ben ayrı bir liste yapacaktım."

"Senin listenden hoşlanacağımı hiç sanmıyorum, Tommy. Galiba birtakım şikâyetlerin var... Ama endişelenme. Hiçbir sorun çıkmayacak. Eve döndüğün zaman seslen, beni karşında bulacaksın."

Ne var ki şimdi Tuppence ortada yoktu.

Tommy, "Küçük şeytan," dedi. "Mutlaka bir yere gitmiştir."

Karısını daha önce bulduğu, yukarıdaki kattaki odaya çıktı. "Herhalde yine bir çocuk kitabı okuyor... Akılsız bir kızın altlarını kırmızıyla çizdiği gülünç sözcüklerle ilgileniyordur. Büyük bir olasılıkla, Mary Jordan'ın peşindedir şimdi. Kimse o Mary Jordan? Kızın ölümü normal değilmiş."

Tommy'de hafif bir merak uyanmıştı. "Herhalde kız bu evde uzun yıllar önce oturdu. Evi Jones'lardan aldık. Onlar bu evde uzun süre oturmamışlar. Sadece üç dört yıl... Hayır, Robert Louis Stevenson'un *Kara Ok*' adlı kitabının sahibi olan çocuk daha önce bu köşkte oturmuş olmalı..."

Gelgelelim Tuppence odada yoktu. Rafların derli toplu olmasından karısının orada kitap okumadığı da anlaşılıyordu.

Tommy, "Hey Tanrım," dedi. "Nerede bu kadın?"

Tekrar aşağıya inerek birkaç kez bağırdı. Ama yine cevap veren olmadı. Sonra vestiyere baktı. Tuppence'ın yağmurluğu yerinde yoktu. "Demek dışarıya çıktı? Ama nereye? Ya Hannibal nerede?" Tommy, karısının adını bağırmaktan vazgeçerek köpeklerini çağırmaya başladı.

"Hannibal! Hannibal! Hannibal! Gel, Hannibal, gel!"

Hayır, Hannibal da yoktu ortada.

Tommy neyse, diye düşündü. Tuppence hiç olmazsa Hannibal'i yanına almış.

Ne var ki Tuppence'ın Hannibal'i yanına almış olması, durumu daha iyi hale mi sokuyordu, yoksa daha kötü bir hale mi? Açıkçası bu sorunun cevabını pek bilmiyordu Tommy. Tabii Hannibal, Tuppence'ın başına bir kötülük gelmesine izin vermezdi. Ama köpeğin başkalarına bir zarar vermesi olasılığı vardı. Hannibal gittiği yerlerde dostça davransa da oturduğu eve girmeye kalkanlardan daima şüphelenirdi. Her şeyi göze alarak korkunç bir şekilde havlar, hatta konuğu ısırırdı. Her neyse... Tuppence'la Hannibal neredeydiler şimdi?

Tommy dışarı çıkarak yolda biraz ilerledi. Görünürde küçük, siyah bir köpekle kırmızı yağmurluklu, orta boylu bir kadın yoktu. Sonunda öfkelenerek eve döndü.

Ve o zaman pek güzel bir koku geldi burnuna. Çabucak mutfağa koştu. Tuppence fırından ona doğru dönerek sevgiyle gülümsedi.

"Bir hayli geç kaldın. Güveç yapıyorum. Kokusu pek nefis değil mi? Bu kez içine değişik şeyler koydum. Bahçede bazı otlar vardı. Daha doğrusu, ben onların baharatlı ot olduklarını umuyorum."

Tommy, "Eğer baharatlı ot değillerse," dedi. "O zaman zehirli birtakım bitkilerdir herhalde. Kılık değiştirip seni kandırmışlardır. Neredeydin sen?"

"Hannibal'i dolaştırmaya çıkarmıştım."

Köpek de o sırada varlığını hissettirmeye karar vermişti. Tommy'nin üzerine sevinçle öyle bir atıldı ki, az kalsın onu yere serecekti. Siyah tüyleri pırıl pırıl, küçük bir köpekti Hannibal. Arkasında ve yanaklarında bej benekler vardı. Soyağacı belli, şeceresi temiz bir Manchester teriyeriydi. Bu yüzden de hayvan kendisini karşılaştığı bütün köpeklerden daha soylu ve kibar buluyordu.

"Vay vay vay... Etrafa bakındım, ne tarafa gittin? Hava da pek iyi değildi."

"Gerçekten değildi. Üstelik sis vardı. Ah... epeyce de yoruldum."

"Nereye gittin? Yolun aşağısındaki dükkânlara mı?"

"Hayır. Dükkânlar bugün erken kapanıyor... Hayır... Hayır... Ben kabristana gittim."

Tommy, "Aman ne sıkıntılı iş," dedi. "Kabristana gitmek de aklına nereden geldi?"

"Bazı mezar taşlarına bakmak istiyordum."

Tommy başını salladı. "Yine de iç sıkıcı... Hannibal eğlendi mi bari?"

"Hannibal'e tasmasını takmak zorunda kaldım. Kiliseden sık sık zangoca benzeyen biri çıkıyordu. Onun Hannibal'den hoşlanmayacağını düşündüm. Daha doğrusu, Hannibal ondan hoşlanmayabilirdi. Buraya gelir gelmez, herkesin hakkımızda önyargılara sahip olmasını istemiyordum."

"Mezar taşlarına neden bakmak istedin?"

"Kabristanda kimlerin gömülü olduğunu anlamak için. Bir sürü adam var orada... Yani mezarlık tıka basa dolu. Bazı taşlar çok eski. Ta on dokuzuncu yüzyıldan kalma. Hatta daha da eskileri var. Ama taşlar öyle aşınmış ki, tarihler okunmuyor."

"Ben hâlâ kabristana neden gittiğini anlamış değilim."

Tuppence, "Araştırma yapıyorum," dedi.

"Ne araştırması?"

"Kabristanda Jordan adında birinin gömülü olup olmadığını anlamak için."

Tommy, "Ulu Tanrım!" diye bağırdı. "Hâlâ o işle mi meşgulsün? Baktığın..."

"Mary Jordan ölmüş... onun öldüğünü biliyoruz. Çünkü kitapta kızın ölümünün normal olmadığı yazılı. Ama ne olursa olsun kızı bir yere gömmüşlerdir mutlaka, öyle değil mi?"

Tommy, "Orası kesin," dedi. "Tabii kızı bu bahçeye gömdülerse o başka."

Tuppence, "Ben buna ihtimal vermiyorum," diye mırıldandı. "Çünkü o küçük çocuk, hani şu adı Aleksander olan küçük... Aleksander, Mary Jordan'ın ölümünün normal olmadığını keşfetmiş. Bu yüzden zeki olduğunu düşünmüş sanırım. Ama belki şu sırrı sadece Aleksander öğrenmiş ya da keşfetmişti. Yani başkalarının bu konuda şüphesi yoktu. Onun için gömdüler. Kimse de çıkıp..."

Thomas, karısının cümlesini tamamladı. "Kimse de çıkıp kızın bir cinayete kurban gittiğini iddia etmedi."

"Evet bunun gibi bir şey. Kızı zehirlediler herhalde ya da biri kafasına vurup, onu bir uçurumdan aşağıya yuvarladı. Belki de arabayla çiğnedi. Aa, düşünürsem daha bir sürü cinayet yöntemi bulabilirim."

Tommy içini çekti. "Bundan eminim. Ama hiç olmazsa bir tek iyi yanın var, Tuppence. İyi kalplisin. Bu yöntemleri sırf eğlence olsun diye uygulamaya kalkışmazsın."

"Ama kabristanda Mary Jordan adında biri yoktu. Jordan adına hiç rastlamadım."

Tommy, "Hayal kırıklığına uğradın tabii," dedi. "Pişirdiğin yemek olmadı mı daha? Çok acıktım. Güveç pek güzel kokuyor."

Tuppence, "Yemek tam kıvamında," dedi. "Elini yüzünü yıkar yıkamaz sofraya otururuz."

BÖLÜM 4

Parkinson'lar

Yemek yerlerken Tuppence, "Bir sürü Parkinson var," dedi. "Taa gerilere gidiyor o aile. Şaşılacak kadar Parkinson gömmüşler. Yaşlılar, gençler, evliler... Ayrıca Cape'ler, Griffin'ler, Underwood'lar ve Overwood'lar var. Çok garip değil mi?"

Tommy, "George Underwood adında bir arkadaşım vardı," dedi.

"Evet, Underwood'ları ben de tanıyorum, ama Overwood'ları tanımıyorum."

Tommy, "Kadın mı, yoksa erkek mi?" diye merakla sordu.

"Sanırım bir genç kız. Adı Rose Overwood."

"Rose Overwood. Bu iki isim birbirine çok yakışıyor," dedi Tommy. Bir an durduktan sonra ekledi. "Ha, aklıma gelmişken. Yemekten sonra o elektrikçilere telefon edeceğim. Çok dikkatli ol, Tuppence. Yoksa yukarıdaki holde açtıkları delikten düşebilirsin."

"O zaman benimki de normal bir ölüm olur. Ya da anormal bir ölüm. İkisinden biri işte."

"Seninki merakın neden olduğu bir ölüm olur. Ne demişler? 'Kediyi merak öldürdü.'"

Tuppence sordu. "Sen bu konuyu hiç merak etmiyor musun?"

"Ortada merak uyandıracak bir şey göremiyorum ki. Ne tatlısı var?"

"Ballı çörek."

"Oh, oh... Doğrusu bunun nefis bir tatlı olduğunu söylemeliyim, Tuppence."

Kadın, "Beğendiğine memnun oldum," dedi.

"Arka kapının önündeki pakette ne var? Ismarladığımız şaraplar mı geldi?"

Tuppence başını salladı. "Hayır. Soğan onlar."

Tommy hayal kırıklığına uğramıştı. "Ya? Soğan demek?"

Tuppence, "Lale soğanı," diye ekledi. "Yaşlı Isaac ile çiçek konusunu konuşacağım."

"Laleleri nereye dikeceksin?"

"Yolun iki tarafına."

"Zavallı ihtiyar her an düşüp ölecek gibi," dedi Tommy.

"Tuppence, 'Hiç de değil,' diye karşı çıktı. 'Isaac çok güçlü bir adam.' Bahçıvanların nasıl olduklarını keşfettim. Eğer yaşları seksenin üstündeyse bu onların çok iyi bahçıvan olduklarını gösterir. Ama otuz beşlerinde güçlü kuvvetli birini işe alır da, adam da sana 'Bütün idealim bahçıvan olmaktı' derse sakın inanma. Bahçedeki kuru yaprakları süpürmekten başka işe yaramazlar. Şu ya da bu çiçeği dikelim dediğinde ise henüz mevsimi değil, diye cevap verirler. Tabii sen o doğru zamanı hiç bilemezsin. Bu bakımdan Isaac harika biri. Her şeyi biliyor," dedi ve ekledi. "Acaba paketin içinde çiğdem soğanları da var mıydı? Gidip bakmam gerek. Zaten Isaac bugün gelecek, bana çiğdemler hakkında bilgi verir."

Tommy, "Pekâlâ," dedi. "Ben de seninle birlikte bahçeye çıkarım."

Tuppence ve Isaac buluştular. Lale soğanlarının paketi açıldı. Hangi çiçeğin nereye dikileceğine karar verdiler. Şubat sonundan önce laleler dikilecekti. Mayıs ayında ve haziran başında da diğer çiçekleri dikmeye karar verdiler. Pastel renkli çiçekler bahçenin uzak bir köşesine dikilecekti. Parlak renklileri de bahçenin ön tarafına dikip gelen konukların göz zevk-

lerini okşayacaklardı. Hatta kapıya et ya da sebze getiren satıcılar bile çiçeklere hayran olacaklardı.

Saat dörtte bahçıvan evine dönmeden önce Tuppence demlediği çayı, şekeri ve sütü bir tepsiye yerleştirdi ve Isaac'ı mutfağa davet etti. Kendisi de Tommy'i aramaya çıktı.

Tuppence odalara bakarken, herhalde bir yerde uyuyakaldı, diye düşündü. Tam o sırada holdeki o delikten bir kafa uzandı. Tuppence, onu görünce rahat bir nefes aldı.

Elektrikçi, "Her şey yolunda, hanımefendi," dedi. "Bundan sonra dikkatli davranmanıza gerek kalmayacak. Her şeyi düzelttim ben." Sonra ekledi. "Yarın sabah evin başka tarafında çalışacağım."

Tuppence, "Yarın sabah geleceğinizi umarım," dedi. "Bay Beresford'u gördünüz mü?"

"Kocanızı mı soruyorsunuz? Evet, gördüm. En üst katta sanırım. Birtakım şeyleri atıp duruyor. Hem de ağır şeyler. Kitap sanırım."

Tuppence, "Kitaplar mı?" diye bağırdı. "Ya, öyle mi?"

Elektrikçi kafasını içeri çekti, Tuppence da en üst kattaki çocuk kitaplarına ayrılmış kütüphaneye çıktı.

Tommy merdivenin en tepesinde oturuyordu. Yerde birkaç kitap duruyordu. Raflarda da bazı boşluklar vardı.

Tuppence, "Demek öyle!" diye bağırdı. "Bu konu seni hiç ilgilendirmiyormuş gibi davran, sonra da buraya çık. Bir sürü kitaba baktın değil mi? Yerleştirdiğim kitapları altüst etmişsin."

Tommy, "Karışıklık için özür dilerim," dedi. "Şöyle bir bakınayım dedim de."

"Başka kitaplarda kırmızı mürekkeple yapılmış işaretler var mı?"

"Hayır. Hiçbirinde yok."

Tuppence, "A, ne can sıkıcı iş," dedi.

Tommy, "Bu işi yapanın Aleksander olduğu anlaşılıyor," diye mırıldandı. "Aleksander Parkinson."

Tuppence başını salladı. "Bunu sana söyledim. O da Parkinson'lardanmış. Kabristandaki sürüyle Parkinson'dan biri."

"Bence çocuk oldukça tembelmiş. Ama tabii harflerin altını tek tek çizmek de sıkıcı bir iş olmalı. Mary Jordan hakkında başka hiçbir bilgi yok."

"Isaac'a sordum. Burada yaşayan herkesi tanıyor. Ama Jordan'ları hatırlamadı."

Daha sonra birlikte aşağıya inerlerken Tommy sordu. "Ön kapıya koyduğun pirinç lambayı ne yapacaksın?"

Tuppence, "Hayır kurumuna götüreceğim," dedi. "Onu kermeste satışa çıkaracaklar."

"Neden?"

"O lambayı hiç sevmem de ondan. Onu yurtdışından bir yerden almıştık sanırım."

"Evet. Herhalde o ara çıldırmıştık. O lambadan hiçbir zaman hoşlanmadığını biliyorum. Ondan nefret ettiğini söylerdin. Aynı şekilde düşünüyorum. Üstelik oldukça ağır bir lamba."

"Ama Bayan Sanderson lambayı onlara vereceğimi duyunca pek sevindi. Hatta gelip almayı bile önerdi. Ama ben lambayı arabayla bırakabileceğimi söyledim. Eşyaların bugün teslim edilmesi gerekiyor."

"İstersen lambayı ben götürüp bırakayım."

"Hayır, hayır. Oraya gitmem şart."

Tommy, "Pekâlâ," dedi. "Ama ben de seninle geleyim. Lambayı taşırım."

Tuppence, "Canım ben, onu taşıtacak birini bulurum," diye karşılık verdi.

"Tamam, birini bulursun, ama kendini fazla zorlama."

Tuppence, "Peki," dedi.

"Kuruma gitmek isteyişinin başka bir nedeni var, değil mi?"

Tuppence mırıldandı. "Kurumdakilerle sohbet etmeyi düşündüm."

"Senin ne işler karıştırdığını hiçbir zaman bilemeyeceğim, Tuppence. Ama gözlerindeki pırıltıdan yine bir şeyler planladığını anlıyorum."

Tuppence, "Sen, Hannibal'i yürüyüşe çıkar," dedi. "Onu kuruma götüremem. Bir de köpek yüzünden kavga çıkmasın."

"Pekâlâ... Yürüyüşe çıkmak ister misin, Hannibal?"

Hannibal her zamanki gibi olumlu cevap verdi buna. Köpeğin olumlu ya da olumsuz cevaplarını anlamamak imkânsızdı. Hannibal vücudunu oynatır, kuyruğunu sallar, bir pençesini kaldırır, sonra indirir ve sahibinin bacağına sürünürdü.

Şimdi de köpeğin, "Tamam," dediği anlaşılıyordu. "Sevgili esirim, senin varoluşunun nedeni bu zaten. Seninle yoldan aşağıya inerek güzel bir yürüyüş yapacağız. Etrafta bol bol değişik koku olduğunu umarım."

Tommy, "Haydi bakalım, Hannibal," diyerek güldü. "Kayışını yanıma alacağım. Geçen sefer yaptığın gibi yolun ortasına fırlama. Az kalsın o korkunç, büyük 'uzun araç'lardan birinin altında kalıyordun."

Hannibal, ona baktı. Yüzündeki ifadeden, ben çok iyi bir köpeğim, diye düşündüğü belliydi. Ve daima da söylenilenleri yaparım. Bu doğru değildi, ama Hannibal bu şekilde davranarak kendisini en iyi tanıyanları bile kandırırdı.

Tommy pirinç lambayı arabaya koyarken, bunun epeyce ağır olduğuna dair bir şeyler mırıldandı. Tuppence arabayla uzaklaşıp gitti. Karısının köşeyi döndüğünü gören Tommy, kayışı Hannibal'in tasmasına takıp köpekle yokuş aşağı indi. Sonra da kiliseye giden yola saparak köpeğin kayışını tasmasından çıkardı. O yolda fazla trafik yoktu. Hannibal bu lütfu çok takdir ettiğini göstermek için kaldırımla bahçe duvarı arasından fışkırmış olan otları koklayarak homurdandı. Eğer konuşabilseydi mutlaka, "Nefis! Sulu otlar. Burada koskocaman bir köpek var. Galiba bu o Tanrının cezası Alsas çoban köpeği," diyecekti. Hannibal usulca homurdanma-

ya devam etti. "Alsas çoban köpeklerinden hoşlanmam. Bir keresinde bir tanesi beni ısırmıştı. Onu bir yakalarsam, ben de onu ısıracağım tabii... Ah, nefis, nefis. Burada pek hoş bir dişi köpek var. Evet, evet, onunla tanışmak isterim..."

Tommy, "O kapının önünden çekil. Sakın o eve girme, orası bize ait değil," diye çıkıştı.

Hannibal bu sözleri duymazlıktan geldi.

"Hannibal!"

Hannibal koşmaya başladı ve mutfağa giden yola doğru saptı.

Tommy, "Hannibal!" diye bağırdı. "Beni duyuyor musun?"

"Duyuyor muyum, efendim? Bana mı seslendiniz? Oh, evet, duydum."

Mutfaktan güçlü bir havlama sesi duyuldu. Hannibal hemen Tommy'nin yanına döndü ve onun bir adım gerisinden yürümeye başladı.

Tommy, "Aferin oğlum," dedi.

"Ben uslu bir çocuğum, değil mi?" dedi Hannibal. "Seni korumam gerektiğinde hemen yanına koşuyorum."

Sonunda kilise mezarlığına açılan kapıya geldiler. Hannibal istediği zaman boyunu bosunu değiştirmek konusunda inanılmayacak kadar ustaydı. Şimdi de tombul köpek adeta siyah bir ip halini alarak kapının parmaklıkları arasından kolaylıkla içeriye süzüldü.

Tommy, "Çık dışarı, Hannibal!" diye bağırdı. "Mezarlığa giremezsin."

Hannibal cevap verebilseydi, "girdim bile," diyecekti. Köpek neşeyle mezarlıkta dolaşmaya başladı. Sanki pek güzel bir bahçeye girmiş gibi sevinçle koşturuyordu.

Tommy, "Çok kötü bir köpeksin," diye seslendi.

Kapıyı açarak içeri girdi. Elinde kayış, Hannibal'i kovalamaya başladı. Köpek şimdi mezarlığın ta öbür ucundaydı. Kilisenin hafifçe aralık olan kapısından içeri girmeye çalışıyordu. Tommy, onu tam zamanında yakalayıp tekrar hayvanın kayışını tasmasına taktı. Hannibal sanki başın-

dan beri bunun yapılmasını istiyormuş gibi bir tavırla yaşlı adama baktı. "Demek tasmamı takıyorsun? Tabii, bunun bir itibar meselesi olduğunu biliyorum. Bu benim çok değerli bir köpek olduğumu gösteriyor." Kuyruğunu salladı.

Hannibal'in sahibiyle birlikte mezarlıkta dolaşmasına itiraz eden yoktu. Tommy mezarların arasında yürümeye başladı. Belki de Tuppence'ın bir gün önceki araştırmalarını kontrol ediyordu.

Önce kilisenin küçük yan kapısının hemen hemen arkasında kalan bir taşa baktı. Galiba en eskilerden biri bu, diye düşündü. Gerçekten o tarafta on dokuzuncu yüzyılın başlarından kalma bazı mezar taşları vardı. Tommy bunlardan sadece birini uzun uzun inceledi.

Sonra da, "Tuhaf," diye mırıldandı. "Çok tuhaf."

Hannibal başını kaldırarak ona baktı. Sahibinin bu sözlerinden bir şey anlamamıştı. Mezar taşında bir köpeğin ilgisini çekebilecek hiçbir şey yoktu. Oturarak merakla Tommy'nin yüzüne baktı.

BÖLÜM 5

Kermes

I

Tuppence, Tommy'le kendisinin beğenmedikleri bu pirinç lambanın memnuniyetle karşılandığını görünce hem şaşırdı, hem sevindi.

"Bize bu kadar güzel bir şey getirmekle nezaket göstermişsiniz, Bayan Beresford. Çok ilgi çekici. Herhalde lambayı yaptığınız yolculuklar sırasında yabancı ülkelerin birinden aldınız."

Tuppence, "Evet," dedi. "Mısır'dan." Aslında aradan sekiz on yıl geçtiği için lambayı nereden aldıklarını da pek hatırlamıyordu. Belki Şam'dan aldık, diye düşünüyordu. Belki de Bağdat'tan... Tabii Tahran'dan da almış olabiliriz.

Ama Mısır'dan aldık, diye düşündü. Şimdilerde Mısır gündemdeydi. Evet, Mısır işine benziyordu. Onu başka bir ülkeden satın almış bile olsa Mısır'dan kopya edilmiş olabilirdi. "Şey..." dedi. "Lamba bizim ev için fazla büyük de..."

Bayan Little, "Aslında bunu piyangoya koymalıyız," diyerek gülümsedi.

Bu tip işlerle Bayan Little ilgileniyordu. Köyde "Kaynak" diyorlardı ona. Orada olan her şeyi bilir, hiçbir haberi kaçırmazdı. Soyadı insanı aldatıyordu. Aslında ufak tefek değil, iriyarı, şişman bir kadındı. İlk adı Dorothy idi, ama herkes ona kısaca Dotty, diyordu.

"Kermese geleceğinizi umuyorum, Bayan Beresford."

Tuppence, "Mutlaka geleceğim," diye cevap verdi. "Güzel eşyalardan satın almak için sabırsızlanıyorum."

"Böyle düşündüğünüze sevindim."

Tuppence, "Bu kermes fikri çok iyi. İnsanların yardım adına yaptıkları etkinlikler bence paha biçilmez," dedi.

Kazma dişli, sıska, sevimsiz Bayan Price-Ridley, "Ah, bunu rahibe söylemeliyim, çok hoşuna gidecek," dedi.

Tuppence, porseleni havaya kaldırıp, "Örneğin bu," dedi.

"Gerçekten mi, onu satın alacak biri çıkar mı?"

Tuppence, "Yarın kermese gelince, eğer hiç kimse onu almazsa, ben alırım," dedi.

"Artık çok güzel plastik leğenler var."

"Ben plastik eşya sevmiyorum. Bu porselen leğen çok güzel. İçine ne kadar cam eşya doldursan da kırılmaz. Bir de şurada konserve açacağı gördüm. Sapı boğa başı gibi. Bugünlerde artık bunlara pek rastlanmıyor."

"Of, artık onlarla konserve açmak zor. Elektrikli olanlar daha kolay değil mi?"

Sohbet bir süre daha bu konu üstünde devam etti. Sonra Tuppence yardım için bir şeyler yapabilir miyim, diye sordu.

"Ah, sevgili Bayan Beresford, belki antika eşyalar standını düzenleyebilirsiniz. Sanatçı bir yönünüz olduğuna eminim."

Tuppence, "Doğrusu sanatçı yönüm filan yoktur," dedi. "Ama standı düzenlemekte size seve seve yardımcı olurum. Yanlış yaptığım zaman siz, beni uyarırsınız," diye ekledi.

"Oh, bize yardım edeceğinize sevindim. Sizinle tanışmak bizim için bir zevk. Artık evinize tamamen yerleştiğinizi umarım."

Tuppence, "Ben de yerleşeceğimizi ummuştum, ama biraz daha vakit alacak. Elektrikçilerle ve marangozlarla işimiz henüz bitmedi. Bir yeri onarıyorlar, ertesi gün başka bir yerin onarılması gerekiyor."

Bu sözler üzerine herkes Tuppence'ı destekledi. Evet bu ustalara hiç güven olmuyordu. Elektrikçilerle doğalgazcılar felaketti.

Bayan Little, "En kötüsü doğalgazcılar," dedi. "Onlar çok uzaktan, Lower Stamford'dan geliyorlar. Hiç olmazsa elektrikçiler Wellbank'tan geliyorlar."

O sırada köyün rahibi hazırlıkları yapanlara cesaret aşılamak ve onları neşelendirmek için çıkageldi. Adam köye yeni yerleşmiş olan Bayan Beresford'la tanıştığına da çok sevindi...

Rahip, "Hakkınızda bilmediğimiz yok," dedi. "Gerçekten öyle. Tabii kocanız hakkında da. Geçen gün birisiyle ikiniz hakkında çok ilgi çekici bir konuşma yaptım. Ne kadar heyecanlı ve ilginç bir yaşam sürmüşsünüz. Tabii bundan söz edilmesine gerek yok. Onun için ben de bir tek kelime söyleyecek değilim. Yani son savaşta yaptıklarınız hakkında. Siz ve kocanız büyük başarı kazanmışsınız."

Kadınlardan biri kavanoza reçel doldurmakta olduğu tezgâhın önünden ayrılarak, "Aman çok rica ederim bunu bize anlatın, muhterem peder," dedi.

Rahip, "Bana bunu sır olarak açıkladılar," diye cevap verdi. "Onun için bir şey söyleyemeyeceğim. Bayan Beresford yanılmıyorsam dün kilisenin kabristanında dolaşıyordunuz."

Tuppence, "Evet," dedi. "Önce kiliseye baktım. Çok güzel vitraylı iki penceremiz var."

"Evet, evet on dördüncü yüzyıldan kalma kuzey koridorundakiler çok eski. Diğerleri Victoria Devri'nden."

Tuppence, "Kabristanda dolaşırken, orada bir sürü Parkinson'un yattığını gördüm."

"Evet, gerçekten öyledir. Bu bölgede Parkinson'lar yaşamıştır. Ama tabii ben onları hatırlamıyorum. Sanırım siz Parkinson'ları tanımışsınız, Bayan Lupton."

Koltuk değneklerine dayanarak duran yaşlı bir kadın bu sözleri duyunca pek sevindi. "Evet, evet, Bayan Parkinson'u gayet iyi hatırlıyorum. İhtiyar Bayan Parkinson'u... Büyük konakta otururdu. Harika bir kadındı."

"Birkaç mezar taşında da Somers ve Chatterton adlarını gördüm."

"Ah, bakıyorum da köyümüzün tarihiyle yakından ilgileniyorsunuz." Tuppence, "Galiba bir de Jordan'lar otururlarmış burada," dedi. "Annie adında bir kızları varmış ya da Mary adında. Mary Jordan." Kadın hafif bir merakla etrafındakilerin yüzüne baktı. Ama Jordan adı ilgi uyandırmamış gibiydi.

Bir kadın, "Yanılmıyorsam, ahbaplardan birinin Jordan adında bir aşçıları vardı," dedi. "Bayan Blackwell'in. Kadının adı Susan Jordan'dı sanırım. Onların yanında sadece altı ay kadar kaldı. Pek kötü bir aşçıydı."

"Bu olay çok uzun bir zaman önce mi oldu?"

"Hayır, hayır. Sekiz on yıl önce sanırım. Ancak o kadar bir şey."

"Şimdi köyde Parkinson'lardan hayatta olan biri var mı?"

"Yok... Uzun yıllar önce teker teker çıkıp gittiler. İçlerinden biri kuzeniyle evlenerek Kenya'ya yerleşti sanırım."

Tuppence yerel çocuk hastanesinde gönüllü olarak çalışan Bayan Lupton'un yanına gitti. "Acaba, hastanede çocuk kitapları işinize yarar mı? Biraz eski kitaplar. Onları evi satın alırken bazı eşyalarla birlikte aldım."

"Bayan Beresford, çok iyisiniz. Elimizde bazıları çok kaliteli çocuk kitapları var. Bu günlerde çocuklar için yayımlanan özel baskılar filan. Çocukların eski baskıları okumalarına gönlüm razı gelmiyor."

Tuppence, "Oh, öyle mi?" dedi. "Bu kitapları ben küçükken okumuştum. Yani bazıları büyükanneme aitti. Onları çok sevmiştim. *Define Adası*'nı, M. L. Molesworth'ün *Four Winds Farm*'ını ve Stanley Weyman'ın öykülerini hiç unutamıyorum."

Tuppence başka bir şey öğrenemeyeceğini anlayarak saatine bir göz attı. Sonra da geç kaldığını söyleyerek oradakilerle vedalaştı.

II

Tuppence eve gelince arabayı garaja soktu, sonra da köşeyi dönerek ön kapıya gitti. Kapı açıktı. Tuppence hole girerken, Albert de arka taraftan çıkarak yerlere kadar eğildi.

"Çay ister misiniz, hanımefendi? Herhalde çok yoruldunuz."

Tuppence, "Çay istemem," diye cevap verdi. "Kurumda çay ikram ettiler bana. Pastalar da pek nefisti. Ama doğrusu çörekleri beğenmedim."

"Çörek yapmak zordur. Börek de öyle..." Albert içini çekti. "Amy'nin böreğine diyecek yoktu."

Tuppence, "Evet," dedi. "Kimsenin böreği Amy'nin yaptıklarına benzemezdi." Amy, Albert'in birkaç yıl önce ölen karısıydı. Tuppence'a göreyse kadının yaptığı tatlılar çok iyiydi, ama börekleri ağıza alınacak gibi değildi.

"Doğru, çörek yapmak kolay değildir. Ben çörek yapamam."

"Evet, o bir yetenek."

Uşağa, "Tommy nerede?" diye sordu. "Eve dönmedi mi?"

"Hayır, hayır, yukarıda. Odada. Hani şu... Kitap odası mı diyorsunuz ne? Bence orası tavan arasından başka bir şey değil."

Tuppence biraz şaşırmıştı. "Tommy ne yapıyor orada?"

"Hâlâ kitaplara bakıyor sanırım. Herhalde sıraya dizmeye, bu işi bitirmeye çalışıyor..."

Tuppence, "Şaşılacak şey bu," dedi. "Aslında o kitaplar yüzünden bize söylemediği kalmadı."

Albert gülümsedi. "E, beyler böyledir işte. Öyle değil mi, hanımefendiciğim? Bildiğiniz gibi, onlar büyük eserlerden hoşlanırlar. Bilimle ilgili zevkle okuyabilecekleri kitaplardan."

Tuppence, "Yukarı çıkıp onu odadan atacağım," diye homurdandı. "Hannibal nerede?"

"Galiba o da yukarıda, beyefendinin yanında."

Tam o sırada Hannibal ortaya çıktı. Önce bir bekçiye yakışacak şekilde vahşice havladı. Sonra da gelenin çay kaşıklarını çalmaya ya da beyiyle hanımına saldırmaya hazırlanan bir haydut değil, sevgili Tuppence olduğuna karar verdi. Merdivenleri hızla indi. Pembe dili bir karış sarkıyor, kuyruğunu sallayıp duruyordu.

Tuppence, "Ah," dedi. "Anneciğini gördüğüne sevindin, değil mi?"

Hannibal, anneciğini gördüğüne gerçekten pek sevindiğini açıklamaya çalışırken, Tuppence'ı az kalsın yere seriyordu.

Kadın, "Yavaş!" diye bağırdı. "Yavaş, beni öldürmek niyetinde değilsin ya?"

Hannibal hayatta tek istediği şeyin onu yutmak olduğunu, çünkü onu pek sevdiğini anlattı.

"Efendin nerede? Nerede Tommy? Yukarıda mı?"

Hannibal, onun neyi sorduğunu anlamıştı. Koşarak hole çıktı. Sonra orada durarak omzunun üzerinden baktı. Tuppence'ın gelmesini bekliyordu.

Tuppence soluk soluğa odaya girdiği zaman Tommy merdivenin tepesine tünemiş, raflardaki kitapları çıkarıyor, sonra bunları tekrar yerlerine itiyordu. Kadın, "Kolay gelsin," dedi. "Ne yapıyorsun Tanrı aşkına? Ben, senin Hannibal'i dolaştırmaya çıkaracağını sanıyordum."

Tommy, "Dolaştık," diye cevap verdi. "Kilisenin kabristanına gittik."

"Hannibal'i kabristana neden soktun? Köpeklerin oraya girmesinden pek hoşlanacaklarını sanmıyorum."

"Hannibal'in tasmasını çıkarmıştım. Onu kabristana ben götürmedim. O, beni götürdü. Kabristandan hoşlandığı anlaşılıyordu."

"Orayı alışkanlık haline getirmez umarım. Hannibal'i bilirsin. Kendince aynı programı uygular hep. Şimdi de her gün kabristana gitmeye kalkarsa, başımıza gelecek var demektir."

Tommy, "Hannibal'in bu konuda pek zekice davrandığını söylemeliyim," dedi.

Tuppence içini çekti. "Zeki değil, inatçı demek istiyorsun."

Hannibal yaklaşarak burnunu Tuppence'ın bacağına sürdü.

Tommy, "O sana çok zeki bir köpek olduğunu anlatmaya çalışıyor," diyerek güldü. "Hatta bir bakıma bu konuda senden de, benden de zekice davrandı."

Tuppence, "Ne demek istiyorsun? Hangi konuda?" diye sordu.

Tommy konuyu değiştirdi ve, "İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu.

"Kurumdakilerin hepsi de bana çok iyi davrandılar. Zamanla kim kimdir, ne iş yapar, hepsini öğreneceğimi ve böylece kadınları da birbirine karıştırmayacağımı sanıyorum. İnsan önce zorluk çekiyor. Çünkü o yaştaki kadınların çoğu birbirlerine benziyorlar. Aynı tarzda giyiniyorlar üstelik. İçlerinden ancak çok çirkin ya da çok güzel onları ayırt edebiliyorsun. Bugün karşılaştıklarımdan biri erkeğe benziyordu. Bir bıyığı eksikti."

Tommy, "Beni dinle," dedi. "Hannibal'le ben, çok zekice bir şey yaptık."

"Demin yalnızca Hannibal'in zeki olduğundan söz ediyordun."

Tommy uzanarak önündeki raftan bir kitap çekti.

"Kaçırılan Çocuk," dedi. "Biri Stevenson'u çok seviyormuş anlaşılan. Birkaç eseri daha var burada. Bütün bu kitapları Aleksander Parkinson'a onu pek seven büyükannesiyle cömert bir kadın olan halası vermiş."

Tuppence, "Eee, n'olmuş?" diye sordu.

Tommy, "Ben çocuğun mezarını buldum," dedi.

"Neyi buldun? Neyi buldun?"

"Daha doğrusu Hannibal buldu. Mezar, kilisenin küçük kapılarından birinin hemen yanında. Taş okunamayacak halde, mezar da iyice bakımsız kalmış. Ama Aleksander Parkinson'un orada gömülü olduğu kesin. Çocuk öldüğü zaman on dört yaşındaymış. Taşın aşınmış olmasına karşın, üzerindeki yazıyı okumayı başardım."

Tuppence, "On dört," diye mırıldandı. "Zavallı genç."

Tommy, "Evet," dedi. "Üzücü bir durum ve..."

Tuppence bağırdı. "Dilinin altında bir şeyler var senin. Ben bu işten bir şey anlamış değilim."

"Tuppence galiba senden bana da merak geçti. Zaten senin en kötü yanın da budur. Bir şeye meraklandın mı, gidip tek başına araştırma yapmazsın. İlle de birinin bu konuyla ilgilenmesini sağlarsın."

"Ne demek istediğini anlayamıyorum."

"Bu olayın bir 'neden-sonuç' vakası olup olmadığını merak ediyorum."

"Ne demek istiyorsun, Tommy?"

"Aleksander Parkinson'u düşünüyorum. Çocuk uzun uzun uğraşıp kendince bir şifre yapmış. Öğrendiği sırrı kitaba yazmış. Kitabın arasında gizli bir haber bırakmış. *'Mary Jordan'ın ölümü normal değildi. Bu içimizden birinin işi, onun kim olduğunu bildiğimi sanıyorum.'* Belki de anlatmaya çalıştığı şey doğruydu. Mary Jordan her kimse, gerçekten bir cinayete kurban gitti. Ve ondan sonra da... Aleksander Parkinson öldü."

"Yani sence... yani çocuk..."

Tommy, "Bu akla yakın geliyor," diye cevap verdi. "Doğrusu meraklandım. Çocuk on dört yaşındaymış. Mezar taşında onun neden öldüğü yazılı değil. Tabii böyle şeyler taşlarda açıklanmaz. Orada bir tek cümle vardı. *'Mutluluk daima senin yanındadır...'* Ya da buna benzer bir şey. Aleksander bir sır öğrenmişti. Bu yüzden biri çocuğun yaşamasının tehlikeli olduğunu düşünüyordu. İşte Aleksander bu nedenle öldü."

"Yani onu öldürdüklerini mi söylemek istiyorsun? Hayal dünyan fazla geniş, Tommy."

"Bu işe sen başladın. Bazı şeyleri merak ettin ya da hayal gücünle bir olay yarattın. Hoş, ikisi de aynı kapıya çıkar ya. Öyle değil mi?"

Tuppence, "Bu olayı hep merak edeceğiz, dedi. "Ve işin içyüzünü de öğrenemeyeceğiz. Çünkü olay uzun yıllar önce olmuş. Yıllar yıllar önce."

Karıkoca birbirlerine baktılar.

Tommy, "Jane Finn vakasını incelediğimiz günleri hatırlıyor musun?" diye sordu.

Yine birbirlerine baktılar. Şimdi geçmişi düşünüyorlardı.

BÖLÜM 6

Sorunlar

I

İnsan önce taşınmanın hoş bir şey olduğunu, bunun zevkini çıkaracağını düşünür. Ama sonradan durum hiç de böyle olmaz.

Elektrikçiler, yapı ustaları, marangozlar, badanacılar, boyacılar, duvar kâğıtçılarıyla ilişkiler kurmak gerekir. Buzdolabı, fırın, halı satan, perde yapan ve takan, muşamba döşeyen kimselerle de öyle. Her gün yapılacak işlerden başka, dört veya on dört kişiye de dert anlatılır. Bunlar ya uzun zamandan beri beklenilen ya da geleceklerinden ümit kesilmiş ustalardır.

Şu da var ki, Tuppence zaman zaman rahat bir nefes alarak kocasına bazı işlerin bitmiş olduğunu müjdeliyordu.

"Bence artık mutfağımız kusursuz sayılabilir. Sadece un için uygun bir kutu bulamadım."

Tommy, "Ya?" dedi. "Bu çok önemli mi?"

"Eh, biraz. Ben unu dört kiloluk paketler halinde alırım. Bu da elimdeki kutulara sığmıyor. Hepsi süslü püslü, cicili bicili şeyler. Kimisinin üstünde güller var, kimisinin üstünde ayçiçekleri... Ama bir kilodan fazla un almıyorlar. Bence münasebetsizlik bu."

Tuppence zaman zaman birtakım önerilerde de bulunuyordu. "Defneli Köşk... Bence bir ev için saçma bir ad bu. Zaten buraya neden 'Defneli

Köşk' dendiğini de anlamış değilim. Bahçede hiç defne ağacı yok. Buraya pekâlâ 'Çınarlı Ev' adını verebilirlermiş. Çınar ağaçlarını çok severim."

Tommy, "Buraya, 'Defne'den önce 'Uzun Scofield' derlermiş," diye açıkladı. "Biri söyledi bana."

"Bu ismin de bir anlamı yok," dedi Tuppence.

"Scofield ne demek o zaman burada kimler yaşıyormuş?"

"Waddington adında bir aile sanırım."

Tuppence, "İnsanın aklı karışıyor," diye yakındı. "Waddington'lar... Bize burayı satan Jones'lar. Onlardan önce Blackmore'lar? Vaktiyle de Parkinson'lar... bir sürü Parkinson. Hep bu Parkinson'lar sorunuyla karşılaşıyorum."

"Nasıl karşılaşıyorsun?"

Tuppence, "Onlar hakkında sorular soruyorum," diye cevap verdi. "Eğer Parkinson'larla ilgili bazı şeyler öğrenebilseydik, o zaman şu bizim... şu bizim sorunu da çözerdik."

"Son zamanlarda herkes karşılaştığı her şeyden 'sorun' diye söz ediyor. Şimdiki de 'Mary Jordan Sorunu' öyle mi?"

"Yalnızca o değil ki. Bir yandan Parkinson'lar sorunu, öte yandan Mary Jordan sorunu. Herhalde daha bir sürü sorun var. Mary Jordan'ın ölümü normal değilmiş. Kitaptaki gizli haberde açıklanan ikinci cümle şöyle: 'Bu içimizden birinin işi.' Aleksander'ın kastettiği kim? Parkinson ailesinden biri mi? Yoksa evde oturan birileri mi? Diyelim ki, o sırada köşkte birkaç Parkinson vardı. Yaşlı birkaç kişi. Parkinson'ların yeğenleri. Orta hizmetçileri, aşçı. Belki bir dadı ya da mürebbiye. Ama, 'içimizden biri' evden biri anlamına geliyor. O zamanlar evler şimdikilerden çok kalabalıkmış. Belki de Mary Jordan bir hizmetçiydi. Hatta belki de aşçı. Peki, ama biri neden onun ölümünü istesin? Ya da kızın ölümü anormal sayılmazdı. Yarın değil, öbür sabah yine bir komşuya kahve içmeye gideceğim."

"Sen de artık her sabah kahve içmeye gider oldun."

"İnsan böylece köydekileri, komşularını daha iyi tanımış oluyor. Ne de olsa burası öyle büyük bir yer değil. Ve herkes durmadan yaşlı teyzelerinden ya da eski ahbaplarından söz ediyor. İşe önce Bayan Griffin'le başlamak niyetindeyim. İlgi çekici bir kadın. Köydekilerin hepsini de idaresi altına almış. Şu bildiğin tiplerden. Rahibi sindirmiş. Doktoru ve hemşireyi de. Yani anlayacağın herkesi."

"Bu konuda hemşirenin bize yardımı olamaz mı?"

"Sanmıyorum. Ölmüş o. Yani Parkinson zamanında köyde bulunan hemşire. Şimdiki ise yeni gelmiş. Köye karşı pek bir ilgisi yok. Onun Parkinson'ları tanıdığını sanmıyorum."

Tommy sıkıntıyla bağırdı. "Bu Parkinson'ları unutmayı çok isterdim!"

"Yani o zaman hiçbir sorun kalmazdı mı demek istiyorsun?"

"Aman Tanrım... sorun... sorun..."

Tuppence, "Bizi bu sorun işine Beatrice karıştırdı," dedi.

"Beatrice mi?"

"Aslında sorun konusunu ortaya atan Elizabeth. Beatrice'den önceki temizlikçi. İki de bir gelip, ah, madam sizinle bir dakika konuşabilir miyiz? Bir sorun var da, derdi. Sonra perşembe günleri Beatrice temizliğe gelmeye başladı. Sanırım sorun sözcüğünü Elizabeth'den öğrendi ve o da sorunlardan söz etmeye başladı. Şöyle veya böyle, ama her zaman bir sorun var."

Tommy içini çekti. "Tamam, tamam. Öyle olduğunu itiraf edelim. İkimizin de sorunları var." Yine içini çekerek çıkıp gitti.

Tuppence ağır ağır merdivenlerden indi. Başını sallıyordu. Hannibal hemen ümitle onun yanına yaklaştı.

Kadın, "Olmaz, Hannibal," dedi. "Sen çıkıp dolaştın. Sabah gezintini yaptın."

Hannibal, Tuppence'ı bu konuda yanıldığına inandırmaya çalıştı. Çıkıp dolaşmamıştı ki.

Tuppence, "Tanıdığım köpeklerin en yalancısısın," diyerek güldü. "Ama kimseyi kandıramıyorsun. Tommy'le çıkıp dolaştın ya."

Hannibal, hayal kırıklığına uğramıştı. Olanca sesiyle havlamaya, elektrik süpürgesiyle yerleri temizleyen dağınık saçlı kızı ısıracakmış gibi dişlerini göstermeye başladı. Elektrik süpürgesinden hoşlanmıyor, Beatrice'in hanımını lafa tutmasına da kızıyordu.

Beatrice bağırdı. "Aman köpek beni ısırmasın!..."

Tuppence, "Isırmaz, ısırmaz," dedi. "Rol yapıyor..."

Beatrice o fikirde değildi. "Günün birinde mutlaka ısıracak beni... Ha, aklıma gelmişken, hanımefendi... Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

Tuppence içini çekti. "Ah... yani..."

"Anlayacağınız bir sorun var, hanımefendiciğim..."

Tuppence, "Tahmin etmiştim," dedi. "Nasıl bir sorun bu? Neyse, bunu sonra konuşuruz... Ha, sahi sana bir şey soracaktım. Bu köyde Jordan adında bir aile oturdu mu hiç? Ya da bu isimde biri?..."

"Doğrusu pek bilmiyorum. Jordan mı dediniz? Johnson'lar oturuyordu ama... Polisin adı da Johnson'dı. Bir de postacının. George Johnson'dı onun adı. Benim arkadaşımdı..." Kız kıkır kıkır güldü.

"Mary Jordan adında birinden söz edildiğini duymadın mı hiç? Kız ölmüş..."

Beatrice'in yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi. Başını sallayarak tekrar elektrik süpürgesini kaptı.

"Madam, şu benim sorun?"

"Oh evet, senin sorun."

"Madam, bunu size sorduğum için özür dilerim, ama ben çok garip bir duruma düştüm ve bu hiç hoşuma..."

Tuppence, "Meseleyi hemen anlat," dedi. "Sabah kahvesine gitmem gerekiyor."

"Oh, evet. Bayan Barber'a gideceksiniz, değil mi?"

Tuppence, "Evet," dedi. "Şimdi sorun nedir bakalım?"

"Şey efendim, palto. Çok güzel bir paltoydu. Simmods'ın vitrininde görmüştüm. Şey, sonra dükkândan içeri girip paltoyu denedim. Üstüme hokka gibi oturdu. Yalnız eteğinin ucunda küçük bir leke vardı. Bunu pek önemsemedim. Her neyse, şey..."

Tuppence, "Evet, ne," dedi.

"Onun neden ucuz olduğunu anladım. Ve paltoyu satın aldım. Buraya kadar her şey iyi. Fakat eve gidince üstündeki fiyat etiketinin 3.70 sterlin değil de 6 sterlin olduğunu gördüm. Şey... madam bunu yapmak istemezdim, ama ne yapmam gerektiğini bilemediğim için, paltoyu alıp dükkâna geri götürdüm. Onlara ortadaki yanlışlığı anlatırsam, meselenin anlaşılacağını düşündüm. Etiketi görmedim, onu alıp eve götürmek niyetinde değildim, bana paltoyu satan kız da çok iyi birine benziyordu. Adı Gladys'di, ama soyadını bilmiyorum durumu anlatınca bana çok sinirlendi. Ona, 'Ziyanı yok aradaki farkı ödeyebilirim,' dedim. Ama, 'Hayır, olmaz artık kayıtlara geçti farkı ödeyemezsin,' dedi. Yani ne demek istediğimi anladınız mı?"

Tuppence, "Evet, ne dediğini anladım," dedi.

"Bana 'Hayır, bunu yapamazsın sonra benim başım belaya girer,' dedi.

"Neden başı belaya girecekmiş?" diye Tuppence sordu.

"Şey ben de öyle düşündüm. Yani, ben paltoyu ucuza almıştım, ama yanlışlığı düzeltmek için geri dönmüştüm. Onun başını neden belaya sokacağımı anlamamıştım. Bir dikkatsizlik sonucu malı ucuza sattığını öğrenirlerse kendisini işten kovacaklarını söyledi."

"Böyle bir şey olacağını sanmıyorum," dedi Tuppence. "Bence senin yaptığın doğru. Başka ne yapabilirdin, bilmiyorum."

"Yapabileceğim başka bir şey varmış. Satıcı kız meseleyi öylesine büyüttü ki sonunda ağlamaya başladı, ben de paltoyu alıp eve döndüm, ama şimdi dükkâna kazık attım mı, atmadım mı bilemiyorum... ve doğrusu ne yapacağımı da bilemiyorum."

Tuppence, "Şey," dedi. "Bugünlerde dükkânlarda olan garip olayları anlamayacak kadar yaşlıyım. Fiyatlar bir garip ve her şey eskisinden da-

ha zor. Ben, senin yerinde olsam aradaki farkı adı Gladys miydi neydi, işte o kıza verirdim. Mesele ortaya çıkarsa o da parayı sakladığı yerden çıkarıp kasaya koyar."

"Oh, bilemiyorum. Bunu da yapmak istemiyorum. Ya parayı kasaya koymaz da kendi cebine atarsa. Yani karar vermek o kadar zor ki. Hem parayı çalmış gibiyim, hem de değilim. Eğer parayı Gladys'e verirsem o çalmış olur değil mi? Ayrıca ona güvenebilir miyim bilmiyorum. Off! Tanrım ne yapacağım?"

Tuppence, "Evet," dedi. "Hayat çok zor, değil mi? Çok üzgünüm Beatrice, ama bu konuda kendin karar vermek zorundasın. Eğer arkadaşına güvenemiyorsan..."

"Oh, kız aslında arkadaşım sayılmaz. Arada sırada o dükkândan bir şeyler satın alırım. Yani anlıyorsunuz ya arkadaşım değil. Sanırım bundan önce çalıştığı yerde de başı belaya girmiş. Sattığı bir malın parasını cebine indirdiği söyleniyor."

Tuppence, sinirlendiğini belli eden bir sesle, "Bu durumda ben senin yerinde olsam hiçbir şey yapmam," dedi.

Hanımının sinirlendiğini anlayan Hannibal, koşarak geldi ve Beatrice'e havlayarak başlıca düşmanı olan elektrik süpürgesine saldırdı. Hannibal, "Elektrik süpürgesine güvenmiyorum, onu ısırmak istiyorum," dedi.

Tuppence, "Oh, sus Hannibal. Havlamayı kes. Hiçbir şeyi ve hiç kimseyi de sakın ısırma. Zaten çok geç kaldım," dedi ve telaşla dışarı fırladı.

II

Tuppence Orchard(*) Yolu'ndan aşağıya inerken, "Sorunlar," diye söylendi. Yolda yürürken daha önce yaptığı gibi acaba bu evlerin yakınında meyve bahçesi var mıydı, diye düşündü. Şimdiki haline bakılırsa yoktu.

(*) Meyve bahçesi.

Bayan Barber, Tuppence'ı büyük bir sevinçle karşıladı. İki kadın bir süre havadan sudan konuştular. Ev sahibesi kahvenin yanında çok lezzetli oldukları anlaşılan ekler pasta ikram etti.

Tuppence, "Aman ne güzel pastalar. Bunları Betterby'den mi aldınız?" diye sordu. Betterby, köyün pastanesiydi.

"Oh, hayır, onları teyzem yaptı. Harika bir kadındır ve çok beceriklidir."

Tuppence, "Ekler pasta yapmak çok zordur, ben hiç başaramadım," dedi.

"İşin sırrı kullanılan unda. Özel bir un kullanılması gerekiyor."

Hanımlar kahvelerini yudumlarken çeşitli yemeklerin pişirilmesinin zorluklarından söz ettiler.

Sonra Bayan Barber, "Geçen gün Bayan Bolland sizden söz ediyordu," dedi.

"Ya? Sahi mi? Bayan Bolland mı dediniz?"

"Evet, kilisenin yanındaki evde oturur. Ailesi uzun bir süre önce bu köyde otururmuş. Geçen gün, çocukken sık sık köye geldiğini anlatıyordu. Özellikle evin bahçesindeki frenk eriklerine bayılırmış. Artık son zamanlarda frenk eriği bulunmuyor. Ayrıca bardak eriği ağaçları da varmış. Şimdi ise onların yerinde yeller esiyor. Çakal erikleri dedikleri bir cins erik var, ama onlar kadar lezzetli değil."

Hanımlar bir süre meyve ağaçları hakkında sohbet ettiler.

Tuppence, "Büyük amcamın bahçesinde frenk erikleri vardı," diye açıkladı.

"Ya, öyle mi? Anchester'de piskopos olan amcanız mı? Bir zamanlar Canon Henderson, kız kardeşiyle birlikte burada oturuyordu. Çok acıklı bir olaydır. Kadıncağız bir gün susamlı çörek yemeğe kalktı. Susam boğazına kaçtı. Daha doğrusu nefes borusuna. Zavallı öksüre öksüre öldü. Ne acı değil mi?" Bayan Barber kederle başını salladı. "Çok acı. Kuzinlerimden biri de aynı şekilde öldü. Onun boğazına da bir et parçası kaçmıştı... Böyle kazalar çok oluyor. Duyduğuma göre hıçkırıktan ölenler de varmış..."

BÖLÜM 7

Sorunlar Artıyor

"Sizinle bir dakika konuşabilir miyim, hanımefendi?"

Tuppence, "Eyvah," dedi. "Yine mi bir sorun var?" Kitapları yerleştirdiği odadan çıkmış, merdivenlerden iniyordu. Bir yandan da üstünü başını temizlemekteydi. En yeni tayyörünü giymişti. Kıyafetimi tüylü bir şapkayla tamamlamayı ve kurumda edindiği yeni bir ahbabının evine çaya gitmeyi düşünüyordu. Beatrice'in yeni dertlerini dinleyecek halde değildi.

"Hayır, sorun sayılmaz bu, efendim. Sadece sizin bir şeyi öğrenmek istediğinizi sanıyordum..."

"Ya..." Tuppence hâlâ şekil değiştirmiş bir sorunla karşılaşacağından korkuyordu. Merdivenden ağır ağır indi. "Zamanım az. Çaya yetişeceğim..."

"Adını sorduğunuz biriyle ilgili. Kızın adı Mary Jordan'dı sanırım. Öyle değil mi? Uzun zaman önce postanede Belinda Johnson adında biri çalışıyordu."

"Evet," dedi. "Birisi bana, Johnson adında bir polis olduğundan söz etti."

"Bir arkadaşım var. İsmi Gwenda, dükkânda çalışıyor. Orayı bilirsiniz, Bayan Beresford. Hani bir tarafında postane var, bir tarafında da zarflarla müstehcen kartlar ve de çeşitli ıvır zıvır eşyalar satılıyor, Noel'den önce..."

Tuppence, "Biliyorum," dedi. "Adı Bayan Garrison'un Dükkânı ya da ona benzer bir şeydi."

"İşte orası. Ama artık değişti. Her neyse arkadaşım bu konunun sizi ilgilendireceğini sandığını söyledi. O bir Mary Jordan'dan söz edildiğini duymuş... Kız uzun yıllar önce yaşamış burada. Çok uzun yıllar önce. Yani bu evde oturmuş."

"Ya? Defneli Köşk'te mi oturmuş?"

"Evet, ama o zaman evin adı başkaymış. Gwenda, Mary Jordan hakkında bir şey duyduğunu söyledi. Sizi ilgilendireceğini düşünüyor. Kız hakkında anlatılan hikâye oldukça acıklıymış. Mary Jordan kazaya mı uğramış ne... her neyse, ölüp gitmiş."

"Yani Mary Jordan öldüğü sırada bu evde mi oturuyormuş? Köşkün sahiplerinin kızı mıymış? Aileden miymiş?"

"Hayır. Ailenin adı Parker ya da Parkinson'muş veya buna benzer bir şey. Anladığıma göre kız da bu evde kalıyormuş o ara. Bence bu konuyu Bayan Griffin mutlaka biliyordur. Siz, Bayan Griffin'i tanıyor musunuz?"

"Oh, pek iyi tanıyorum diyemem," dedi Tuppence. "Aslında bugün öğleden sonra beni evine çaya davet etti. Geçen gün onunla kermeste konuştum. Daha önce karşılaşmamıştım."

"Göründüğünden daha da yaşlıdır. Ama hafızası yerinde sanırım. Aa tabii, Bayan Griffin, Parkinson'ların oğullarından birinin vaftiz annesiymiş."

"Çocuğun adı neymiş..."

"Alec galiba. Veya buna benzer bir ad. Alek ya da Aleks."

"Aleks' ne olmuş sonunda? Büyüyüp buradan ayrılmış mı? Gemici mi olmuş? Ya da başka bir meslek mi seçmiş."

"Yok yok, ölmüş. Evet, evet. Çocuğun burada gömülü olduğunu sanıyorum. Aleks o zamanlar pek de iyi bilinmeyen bir hastalığa yakalanmış. Çocuk adına benzer bir hastalığa."

"Sen başka birinin hastalığından mı söz ediyorsun?"

Hodgkin Hastalığı galiba ya da ona benzer bir şey. İnsan ismi gibi. Ben pek bilmiyorum ama bu illete yakalananların kanlarının renginin değiştiğini söylüyorlar. Yanılmıyorsam, son zamanlarda hastanın kanını alıp onun yerine yeni kan veriyorlar. Pastacının kızı da aynı dertten ölmüştü. Zavallı yedi yaşındaydı o sırada. Söylediklerine göre, bu hastalık insanı çok genç yaşta yakalıyormuş."

Tuppence, "Lösemi olmasın?" diye sordu.

"Ah, nasıl da bildiniz? Evet, hastalığın ismi bu, eminim. İleride bir gün çaresinin bulunacağından söz ediyorlar. Hani şimdi insana tifo aşısı filan yapıyorlar ya. Öyle bir şey işte."

Tuppence, "Hım..." dedi. "Çok ilginç... Zavallı yavrucak."

"Pek de küçük değilmiş, bir yerde okula gidiyormuş. On üç, on dört yaşlarındaymış sanırım."

Tuppence, "Yine de acı," diye mırıldandı. Bir an durdu. "Eyvah, iyice geç kaldım! Hemen gitmem gerek."

"Herhalde Bayan Griffin size bu konuda bir hayli bilgi verebilir. Tabii o olayı hatırlıyorsa. Bayan Griffin çocukken buraya gelmiş. Onun için de köyde yaşayan aileler hakkında bilmediği yok. Onlardan sık sık söz eder. Üstelik burada bazı rezaletler de olurmuş. Yani birtakım maceralar, ilişkiler. Tabii, bu olaylar ya Edward Devri'nde ya da Victoria Devri'nde oluyormuş. Galiba Victoria Devri'ydi, çünkü yaşlı kraliçe o zamanlar hayattaydı. Edward Devri'nden söz ederlerken 'Marlborough Sarayı Takımı' diyorlar. Bu yüksek sosyete mi demek?"

Tuppence, "Evet, yüksek sosyete," dedi.

Beatrice coşkuyla, "Yüksek sosyetede maceralar, ilişkiler, rezaletler olurdu, değil mi?" diye sordu.

Tuppence, "Hem de nasıl," dedi.

Beatrice, "Genç kızlar yapmamaları gerekenleri yapıyorlardı," dedi. Hanımefendinin bu ilginç sohbeti kesmesini istemiyordu.

"Hayır," dedi Tuppence. "Sanırım kızların düzgün bir yaşamları vardı. Çoğu soylu erkeklerle genç yaşta evleniyorlardı."

"Ah, ne güzel," dedi Beatrice. "Ne hoş. Dolaplar dolusu şık giysiler. At yarışlarına, danslara ve balolara gidebilmişlerdir."

Tuppence, "Evet, sık sık balolara giderlerdi," dedi.

"Şey büyükannesi o görkemli konaklardan birinde orta hizmetçisi olan bir arkadaşım anlattı. Büyük bir davete Galler prensi bile gelmiş. O zamanki Galler Prensi VII. Edward'mış. Çok iyi bir adammış. Tüm hizmetkârlara ve herkese karşı çok nazik davranırmış. Arkadaşımın büyükannesi prensin elini yıkadığı sabun kalıbını hatıra olarak saklamış. Çocukken ara sıra bize gösterirdi."

"Senin için çok heyecanlı olmalı," dedi Tuppence. "O günler kolay kolay unutulamaz. Belki prens burada, Defneli Köşk'te de kalmış olabilir."

"Hayır, ben böyle bir şey duyduğumu hatırlamıyorum. Parkinson'lar otururlarmış burada. Çoğu ticaret yaparmış sanırım. Çok zenginlermiş. Ama bence ticaretin öyle heyecan verici, ilgi çekici bir yanı yoktur, değil mi, efendim?"

"Bu görüş açısına bağlı." Tuppence ekledi. "Artık gitmeliyim..."

"Gerçekten artık gitmeniz gerekiyor, hanımefendi."

"Evet, verdiğin bilgi için teşekkür ederim. Galiba şapka giysem daha iyi olacak. Saçlarım birbirine dolanmış..."

"Anlaşılan başınızı o örümcek ağlarının bulunduğu köşeye sokmuşsunuz. Oranın tozunu alayım bari."

Tuppence hızla merdivenlerden indi.

Aleksander da inermiş buradan, diye düşünüyordu. Ve çocuk, cinayeti içlerinden birinin işlediğini anlamış. Bu konuyu merak ediyorum. Her zamankinden çok merak ediyorum.

BÖLÜM 8

Bayan Griffin

Bayan Griffin fincanlara çay koyarken, "Kocanızla buraya yerleştiğinize çok memnun oldum Bayan Beresford," dedi. "Süt ve şeker ister misiniz?"

Sandviç tabağını Tuppence'a uzattı. "Böyle köylerde komşuluk önemli oluyor. İnsanın ortak yanları bulunan komşularının olması çok güzel bir şey. Daha önce bu taraflarda bulunmuş muydunuz?"

Tuppence, "Hayır," diye cevap verdi. "Bir sürü ev gezdik. Emlakçılar bizi birçok eve götürdü özellikle de çok eski olanlara. Tabii birçoğu korkunç denecek kadar harap olmuştu. Tarihi eser dedikleri türden."

Bayan Griffin, "Anlıyorum," dedi. "Tarihi eser demek, genellikle yeni bir dam yaptırmanızı gerektiren rutubetli binalardır. İçlerine de insanların kullanmak istemeyeceği türde birçok alet doldurup "yenilenmiş" levhası asarlar. Ama Defneli Köşk gerçekten güzeldir. Eminim bir sürü onarım yaptırdınız. Orada kimler oturduysa evi bir kez elden geçirdiler."

Tuppence, "Herhalde köşkte ayrı ayrı bir sürü aile oturdu," dedi.

"Eh, tabii. Son zamanlarda kimse bir yerde fazla kalmıyor. Öyle değil mi? O evde Cuthbertson'lar, Seymour'lardan önce Redland'lar ve daha sonra da Jones'lar oturdular."

Tuppence, "Oraya neden Defneli Köşk dendiğini biraz merak ettik," dedi.

"Aslında pek çok insan böylesi isimlerden hoşlanır, ama Parkinson'ların zamanında bahçede defne ağaçları vardı sanırım... Evet, evet, olduğundan eminim. Ön kapıya doğru çıkan bir yol ve iki tarafında defne ağaçları. Hem düz yapraklılar, hem de beneklilerden. Ben yaprakları benekli defneyi hiç sevmem."

Tuppence başını salladı. "Aman, ben de öyle, hiç sevmem onları." Sonra ekledi. "Köyde bir sürü Parkinson oturmuş sanırım."

"Evet, köşkte herkesten daha uzun bir zaman oturdular."

"Kimse o aile hakkında fazla bir şey bilmiyor."

"E, tabii. Parkinson'lar çok uzun yıllar önce köyde yaşadılar. Ve o olaydan sonra kimse aileden söz etmeyi pek istemedi... Tabii, Parkinson'ların köşkü satmalarına şaşmamak gerek."

Tuppence her şeyi göze aldı. "Evin adı çıkmış değil mi? Yani köşk sağlığa zararlıymış veya ona benzer bir şey sanırım."

"Yok, yok, kastettiğim ev değil. Ben köşkte oturanlardan söz ediyorum. Birinci Dünya Savaşı sırasında o rezalet oldu. Tabii buna kimse inanamadı, o sırada ben burada değildim. Ama büyükannem o olaydan söz eder ve bunun donanma bakanlığının sırlarıyla ilgisi olduğunu söylerdi. Yeni bir denizaltının planlarıyla. Parkinson'ların yanında bir kız çalışıyordu. Onun da bu olayla ilgisi olduğu iddia edildi."

Tuppence, "Kızın adı Mary Jordan mıydı?" diye sordu.

"Evet, ta kendisi. Sonradan bunun kızın asıl adı olmadığı da söylendi. Yanılmıyorsam, Mary Jordan'dan uzun bir süre şüphelendiler. Özellikle o çocuk, Aleksander. İyi bir çocuktu ve çok da zekiydi."

2. KİTAP

BÖLÜM 1

Yıllar Önce

Tuppence doğum günü kartları seçiyordu. Yağmurlu bir akşamüzeriydi, postane hemen hemen boştu. İnsanlar mektupları dışarıdaki posta kutusuna atıyorlar veya arada sırada içeriye girip telaşla pul satın alıp, olabildiğince çabuk evlerine ulaşmaya çalışıyorlardı. Tuppence tam gününü seçmişim, diye düşündü.

Gwenda'yı Beatrice'in tanımından kolaylıkla bulmuştu. Kız, memnun bir tavırla Tuppence'a yardım etmeye çalışıyordu. Köye yeni gelenlerle ilgilenen, konuşkan bir kızdı Gwenda. Tuppence'la hemen ahbap olmuşlardı bile. "O evin yeniden açılmış olmasına ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz. Prens Köşkü'nün yani."

"Ben orasının adının Defneli Köşk olduğunu sanıyordum."

"Bir zamanlar değildi. Köyde evlerin adı sık sık değişir. İnsan yeni aldığı köşküne güzel bir ad takmak ister tabii."

Tuppence düşünceli bir tavırla, "Evet," diye mırıldandı. "Öyle olduğu anlaşılıyor. Biz bile iki ismin üzerinde durduk. Ha, aklıma gelmişken, Beatrice, bana vaktiyle köyde oturan Mary Jordan adlı kızı tanıdığınızı söyledi."

"Yok, ben kendisini tanımazdım. Ama ondan söz edildiğini duydum.

Olay savaş sırasında olmuş. Son savaş sırasında değil, daha öncekinde. Hani şu zeplinlerin kullanıldığı savaşta."

Tuppence, "Zeplinleri duydum," dedi.

"1915'te ya da 1916'da Londra'nın üzerine kadar gelmişler."

"Annemin teyzesiyle bir dükkâna girmiştik. O sırada alarmlar çalmaya başlamıştı. Çok iyi hatırlıyorum."

"Geceleri gelirlermiş, değil mi? Herhalde korkunç olmalı."

Tuppence, "Aslında pek de değildi," diye cevap verdi. "Herkes bir hayli heyecanlanırdı. Ama o zeplinler uçan bombalar kadar dehşet verici değildi. Yani son savaştaki uçan bombalar kadar. İnsana sanki bomba peşine takılmış gibi gelirdi. Sokakta izliyormuş gibi..."

"Geceleri metrolarda geçirirmişsiniz, öyle mi? Londra'da bir arkadaşım var. O bana sabaha kadar Warren Sokağı'nda metroda kaldıklarını anlatmıştı. Galiba herkes geceleri evlerinin yakınındaki metrolara sığınırmış."

Tuppence, "Her neyse ben son savaşta Londra'da değildim," dedi. "Bütün geceyi metroda geçirebileceğimi düşünemiyorum."

"Evet arkadaşımın adı Jenny'di. Metroda sabahlamaya bayılıyordu. Çok eğlenceliymiş. Orada herkesin kendine ait bir yeri varmış. Herkes yiyecek içeceğini paylaşır, birlikte eğlenirlermiş. Bütün gece hoş vakit geçirirlermiş. Harika değil mi? Trenler sabaha kadar işlermiş. Savaş sona erince eski sıkıcı ev yaşamına dönmek hiç hoşuna gitmemiş."

Tuppence, "1914'te bombardıman uçakları yoktu. Yalnızca zeplinler vardı," dedi. Ama Gwenda'nın artık zeplinlerle ilgilenmediği anlaşılıyordu.

Tuppence, "Mary Jordan adında birinden söz ediyorduk," diye hatırlattı. "Beatrice, onun hakkında bazı şeyler bildiğinizi söyledi."

"Fazla bilgim yok. Sadece bir iki kez kızdan söz edildiğini işittim. O da yıllar önce. Büyükannem, Mary Jordan'ın altın gibi saçları olduğunu

söylerdi. Almanmış, hani şu 'Frölayn' denilen kızlardan. Çocuklara bakarmış. Bir tür mürebbiyeymiş yani. Donanmadan birinin yanında çalışmış. İskoçya'da sanırım. Daha sonra da buraya gelmiş. Parkinson adında bir ailenin yanına. Haftada bir gün izin yaparmış. Kalkıp buradan Londra'ya gidermiş. O şeyleri de o zaman götürmüş. Onlar neyse."

Tuppence, "Götürdüğü neymiş?" diye sordu.

"Bilmem ki. Kimse fazla bir şey söylemedi ki. Herhalde kız evden bir şeyler çalıyordu."

"Mary Jordan'ı hırsızlık ederken suçüstü yakalamışlar mı?"

"Yok canım! Hiç sanmam. Aile ondan şüphelenmeye başladığı sırada kız hastalanarak ölmüş."

"Neden ölmüş acaba? Köyde mi ölmüş? Yoksa kızı hastaneye mi kaldırmışlar?"

"O sırada buralarda hastane olduğunu sanmıyorum. Biri bana, kızın aşçının yaptığı gülünç bir hata yüzünden öldüğünü söyledi. Kadın bahçeden ıspanak toplamış ya da marul. Bunların arasına yanlışlıkla yüksükotu karışmış. Hayır, hayır... Ispanağı başkası toplamış sanırım. Başka biri de bana kızın ölümüne güzel avratotunun neden olduğunu anlattı, ama ben buna kesinlikle inanmadım. Ne de olsa o bitkiyi tanımayan yoktur. Üstelik sadece meyveleri zehirlidir. Evet, bence kız yanlışlıkla bahçeden toplanan yüksükotu yüzünden ölmüş. Bu otun içinde müthiş bir zehir varmış... Digit gibi bir şey... Doktor yetişmiş ve elinden geleni de yapmış ama Mary Jordan'ı kurtaramamış."

"Olay sırasında köşkte çok kimse var mıymış?"

"Evet, ev bir hayli kalabalıkmış sanırım. Duyduğuma göre oraya gece yatısına konuklar gelirmiş her zaman. Evde çocuklar da varmış. Köşkte sık sık partiler verilirmiş. Tabii ben bunları kesinlikle bilmiyorum. Size büyükannemin bana anlattıklarını tekrarlıyorum. İhtiyar Bay Bodlicott da bazen köşkten söz eder. Bay Bodlicott'u biliyorsunuz herhalde. Bazen bir

yerlerde bahçıvanlık yapar. Olay sırasında da köşkün bahçıvanıymış. Hatta önce onu suçlu bulmuşlar. Yanlış bitkiyi yolladığı için. Ama o suçlu değilmiş. Aslında evden başka biri aşçıya yardım etmek istediğini söyleyerek bahçeye çıkmış. Sebze toplarken o hatayı yapmış. Ispanak toplarken... ya da marul... Sonra bunları aşçıya götürmüş. Herhalde bu hatayı yapan kişi de tutam tutam kopardı o bitkilerden. Her neyse... Acıklı bir olay... Büyükannem, kızın o altın gibi saçlarıyla pek güzel olduğunu söylerdi."

"Demek Mary Jordan her hafta Londra'ya gidermiş. Ee tabii, izinli olduğu günler."

"Evet, kız orada arkadaşları olduğunu söylüyormuş. Yabancıymış Mary Jordan. Büyükannemin anlattığına göre, bazıları onun Alman casusu olduğunu bile iddia etmişler."

"Acaba casus muymuş?"

"Hiç sanmıyorum. Erkeklerin Mary Jordan'dan hoşlandıkları da anlaşılıyor. Yani deniz subaylarıyla Shelton Askeri Kampı'ndaki gençlerin. Onların arasında birkaç arkadaşı varmış."

Gerçekten casus muymuş?

"Ben buna pek ihtimal vermiyorum. Büyükannem sadece bazı kişilerin onun casus olduğunu öne sürdüklerini anlatmıştı. Zaten bu olay son savaş sırasında olmamış. Ondan çok önce olmuş."

Tuppence, "Ne garip..." diye mırıldandı. "İnsanlar savaşları da birbirine karıştırıyorlar. Yaşlı bir adam tanırdım. Arkadaşı Waterloo Savaşı'nda bulunmuştu."

"A, sahi mi? Benim sözünü ettiğim olay 1914'ten uzun bir süre önce olmuş. O zamanlar aileler yabancı dadılar tutarlarmış. 'Mamzel' denirmiş bunlara ya da 'Frölayn.' Ne demekse... Büyükannem, Mary Jordan'ın çocukların ruhundan iyi anladığını söylerdi. Herkes memnunmuş kızdan."

"Demek o olay, kız Defneli Köşk'te yaşadığı sırada olmuş."

"O sıralarda köşkün adı başkaymış. Ben öyle sanıyorum. Mary Jor-

dan, Parkinson adında bir ailenin yanında çalışıyormuş. Biri bana, kızın yarı Alman, yarı Fransız olduğunu söyledi. Hani şu pahalı kaz ciğerleri var ya? Onların geldiği yerdenmiş."

Tuppence tahminde bulundu. "Strasbourg'dan mı?"

"Evet, tamam! Oradan! Mary Jordan'ın resme yeteneği varmış. Hatta annemin yaşlı teyzesinin bir portresini yapmış. Fanny Teyze daima 'Bu resimde pek yaşlı duruyorum,' derdi. Mary Jordan, Parkinson'ların çocuklarından birinin portresini de yapmış sanırım. Resim şimdi Bayan Griffin'de olmalı. Yanılmıyorsam, Parkinson'ların oğlu, kız hakkında bir şey keşfetmiş. Bayan Griffin, çocuğun vaftiz annesiymiş."

"Sözünü ettiğiniz Aleksander Parkinson mu?"

"Evet, o. Kilisenin yanında gömülü olan."

BÖLÜM 2

Oyuncak At Arabası Mathilde

Tuppence ertesi sabah köyde herkesin tanıdığı yaşlı adamı bulmaya çıktı. Ona "İhtiyar Isaac" diyorlardı. Resmi durumlarda da Bay Bodlicott. Tabii eğer adamın soyadını hatırlayabilirlerse. Köydekiler Isaac Bodlicott'u ilginç bir tip olarak kabul ediyorlardı. Bunun bir nedeni de adamın doksan yaşında olduğunu iddia etmesiydi. Ama buna kimse inanmazdı, o da başka. Bir de Isaac'ın elinden her türlü iş gelirdi. Su tesisatçısını bulamadığınız zamanlar, hemen İhtiyar Isaac Bodlicott'a haber salardınız. Her türlü onarımda ustaydı. Sıhhi tesisat sorunlarını, elektrik sorunlarını, marangozluk işlerini halletmekte kimse eline su dökemezdi.

Gelgelelim ona verilen işi yaparken durmadan konuşurdu. Üstelik takma dişleri ağzına tam oturmadığı için bazen ne söylediği pek anlaşılamazdı. Isaac Bodlicott'un köyde eskiden oturan aileler hakkında bilmediği yoktu. Ama anlattıklarının doğru olup olmadığını kestirebilmek kesinlikle mümkün değildi. Geçmişle ilgili sürekli konuşur dururdu:

"Onun hakkında neler bildiğimi açıklasam şaşırırsın. Evet, gerçekten. Şey... herkes o işi bildiğini sanıyor, ama hepsi yanılıyor. Kesinlikle yanılıyorlar. Aslında o olaya adı karışan onun ablasıydı. Evet efendim. İyi bir kız gibi görünüyordu. Onlara ipucunu gösteren kasabın köpeği oldu. Kızın peşine takılıp evine kadar gitmiş. Ama orası kızın evi değilmiş.

Ah, bu konuda neler neler anlatabilirim. Sonra bir de yaşlı Bayan Atkins vardı. Kimse onun evinde tabanca sakladığını bilmezdi, ama ben biliyordum. Evindeki konsolu tamir etmeye gittiğim zaman gördüm. Konsolun gevşeyen menteşelerini onarmaya gitmiştim. Tabanca çekmecede duruyordu. Bir beze sarılmış, beyaz, saten bir kadın ayakkabısının içinde duruyordu. Büyük büyükannesinin gelinlik ayakkabısıymış. İşte beze sarılı tabanca o ayakkabının içindeydi. Söylentiye göre, Doğu Afrika'dan dönen oğlu silahı beraberinde getirmiş. O kadın yetmiş beş yaşındaydı ve ne yapardı biliyor musun? Oğlu ona silah kullanmayı öğretmişti. Oturma odasının penceresinin önünde oturup dışarı bakardı. Bahçeye girenlerin sağına soluna ateş eder, onlar da korkup kaçarlardı. Hiç kimsenin kuşları rahatsız etmesine izin vermezdi. Kuşları çok severdi ve onları asla vurmazdı. Sonra Bayan Letherby hakkında da birçok dedikodu var. Hangisini anlatsam bilmem ki. Evet, dükkânlardan eşya çalardı. Söylediklerine göre, bu işi büyük bir ustalıkla yaparmış. İnsan ne kadar zengin olursa olsun yine de hırsızlık yapıyor."

Tuppence, Bay Bodlicott'u banyonun tepe camını takması için ikna ettikten sonra adamı nasıl konuşturacağını düşünmeye başladı. İhtiyar Isaac'tan Tommy'yle o sırrı çözmelerine yardım edecek bir şey öğrenebilecekler miydi acaba?

İhtiyar Isaac Bodlicott, köşkün yeni sahiplerinin istedikleri onarımı yapmaya hazırdı. Köye yeni gelenlerin hepsiyle tanışmaya can atardı adam. Çünkü bu kendisi için yeni dinleyiciler demekti. Yaşadığı topluma çeşitli hizmetler verirken bir yandan da köyde olupbiten hakkında yorumlar yapmak en büyük zevklerinden biriydi.

"Neyse ki bu cam yüzünden başınıza bir şey gelmemiş. İnsanın yüzünü baştan başa keserdi."

"Gerçekten öyle."

"Yerde hâlâ cam kırıkları var, hanımefendi. Onları süpürmek gerekir."

Tuppence, "Biliyorum," dedi. "Ama henüz bu işleri yapacak zaman bulamadık."

"Yine de cam konusunda dikkatli olmalısınız. Camla oyun olmaz. Ufacık bir parça insanın hayatını tehlikeye sokabilir. Hele damara girdi mi, öldün gitti demektir. Bayan Lavinia Shotacomb'u hatırlıyorum da. Bana inanın..."

Lavinia Shotacomb'un macerasını dinlemeyi istemiyordu Tuppence. Köyün diğer sakinleri de kadından epeyce söz etmişlerdi. Yetmiş ya da seksen yaşındaki kadın sağır ve hemen hemen kördü.

İhtiyar Isaac, Lavinia Shotacomb hakkındaki hikâyesine başlamadan hemen onu susturdu. "Herhalde burada oturanların hepsini tanıyorsunuz. Kim bilir geçmişte olağanüstü ne olaylar olmuştur."

"E, tabii. Ben genç değilim artık. Doksana merdiven dayadım. İnsan bazı olayları unutamıyor. Çünkü bunlar unutulacak gibi değildi. Size bir anlatsam kulaklarınıza inanamazsınız."

Tuppence, "Herhalde bir hayli ilginç insan tanıdınız?" dedi.

"Ah... İnsanlar hiç belli olmazlar. Öyle değil mi? Bazıları hiç de göründükleri gibi çıkmıyorlar."

"Kimisinin casus ya da katil olduğu anlaşılıyor," diyerek Tuppence ümitle adama baktı.

İhtiyar Isaac eğilerek yerden bir cam parçası aldı. "Şuna bakın. Tabanınıza girseydi hoşunuza gider miydi?"

Tuppence tepe camının takılmasının İhtiyar Isaac'ın daha heyecanlı anılarını anlatmasına yetmeyeceğini düşünmeye başladı. Yaşlı adama limonluğun da onarılması gerektiğini söyledi. Birlikte dışarı çıktılar.

"Ah, kastettiğiniz bu muydu?"

"Evet, bu."

Isaac, "Kay-Kay," dedi.

Tuppence şaşkınlıkla ona baktı. Adamın bu sözlerinden bir anlam çıkaramamıştı. "Ne dediniz?"

"Kay-Kay, dedim. İhtiyar Bayan Jones'un zamanında limonluğa böyle derlerdi."

"Ya? Neden acaba?"

"Bilmem... O günlerde böyle yerlere bu isim veriliyordu. Belki de limonluk küçük olduğu için. Büyük köşklerin gerçek limonlukları vardı. Orada her türlü bitkiyi bulmak mümkündü."

"Herhalde buraya çiçeklerini koyarlardı?"

"Yo! Limonlukta çiçek filan yoktu. Daha çok çocuklar oyuncaklarını burada saklarlardı. Ah, eğer atmadılarsa oyuncaklar hâlâ içeride olmalı. Baksanıza burası çökmek üzere. Öyle değil mi? Destek koyup damı da biraz tamire çalışmışlar. Burasının bir daha kullanılacağını hiç sanmıyorum. Eskiden buraya iskemleleri ve kırık oyuncakları filan atarlardı. Tabii tahta atı da... Truelove(*) da bir köşede dururdu."

Tuppence bir camın temizce bir köşesinden bakmaya çalışıyordu. "İçeri girebilir miyiz acaba? İçeride bir sürü acayip şey olmalı."

Isaac, "Bir anahtarı vardı," dedi. "Herhalde aynı çivide asılı duruyordur."

"Hangi çivide?"

"Bahçe aletlerinin durduğu kulübe var ya."

Dönüp yoldan ilerlediler. Kulübe küçücük bir yerdi. Isaac kapısını tekmeleyerek açtı. Ağaç dallarını yerden kaldırdı. Çürük elmaları bir yana itti. Duvarda asılı olan eski bir paspası kaldırarak altındaki paslı birkaç anahtarı Tuppence'a gösterdi.

"Eski bahçıvanın anahtarları bunlar. Eğer Kay-Kay'ın içini görmek istiyorsanız..."

Tuppence ümitle, "Tabii," diye bağırdı. "Tabii görmek istiyorum... Nasıl yazılıyor?"

"Ne nasıl yazılıyor efendim?"

(*) Gerçek aşk.

"Kay-Kay... Böyle, söylendiği gibi mi yazılıyor?"

"Hayır, daha değişik şekilde sanırım. Yabancı bir sözcük. Hatırımda kaldığına göre 'Kai-Kai' diye yazılıyordu. Ama herkes Kay-Kay der geçerdi. Sanırım Japonca bir isim."

Tuppence, "Ya?" dedi. "Bu köşkte Japonlar da oturdu mu?"

"Yok canım. Bu köye öyle yabancılar hiç gelmedi."

Isaac cebinden çıkardığı ufak şişenin içindeki yağla en paslı olan anahtarı yağladı. Sonra limonluğun kapısındaki kilide sokarak çevirdi. Müthiş bir gıcırtı koptu ve kilit açıldı. Isaac kapıya dayanarak itti. Tuppence'la içeri girdiler.

"İşte bakın..." İhtiyar Isaac'ın limonluktaki eşyalarla gurur duymadığı belliydi. "Burada eski püskü öteberiden başka bir şey yok."

Tuppence, "Şu tahta at pek hoş," dedi.

Isaac, "Mackild o," dedi.

Tuppence şaşkın şaşkın tekrarladı. "Mackild mi?"

"Evet. Bir kadın adı. Bir kraliçenin. Biri onun Fatih William'ın karısı olduğunu söylemişti, ama sadece övünüyordu sanırım. At, Amerika'dan geldi. Çocuklardan birinin vaftiz babası Amerikalıydı da..."

"Hangi çocukların..."

"Bassington'ların sanırım. Onlar diğerlerinden daha önce burada oturuyorlardı. Bilmem ki... Herhalde tahta at çürümüştür artık."

Mathilde eskimiş olmasına rağmen yine de mükemmel görünüyordu. Normal bir kısrak boyundaydı. Atın bir zamanlar pek gür olan yelesinde şimdi sadece birkaç kıl kalmıştı. Bir kulağı kırıktı. Vaktiyle gri renkte olduğu anlaşılıyordu. Bacakları biraz ayrılmış gibiydi. Kuyruğu da incecik kalmıştı.

At, Tuppence'ın ilgisini çekmişti. "Bu, üzerinde sallanılan diğer oyuncaklara hiç benzemiyor."

"O atlar bir öne bir arkaya sallanırlar. Oysa bu... şöyle... öne doğru atlar. Önce ön bacaklar... Sonra arkadakiler... Hooop! Gerçekten çok güzel bir oyuncaktır. Atın sırtına binip size bunun nasıl zıpladığını göstereyim..."

Tuppence, "Aman dikkatli olun!" diye bağırdı. "Çivisi filan varsa batar! Yuvarlanabilirsiniz!"

"Ah, ben, Mathilde'ye binerdim. Gençliğimde... Hâlâ dün gibi hatırlıyorum. At çok eskimemiş. Yani parçalanacak halde değil." Beklenmedik bir çeviklikle Mathilde'nin sırtına atladı. At öne doğru zıpladı. Sonra da arkaya doğru. "Ne güzel hareket ediyor değil mi?"

Tuppence, "Evet, öyle," diye cevap verdi.

"Ah, bu atı pek severlerdi. Özellikle Jenny. Her gün binerdi."

"Jenny kim?"

"Çocukların en büyüğü. Bu atı ona vaftiz babası göndermişti. Truelove'ı da."

Tuppence merakla ihtiyar adama baktı. Kay-Kay da bu isme uyacak bir şey görememişti.

"Şunun adı Truelove'dı. Şu köşede duran küçük atlı araba. Pamela bununla yokuştan inerdi. Çok ciddi bir kızdı. Tepede arabaya biner, ayaklarını da şuraya dayardı. Orada pedallar vardı o zamanlar, ama kopmuş artık. Araba tepeden inmeye başlardı. Tam aşağıya yaklaşırken Pamela ayağıyla fren yapardı. Ama çoğu zaman maymun ağacının dallarının arasına yuvarlanırdı."

Tuppence, "Rahatsız edici bir şey olmalı," dedi. "Maymun ağacının dallarının arasına düşmek yani."

"Ah, düşmeden önce arabayı durdurabilirdi. Dediğim gibi çok ciddi bir kızdı. Günde belki üç dört saat o arabayla yokuştan aşağı iner çıkardı. Genelde bahçede güllerin bakımıyla uğraşırken onun arabayla yokuştan aşağı indiğini görürdüm. Onunla konuşmazdım. Konuşkan bir kız değildi. Hep tek başına oyun oynardı veya bir şeyler yapardı."

Tuppence, "Ne yapardı?" diye sordu. Birdenbire Jenny'den çok Pamela ilgisini çekmişti.

"Şey, bilmiyorum. Bazen prenses olduğunu söylerdi. Hani şu İrlanda'dan mı, yoksa İskoçya'dan mı kaçan Kraliçe Mary miydi neydi adı?"

"İskoçya Kraliçesi Mary," dedi Tuppence.

"Evet, doğru. Uzaklara gitmişti ya da kaçmıştı. Bir şatoya sığınmıştı. Adı Lock muydu ne. Hani şu suyun kenarındaki şato."

"Ah, anladım. Pamela kendisinin, düşmanlarından kaçan İskoçya Kraliçesi Mary olduğunu düşünüyormuş."

"Evet. Buralardan uzaklaşıp İngiltere Kraliçesi Elizabeth'in merhametine sığınacağını söylerdi, ama ben Kraliçe Elizabeth'in merhametli biri olduğunu sanmıyorum."

Düş kırıklığını maskelemeye çalışan Tuppence, "Çok ilginç şeyler anlattınız teşekkür ederim," dedikten sonra soru sormaya devam etti. "Peki Mary Jordan adında birini tanıyor muydunuz?"

"Ah, kimden söz ettiğinizi biliyorum. O benden biraz önceydi sanırım. Yoksa değil miydi? O Alman casusu kızdan söz ediyorsunuz galiba?"

Tuppence, "Köyde onu bilmeyen yok," dedi.

"Evet. Ona, Frölayn derlerdi. Ya da buna benzer bir şey. Tıpkı demiryolu gibi."

"Evet çok komik."

Isaac birdenbire, "Ha, ha, ha," diyerek güldü. "İşler pek demiryolu gibi de düzgün gitmemiş değil mi?"

Tuppence kibarca, "Aman ne güzel bir espri," dedi.

Isaac tekrar güldü.

"Şimdi tam zamanı. Bahçeye sebze ekmek ister misiniz hanımefendi? Önce fasulye ekmeli, bezelyeler için de yer hazırlamalısınız. Sonra marula ne dersiniz? Şu ufak olanlarından?"

"Herhalde burada uzun süre bahçıvanlık yaptınız? Yalnız bu köşkü kastetmiyorum. Diğer evlerin de bahçelerine bakmış olmalısınız."

"Ah, evet, köşklerin çoğunun bahçelerine ben bakardım. Bahçıvanların da pek işi yoktu. Belirli zamanlarda gelir, onlara yardım ederdim. Biliyor musunuz, bir keresinde bir kaza olmuştu. Sebzeler yüzünden. Benden önceydi, ama olanları duydum tabii."

Tuppence, "Yüksükotuyla ilgili bir kaza sanırım," dedi.

"Ah, demek duydunuz? O olay da uzun yıllar önce oldu. Evet, bu yüzden birkaç kişi hastalandı. İçlerinden biri de öldü. Daha doğrusu ben öyle duydum. Ama bir arkadaşım bana bütün bunların hikâye olduğunu söyledi."

Tuppence, "Frölayn ölmüş sanırım," dedi.

"Ne diyorsunuz? Ölen Frölayn mıymış? Bakın ben bunu duymamıştım."

Tuppence, "Belki de ben yanılıyorum," diye cevap verdi. "Siz şimdi şu Trulove'ı dışarı çıkarın. Onu götürüp Pamela adlı kızın tepeden aşağıya indiği yere koyun. Tabii tepe hâlâ oradaysa."

"Tepe hâlâ orada tabii. Ne sanıyorsunuz? Üstü de yine otlarla kaplı. Trulove'ın nerelerinin paslanmış olabileceğini kestiremiyorum. İsterseniz arabayı ve atı önce temizleyeyim."

Tuppence, "İyi olur..." dedi. "Sonra da bahçeye dikeceğimiz sebzelerin bir listesini yapın."

"Ben ıspanakla yüksükotlarının bir arada olmamasına dikkat ederim. Tam buraya yerleştiğiniz sırada başınıza bir şey gelmesini istemem. Pek güzel bir köşktür bu. Tabii onarım için harcanacak paranız varsa."

Tuppence mırıldandı. "Teşekkür ederim."

"Trulove'a binmeyi düşünüyorsanız kırılmaması için elimden geleni yapacağım. Çok eski olsalar da bazen eski şeyler öyle güzel çalışırlar ki. Biliyor musunuz, geçenlerde kuzenlerimden biri eski bir bisiklet aldı. Onun hareket edebileceğine kesinlikle inanmıyordum. Çünkü kırk yıldan beri kimse binmemişti bisiklete. Ama biraz yağlayınca tıkır tıkır çalıştı. Ah, bilemezsiniz yağ ne harikalar yaratır."

BÖLÜM 3

Kahvaltıdan Önce Altı İmkânsız Şey

I

Tommy eve döndüğünde Tuppence'ı en olmayacak yerde bulmaya çalışmıştı, ama bugünkü olay oldukça şaşırtıcıydı.

Dışarıda yağmur çiseliyordu, ama Tuppence evde yoktu. Karısını bahçede bulacağını tahmin eden Tommy dışarı çıktı ve o zaman şaşkınlıkla, "Bu da ne..." diye bağırdı.

Tuppence seslendi. "Merhaba, Tommy. Her zamankinden daha erken döndün."

"O da nedir?"

"Truelove'ı mı kastediyorsun?"

"Ne dedin?"

Tuppence, "Truelove," dedim diye cevap verdi. "Bunun adı Truelove."

"Arabaya binmeye mi çalışıyorsun? Senin için çok küçük o."

"Tabii küçük. Ne de olsa çocuk oyuncağı. Sanırım küçükken senin de buna benzer bir oyuncağın vardı."

Tommy sordu. "Pedalları çalışıyor mu?"

Tuppence, "Pek çalışmıyor," dedi. "Ama arabayı tepeye çıkarıyorsun. Yokuştan inerken tekerlekler kendi kendine dönüyor, tabii sen de aşağıya iniyorsun."

"Ve herhalde aşağıda bir yerlere çarpıyorsun. Sen de böyle mi yapıyordun?"

Tuppence, "Ne münasebet," dedi. "Ayağınla fren yaptın mı, hiçbir yere çarpmıyorsun. Sana göstermemi ister misin?"

Tommy, "İstemem," diye cevap verdi. "Yağmur iyice arttı. Bence sadece bunu neden yaptığını anlamak istiyorum. Herhalde eğlenceli bir şey olmasa gerek."

Tuppence içini çekti. "Aslında insanı korkutuyor... Ama anlayacağın, ben durumu öğrenmek..."

"Bunu aşağıdaki ağaçtan mı öğreneceksin? Sahi ne ağacı o? Maymun ağacı mı?"

Tuppence başını salladı. "Evet. Aferin sana. Nasıl da bildin?"

Tommy, "Bilmez olur muyum?" dedi. "Ağacın Latince adını da bilirim."

Tuppence, "Ben de," dedi.

Birbirlerine baktılar.

Tommy, "Ama Latincesi hemen aklıma gelmedi," dedi. "Arti... arti... diye bir şeydi sanırım."

Tuppence, "Evet," diye cevap verdi. "Öyle bir şeydi. Bu da bize yeter sanırım."

"Tuppence, şu külüstürün içinde ne yapmak istediğini bana anlatır mısın?"

"Şey, tepeden aşağı inince eğer ayağınla fren yapmazsan dosdoğru senin o Latince adını beceremediğin ağaca tosluyorsun."

"Arti... bir şeydi ama neydi? Yoksa ürtiker miydi? Hayır, o ısırgandı, değil mi? Aman her neyse herkesin eğlence anlayışı farklı," dedi Tommy.

"Son sorunumuz hakkında bir araştırma yapıyordum."

"Senin sorunun mu. Benim ki mi? Kimin sorunu?"

Tuppence, "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım ikimizin de sorunu."

"Beatrice'in sorunları ya da ona benzer bir şey mi?"

"Oh, hayır açıkçası bu evde başka gizli şeylerin de bulunabileceğini düşünüyordum. Onun için gidip limonluğa benzeyen o acayip yere baktım. İçerisi eski oyuncaklarla doluydu. Bu araba da oradaydı. Bir de Mathilde. Mathilde, karnında koskocaman delik bulunan bir at."

"Karnında koskocaman delik bulunan?"

"Evet, evet, herhalde birileri oraya bir şeyler saklardı. Örneğin, çocuklar... sırf oyun olsun diye. Atın karnından kirli kâğıtlar, yapraklar, acayip toz bezleri, fanila parçaları, eşyaları temizlemek için kullanılan o yağdan çıktı."

Tommy, "Gel," dedi. "Eve girelim artık."

II

Tuppence salondaki şöminede yanan kütüklere doğru ayaklarını uzatarak, "E, Tommy," dedi. "Şimdi de sen anlat bakalım. Ritz Otel'deki sergiye gittin mi?"

"Hayır. Açıkçası vakit bulamadım."

"Ne demek, vakit bulamadım? Kente sergi için inmedin mi?"

"İnsan daima tasarladığı şeyleri yapamıyor ki."

Tuppence, "Ama herhalde kentte bir yere gidip bir şeyler yaptın."

"Arabayı park edebileceğim yeni bir yer buldum."

Tuppence, "Bak bu çok iyi," dedi. "Peki neredeydi bu yer?"

"Hounslow yakınlarında."

"Hounslow'a neden gittin ki?"

"Aslında, Hounslow'a gitmedim. Orada bir araba park yeri var. Sonra oradan metroya bindim."

"Yani, Londra'ya metroyla mı indin?"

"Evet, en kolay yol bu."

"Biliyor musun? Sanki suç işlemişsin gibi bir halin var. Yoksa Hounslow yakınlarında yaşayan bir rakibem mi var?"

Tommy, "Hayır, hayır," diyerek güldü. "Yaptıklarımın seni memnun etmesi gerekir aslında."

"Ah, bana bir hediye mi aldın yoksa?"

Tommy, "Hayır," dedi. "Ne yazık ki, almadım. Zaten sana ne alacağımı hiçbir zaman bilemiyorum."

Tuppence ümitle, "Bazen istediklerimi gayet güzel tahmin ediyorsun," diye cevap verdi. "Londra'da ne yaptın peki Tommy? Yani, benim memnun olmam gereken?"

Tommy, "Ben de araştırma yaptım," dedi.

"Son zamanlarda herkes 'araştırma' yapıyor. Tüm gençler, yeğenlerin, kuzenlerin, ahbapların çocukları. Hepsi de araştırma yapıyor. Ama doğrusu neyi araştırdıklarını bilmiyorum. Neyse, sen şimdi ne işler karıştırdığını anlat."

Tommy, "Evlatlığımız Betty, Doğu Afrika'ya gitmişti. Ondan haber aldın mı?"

"Evet, orayı çok seviyor. Afrikalı ailelerin içlerine giriyor ve onlar hakkında makaleler yazıyor."

"Sence aileler onun bu ilgisinden hoşlanıyorlar mı?" diye sordu Tommy.

Tuppence, "Sanmıyorum," dedi. "Babamın kilisesindeki cemaat, bölgeyi ziyaret eden yabancılardan nefret ederlerdi. Onlara Meraklı Boyacılar adını takmışlardı."

"Bak doğru noktaya parmak bastın," dedi Tommy. "Yüklendiğim ya da yükleneceğim işin ne denli zor olduğunu bana açıkladın."

"Araştırdığın nedir? Umarım çim biçme makinelerini araştırmıyorsundur."

"Şimdi çim biçme makinelerinden neden söz açtığını anlamadım."

"Çünkü makinelerin kataloglarını elinden düşürmüyorsun. Bir çim biçme makinesi almaya can atıyorsun."

"Biz evimizde tarihi araştırmalar yapıyoruz. Elli ya da altmış yıl önce işlenmiş cinayet veya buna benzer suçları araştırıyoruz."

"Her neyse araştırma projelerinden bana biraz daha söz et, Tommy."

"Londra'ya gittim ve bazı şeyleri harekete geçirdim."

Tuppence, "Ah, araştırmalar," dedi. "Çarklar dönmeye başladı. Ben de kendi adıma araştırmalar yapıyorum, ama metotlarımız farklı. Benimki çok daha eski yıllara dayanıyor."

"Mary Jordan sorunuyla gerçekten ilgileniyor musun? Şimdi gündeminde bu mu var?" diye sordu Tommy. "Mary Jordan sorunu ya da gizemi."

"Çok sıradan bir isim. Eğer kız Alman ise bundan daha iyi bir isim bulamazdı," dedi Tuppence. "Alman casusu olduğu söyleniyor, ama, kız İngiliz de olabilir."

"Bence Alman hikâyesi bir tür söylence."

"Haydi Tommy devam et, bana hiçbir şey anlatmıyorsun."

"Pekâlâ, bazı... bazı... bazı..."

Tuppence öfkeyle, "Bazı bazı deyip durma, hiçbir şey anlamıyorum."

"Doğrusu bazen bazı şeyleri açıklamak zordur," dedi Tommy. "Yani soruşturma yapmanın da bazı yolları vardır."

"Geçmişteki olayları araştırmaktan mı söz ediyorsunuz?"

"Evet. Bir anlamda. Yani bazı şeyleri bulamazsın. Bunları yalnızca istihbarat sayesinde elde edebilirsin. Öyle eski püskü oyuncaklardan, yaşlı hanımların ağızlarını arayarak ya da yaşlı bahçıvanı sorguya çekerek bilgi edinemezsin. Zavallı adam belki sana birçok şeyi yanlış anlatmıştır. Postanede çalışanlardan da büyük büyük teyzelerinin, anılarını anlatmalarını isteyerek onları rahatsız etmen doğru olmaz."

Tuppence, "Ama az da olsa, hepsi ufak tefek bilgiler verdiler," dedi.

Tommy, "Ben de ufak tefek bilgiler edindim," dedi.

"Sen de mi soruşturma yapıyorsun? Peki kimleri sorguya çektin?"

"Kimseyi sorguya çekmedim, Tuppence. Biliyorsun zaman zaman bu tür işleri nasıl yapacaklarını bilen insanlarla ilişkilerim var. Belirli bir para ödediğin zaman senin adına gereken yerlerde araştırma yapıp, doğru bilgileri elde eden insanlar var."

"Ne gibi bilgiler? Ne gibi yerler?"

"Pekâlâ, birçok şey. Birincisi, önce birisinden ölüm, doğum ve nikâh kayıtlarını araştırmasını istersin."

"Ah sanırım adamlarını Somerset Binası'na yolladın. Ölüm ve nikâh kayıtlarını da oradan mı öğreniyorsun?"

"Doğum kayıtları da orada tutuluyor, ama bunları öğrenmek için kendin gitmek zorunda değilsin. Birisinin ne zaman öldüğünü vasiyetname örneğinden öğrenebilirsin. Nikâh ve doğum kayıtlarını da kiliselerden de öğrenebilirsin. Bunların hepsi kolayca elde edebileceğin bilgiler."

"Bu işle fazlasıyla ilgilendiğine göre çok para harcadın mı?" diye sordu Tuppence. "Buraya taşınma masraflarımızı ödedikten sonra ekonomi yapacağımızı sanıyordum."

"Senin de bu sorunla fazlasıyla ilgilendiğini hesaba katarsak harcadığım parayı havaya atmadığımı düşünüyorum."

"Pekâlâ, bir şeyler bulabildin mi?"

"Çok çabuk sonuç alamazsın. Araştırma bitene kadar beklemek gerek. Sonra aradığın yanıtları eğer bulabilirlerse..."

"Yani birisi gelip sana Mary Jordan, Little Sheffield on the Wold'da doğmuş ya da buna benzer bir şeyler söyleyecek, sonra sen de gidip oralarda araştırma mı yapacaksın? Böyle bir şey mi?"

"Tam öyle değil. Nüfus sayımları, ölüm belgeleri, ölüm nedenleri... Oh, buna benzer daha birçok şey öğrenebilirsin."

Tuppence, "Her neyse, çok ilginç. Hiç yoktan iyidir," dedi.

"Ayrıca gazete arşivlerinden de istediğini bulabilirsin."

"Yani cinayet ya da mahkeme vakaları gibi mi?"

"Pek değil. Ama insanın arada sırada iletişim kurabileceği birileri olmalı. Bazı konuları bilen... araştırma yapabilen... birkaç soru sorabileceğin... eski dostlukları tazeleyebileceğin birileri olmalı. Londra'da dedektiflik büromuzun olduğu zamanlardaki gibi. Parmakla sayılacak kadar az insandan bilgi alabilirdik. Biliyorsun, bu işlerin sonuçlanması zaman alıyor."

"Evet," dedi Tuppence. "Doğru, bunu kendi deneyimlerimden biliyorum."

Tommy, "Araştırma metotlarımız farklı," dedi. "Seninkiler de benimkiler kadar iyi. Sans Souci adındaki o pansiyona geldiğin günü asla unutmuyorum. Birdenbire seni karşımda örgü örerken görünce şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Kendini de Bayan Blenkinsop olarak tanıştırmıştın."

Tuppence, "Çünkü ben araştırma yapmak için başvurmamıştım ve benim adıma araştırma yapacak kimse yoktu."

"Hayır," dedi Tommy. "Benimle ilginç bir söyleşi yaptıkları odanın yanındaki dolabın içine girip konuşulanlara kulak misafiri oldun. Beni nereye göndereceklerini öğrenince de hemen oraya gittin. Kapı dinlemek çok ayıptır."

Tuppence, "Sonuç fazlasıyla tatmin edici oldu," dedi.

"Evet," dedi Tommy. "Başarıyı hissediyorsun. Her nedense hep sen başarıya ulaşıyorsun."

"Ben günün birinde bu evde yaşananların hepsini öğreneceğimize inanıyorum. Bana bu evde önemli bir şey gizlenmiş gibi geliyor, hem de önemli bir şey. Belki bu köşkte oturmuş olan birine ait ya da dışarıdan gelmiş olan birine... Neyse... Yarın sabah bu gizemle ilgili yeni bir plan yapacağım."

Tommy, "Ne?" dedi.

Tuppence, "Kahvaltıdan önce altı zor şeye inanmaya çalışın, derler ya, ben de öyle yapacağım... Oh, on bire çeyrek var. Artık yatmalı. Yorgunum. Uykum var. O eski, tozlu oyuncaklarla oynamaya kalkıştığım için üstüm başım fena halde kirlendi. Daha başka oyuncaklar da olmalı. Ha, sahi oraya neden Kay-Kay adını takmışlar acaba?"

"Bilmiyorum. Acaba söylendiği gibi mi yazılıyor?"

"Bilemiyorum. Sanırım KK değil de Kai diye yazılıyor."

"Çok esrarengiz bir şey, değil mi?"

Tuppence, "Bana Japoncaymış gibi geldi," dedi.

"Hayır bana hiç de öyle gelmiyor. Daha çok yemek adına benziyor. Pirinçli bir yemeğin adına."

Tuppence, "İyice yıkanıp şu örümcek ağlarından kurtulacağım," dedi. "Ondan sonra da uyuyacağım."

Tommy, "Sabah kahvaltısından önce altı imkânsız şeyi düşünmeyi unutma," diye hatırlattı.

Tuppence, "Bunu senden daha iyi başaracağımdan eminim," dedi.

"Biliyorum, bazen beklenmedik şeyler yaparsın."

Tuppence gülümsedi. "Ama çoğu zaman sen haklı çıkarsın. Bazen buna çok kızıyorum..."

Tommy, "Haydi, haydi," dedi. "Git de şu örümcek ağlarını temizle. Ha, sahi... Isaac bahçıvanlıktan anlıyor mu?"

Tuppence, "Anladığını sanıyor," dedi. "Onu deneyebiliriz."

"Ama ne yazık ki, biz bahçıvanlıktan hiç anlamıyoruz. İşte sana bir sorun daha."

BÖLÜM 4

At Arabası ile Gezi: Oxford ve Cambridge

I

"Kahvaltıdan önce altı imkânsız şey gerçekten; dedi Tuppence ve fincandaki kahveyi bir yudumda içti. Sonra büfenin üstünde duran tabaktaki iştah açıcı böreklerle yumurtalara baktı. "İmkânsız şeyleri düşünmektense kahvaltının keyfini çıkarmalı. İmkânsızların peşinden Tommy koşsun. Araştırmaymış, güleyim bari. Eminim hiçbir sonuç alamayacak."

Sahanda yumurtayla böbrekleri tabağına koydu.

Uzun zamandır sabah kahvaltısını bir fincan kahve ve bir bardak taze sıkılmış portakal ya da greyfurt suyuyla geçiştiriyordu.

Böylece kilo alma sorunu ortadan kalkıyordu, ama bu tür kahvaltıların zevki de bir başkaydı. Çeşit çeşit yiyecekler insanın ağzını sulandırıyordu.

Tuppence, herhalde Parkinson'lar da bu odada kahvaltı yapıyorlardı, diye düşündü. Sahanda yumurta ya da rafadan yumurta ve domuz pastırması gibi şeyler yemiş olmalılar. Sonra eskiden okuduğu romanlarda kahvaltıda yenen yemekleri anımsadı. Füme etler, balıklar kim bilir ne kadar lezzetliydi. Çocuklara da av etleri yedirmiş olmalılar, diye düşünerek son böbrek parçacıklarını da ağzına attı.

Diğer odadan garip sesler geliyordu.

Tuppence, "Sanki biri konser veriyor," diye söylendi.

Ağzına bir lokma kızarmış ekmek atarken durdu. Tam o sırada Albert, içeriye girdi. Tuppence, "Albert neler oluyor?" diye sordu. "İşçiler konser mi veriyor? Çaldıkları bu müzik aleti ne?"

"Piyanoyu tamire gelen beyefendi çalıyor."

"Piyanoyu tamire gelen mi?"

"Akort yapmaya geldi. Bir piyano akortçusu bulmamı söylemiştiniz."

"Aman Tanrım, hemen buldun mu. Sen bir harikasın Albert."

Bu sözler Albert'in çok hoşuna gitti. Tuppence ve Tommy'nin bitmek bilmez tuhaf isteklerini yerine getirmenin zorluklarını unutarak sırıttı.

"Piyanonun iyi bir akorta ihtiyacı olduğunu söylüyor."

Tuppence, "Hiç şaşırmadım," dedi.

Fincandaki son yudumunu da içti ve oturma odasına geçti. Genç bir adam kuyruklu piyanonun kapağını kaldırmış, içine bakıyordu.

Tuppence'ı görünce, "Günaydın, madam," dedi.

"Günaydın. Hemen geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Akordu iyice bozulmuş."

Tuppence, "Evet," dedi. "Biliyorum. Bu eve yeni taşındık, piyanoları evden eve naklederken akortları bozuluyor. Ayrıca bu piyanoya yıllardır akort yapılmadı."

Genç adam, "Evet, tuşlara basar basmaz anlaşılıyor," dedi.

Birkaç tuşa bastıktan sonra, "Harika bir enstrüman, madam," dedi.

"Evet."

"Şimdilerde bu kalitede piyano bulmak zor."

Tuppence, "Aslında çeşitli aksilikler yaşandı," dedi. "Londra bombardımanından sağlam çıktı. Bomba bizim eve düşmüştü. Şans eseri biz evde değildik. Evin yarısı yerle bir olmuştu. Ama piyano zarar görmemişti.

"Evet, evet telleri filan çok sağlam, değiştirmeye gerek yok."

Sohbet bir süre daha tatlı bir hava içinde devam etti. Genç adam Chopin'in prelüdünden birkaç mezur çaldıktan sonra *Mavi Tuna Valsi*'ne geçti. Sonunda çalışmanın sona erdiğini söyledi.

"Sizin yerinizde olsam her gün çalarım," dedi. "Bir süre sonra yine gelir kontrol ederim."

Müzik ve piyano hakkında biraz daha sohbet ettikten sonra genç adam gitmek için izin istemeden önce etrafına bakındı.

"Bu ev esaslı bir onarım istiyor," dedi genç adam.

"Evet çok uzun bir süre boş kalmış."

"Biliyorsunuz, çok el değiştirmiş."

Tuppence, "Evet, uzun bir geçmişi var," dedi.

"Yani geçmişte burada yaşayanların başlarına kim bilir ne garip olaylar gelmiştir."

"Ah, sanırım çok eski yıllardan söz ediyorsunuz. Son savaştan mı, yoksa bir öncekinden mi bilmiyorum." Tuppence umutla, "Deniz kuvvetleri ile ilgili gizli bir olaydan," dedi.

"Olabilir. Ortalıkta bir sürü söylenti dolaşıyordu. Ama tabii ben olayların hiçbirine tanık olmadım."

Tuppence beğeniyle genç adamı süzdü. "Tabii o olaylar meydana geldiğinde siz henüz dünyaya gelmemiştiniz."

Genç adam gittikten sonra, Tuppence piyanonun başına oturdu.

"Şimdi, *The Rain on the Roof*(*) şarkısını çalacağım," dedi ve genç adamın çaldığı Chopin'in prelüdü diğer prelüdleri çağrıştırmıştı. Sonra parmakları tuşların üstünde şarkı söyleyerek gezinmeye başladı.

Sevgilim gezmeye nereye gitti?
Sevgilim neden benden uzaklaştı?
Ormanda kuşlar cıvıldıyor.
Sevgilim ne zaman bana dönecek?

Tuppence, "Galiba yanlış notaya bastım," dedi. "Her neyse piyanonun akordu yenilendi. Oh, tekrar piyano çalmak çok güzel. *Sevgilim gez-*

(*) Damdaki Yağmur.

meye nereye gitti?" diye mırıldandı. "Sevgilim ne zaman..." Tuppence düşünceli bir halde, "Sevgilim?" dedi. "Belki de bunu düşünmen başka bir ipucu verdi. Belki de dışarı çıkıp Truelove'a bakmam gerek."

Tuppence kalın tabanlı ayakkabılarını ve yün kazağını giyerek bahçeye çıktı. Truelove eski yeri olan limonlukta değil, boş bir ahırda duruyordu. Tuppence arabayı alıp tepeye çıkardı, yanında getirdiği toz beziyle her tarafını sildi. Çünkü arabanın kıyısında köşesinde hâlâ örümcek ağları vardı. Sonunda Truelove'a atlayarak, ayaklarını pedal yerine koydu. "Haydi bakalım, sevgilim," dedi. "Tepeden inelim. Ama fazla hızlı gitmeye kalkışayım deme..."

Ayaklarını pedaldan çekerek tabanlarıyla fren yapmaya hazırlandı.

Truelove hızlı gitmiyordu, çünkü yol fazla eğimli değildi. Ama biraz ilerledikten sonra yokuş birdenbire dikleşti ve araba da hızlanıverdi. Tuppence sert bir hareketle fren yapmaya kalkıştı. Ve sonunda Truelove'la kendisini aşağıdaki maymun ağacının dikenli dalları arasında buldu.

Tuppence kendisini dalların arasından kurtararak, "Can yakıcı bir deney," diye mırıldandı.

Dikkatle, üstüne başına batmış olan dikenleri temizledikten sonra etrafına bakındı. Tepenin karşı tarafına doğru uzanan fundalıklar gözüne ilişti. Rododendron ve ortancaların ortasında duruyordu. İlkbaharda burası çok güzel olur, diye düşündü Tuppence. Şimdi her taraf sık çalılarla kaplıydı. Ama bir zamanlar çeşitli çiçeklerin ve yeşilliklerin arasında uzanan toprak yolu fark etti. Tüm bitkiler birbirinin içine girmiş olsa da yolun izi belliydi. Tuppence birkaç dal kırıp fundalıkların arasından güç bela kendine yol açtı. Yol kıvrılarak tepeye doğru uzanıyordu.

Bu yolun yıllardır kullanılmadığı belliydi.

Tuppence, "Acaba bu yol nereye uzanıyor. Bir yere uzanması gerek," diye söylendi.

Yol birkaç keskin dönemeçten sonra zikzaklar çizerek uzanmaya başlayınca Tuppence'ın hafifçe başı döndü. Fundalıklar seyrelmiş, şimdi de

defneler belirmişti. Herhalde evin Defneli Köşk adı buradan geliyordu. Bir süre sonra defnelerin arasından taşlı, dar bir yol belirdi. Ve birdenbire üzeri yosun kaplı dört basamağın ucunda sona erdi. Metalden yapılmış basamaklar uzun süredir boş şişelerin atıldığı bir çöplük haline gelmiş bir nişe uzanıyordu. İçinde; bir kaidenin üstünde, başında sepet tutan bir erkek çocuk heykeli vardı. Bu haliyle bir tapınağı andırıyordu. Heykel, Tuppence'a eski günleri anımsattı.

"Böyle bir şey, bulunduğumuz yerin tarihini saptamaya yardımcı olur," diye söylendi. "Sarah Teyze'nin bahçesinde de buna benzer bir heykel ve defne ağaçları vardı."

Çocukken Sarah Teyze'nin sık sık ziyaret ettiği günleri düşündü. Kendi kendine Nehir Atları adını verdiği bir oyun oynardı. Bu oyun için bir çember gerekiyordu. Tuppence o zamanlar altı yaşlarındaydı. Çemberi at olurdu. Beyaz yelesi ve uzun kuyruğu uçuşan bir atı olduğunu düşlerdi. Tuppence bu atla yemyeşil çayırlarda dörtnala koşturduğunu hayal ederdi ve yazlık evin bahçesindeki nişte, başında sepet taşıyan oğlan çocuk heykelinin yanında dinlendiğini anımsadı. Kendine başka bir oyun uydurmuştu. Atı, yarışı kazanınca, heykelin sepetindeki ödülü alırdı. Bu ödülü oraya kendisi koyar, aynı zamanda ödülü alırken bir de dilek tutardı. Tuppence'ın anımsadığına göre, tuttuğu dilek her zaman gerçekleşirdi.

Tuppence tırmandığı en üst basamağa soluk soluğa oturup düşüncelere daldı. Ama dilek tutma işinde hep hile yapardım. Gerçekleşeceğinden emin olduğum bir dilek tutardım ve gerçekleştiğinde bunun bir mucize olduğunu düşünürdüm. Geçmişteki tanrılardan birinin bana armağan verdiğini sanırdım. Aslında çirkin bir heykeldi. Aman neyse, insanın oyunlar icat edip onlara inanması güzel bir şeydi.

Eski günleri anımsayan Tuppence, özlemle iç çekti ve ağır ağır yoldan aşağı inerek esrarengiz bir nedenle KK adı verilen limonluğa çıktı.

Küçük limonluğun içi yine eskisi gibi karmakarışıktı. Mathilde hâlâ kederli kederli bir köşede duruyordu. Bu kez başka şeyler Tuppence'ın dikka-

tini çekti. Porselenden yapılmış iki küçük iskemle. Bunlardan biri koyu mavi, diğeri de açık maviydi. Üzerlerinde beyaz kuğu şeklinde süsler vardı.

Tuppence, ah evet, diye düşündü. Gençliğimde bu iskemlelerden çok gördüm. Bunları verandalara koyarlardı. Galiba teyzemin de böyle porselen sandalyeleri vardı. Tabii ya... Biri koyu, biri açık mavi olduğu için onlara Oxford'la Cambridge adlarını takmıştık. Renkleri yüzünden. Ama teyzeminkilerin üstünde kazlar vardı... Hayır hayır... bunlar da olduğu gibi kuğular. İskemlelerin üstünde de böyle S biçiminde delikler olduğunu hatırlıyorum. Isaac'a söyleyeyim de iskemleleri buradan çıkarıp iyice yıkasın. Onları verandaya ya da ustanın dediği gibi, taraçaya koyacağım. Dönerek hızla kapıya doğru koştu. Ayağı Mathilde'nin uzun bacaklarından birine takıldı. Yuvarlanırken ayağı koyu mavi porselen iskemleye çarptı. Devrilen iskemle iki parça oldu.

Tuppence içini çekti. "Of, çok yazık oldu. Oxford'u öldürdüm. Artık Cambridge'le idare ederiz. Oxford'un parçalarını yapıştırmanın mümkün olacağını sanmıyorum."

Yine içini çekti. Acaba Tommy ne yapıyor şimdi, diye düşündü.

II

Tommy eski bir arkadaşıyla oturmuş, eskilerden söz ediyordu.

Albay Atkinson, "Artık dünya değişti," diyordu. "Duyduğuma göre, karın Prudence'la... sahi onun takma bir adı vardı. Neydi o? Hah, Tuppence... Evet, duyduğuma göre Tuppence'la Hollowquay'da bir eve yerleşmişsiniz. Orayı neden seçtiğini merak ediyorum. Bunun belli bir nedeni var mı?"

Tommy, "Ev oldukça ucuzdu," diye cevap verdi.

"Ah, şansınız varmış, böyle değil mi? Köşkün adı nedir? Bana adresini vermelisin."

"Belki eve 'Sedirli Köşk' adını vereceğiz. Bahçede çok güzel bir sedir ağacı var da. Asıl ismi Defneli Köşk. Tabii bu da Victoria Devri'nden kalma bir kâbus."

"Defneli Köşk... Defneli Köşk, Hollowquay. Aman Tanrım! Yine ne işler peşindesin? Ha, yine ne işler peşindesin?"

Tommy pos bıyıklı yaşlı adama baktı.

Albay Atkinson, "Demek bir ipucu yakaladın?" diye devam etti. "Yine Gizli Servis'e mi girdin?"

Tommy, "Artık ben öyle işlere bulaşmayacak kadar yaşlandım," dedi. "Kendimi emekliye ayırdım."

"Acaba? Belki de yine Servis'tesin de özellikle mi böyle söylüyorsun. Sana bu şekilde konuşmanı tembih etmişlerdir. Bildiğin gibi, o meselenin içyüzü tümüyle ortaya çıkarılamamıştı."

Tommy sordu. "Hangi meselenin?"

"Haydi, haydi... Bu olayı hiç olmazsa ya duymuş ya da okumuşsundur. Cardington Skandalı. Bu diğer olaydan sonra olmuştu. Şu bilmem ne mektupları ve Emlyn Johnson denizaltı meselesinden sonra."

Tommy, "Ha," dedi. "Bir şeyler hatırlar gibiyim."

"Tabii aslında bu tam anlamıyla denizaltı meselesi de değildi. Ama olaya dikkati çeken denizaltı oldu. Sonra o mektuplar da vardı. Siyasi açıdan ipliğin pazara çıkmasına neden olmuşlardı. Evet, mektuplar. Eğer mektupları ele geçirebilselerdi, durum tümüyle değişirdi. O sıralarda güvenilir olduğu düşünülen birkaç kişinin içyüzü ortaya çıkacaktı." Göz kırptı. "Belki de seni durumu incelemen için oraya yolladılar oğlum."

Tommy, "Hangi durumu?" diye sordu.

"Örneğin senin evi ele alalım. Defneli Köşk demiştin, değil mi? Defneli Köşk hakkında türlü gülünç hikâyeler çıkmıştı. Tabii aslında Gizli Servis evi iyiden iyiye aramıştı. Diğerleri de. Evde çok değerli delillerin gizli olduğuna inanıyorlardı. Bazı kişilerse onların yurtdışına, İtalya'ya yollanmış olduğundan emindiler. Kimileri de onların hâlâ köşkte saklı olduklarına inanıyorlardı. Ama köşk de gerçekten birtakım belgelerin saklanabileceği gibi bir yerdi. Mahzenler, taş döşeli yerler. Haydi Tommy, oğlum, şunu itiraf et. Bana sen yine av peşindeymişsin gibi geliyor."

"Emin ol, son zamanlarda böyle şeylerle ilgilenmiyorum."

"Senin ne kurnaz olduğunu bilirim. Hele o genç ajanların birçoğundan da daha iyi olduğundan eminim. Şimdi bir de karşımda masum masum oturuyorsun. Tabii aslında benim sana bu konuda sorular sormamam gerekir. Senden devlet sırlarını açıklamanı istemem yersiz. Her neyse, gözün Tuppence'ın üstünde olsun. Bilirsin, o mutlaka her işe burnunu sokar. Bu yüzden N veya M meselesinde kaç defa ölüm tehlikesi atlattı."

Tommy, "Şimdi Tuppence'ı sadece köşkün eskiliği ilgilendiriyor," diye cevap verdi. "Köşkte daha önce kimler oturmuş? Onların resimleri kitapları filan. Bir de bahçeyle uğraşıyor. Çeşitli çiçek kataloglarını inceliyor."

"Bu sözlerine ne zaman inanırım biliyor musun? Aradan bir yıl geçer ve hiçbir şey olmazsa. Seni iyi tanırım, Tuppence'ı da. Olağanüstü bir çiftsiniz. Sizin bir şeyler bulacağınıza da inanıyorum. Emin ol, o belgeler ortaya çıkarsa, siyasetle ilgilenen bazı kişiler bundan hiç memnun kalmayacaklar. Üstelik şu ara bu adamların toplumumuzun vazgeçilmez şahsiyetleri oldukları sanılıyor. Tabii onların tehlikeli olduklarını hissedenler de var. Bak, onların tehlikeli insanlar olduklarını unutma. Onun için dikkatli davran. Karına da ihtiyatlı davranmasını tembih et."

Tommy, "Beni heyecanlandırmaya başladın!" diye bağırdı.

"Heyecanlanmaya devam et, ama Tuppence'ı da koru. Onu severim. Çok iyi kızdır."

Tommy, "Artık o 'kız' denilecek yaşta değil," dedi.

"Tuppence gibisi pek zor bulunur. Ama açıkçası, karının yakalamaya çalıştığı adama da acıyorum bir bakıma. Herhalde Tuppence bugün yine av peşinde."

"Hiç sanmıyorum. Tuppence yaşlı bir hanıma çaya gitti."

"İyi ya. Yaşlı kadınlar bazen insana işe yarar pek çok bilgiler verirler. Yaşlı kadınlar ve beş yaşındaki çocuklar. En beklenmedik kişiler hiçbirimizin şüphelenmediği gerçekleri açıklayıverirler. Sana bir anlatsam..."

"Kim bilir neler anlatırsınız albay."

"Neyse... Sırları açıklamamak gerekir."

Albay Atkinson başını salladı.

III

Tommy eve dönerken trenin penceresinden dışarı bakıp kendi kendine konuşuyordu. "Gerçekten merak ediyorum bizim yaşlı kurdun kulağı deliktir. Her şeyi duyar. Ama şimdi önemli olan nedir? Olay geçmişte olup bitmiş yani artık savaştan arta kalan bir şey yok." Sorma aklıma yeni konular takıldı. Ortak Pazar fikri uzun süredir aklımı kurcalıyordu. Şimdi yepyeni bir kuşak iş başındaydı; ailelerin genç üyeleri. Kiminin bileğinin hakkıyla, kimisi de torpille bir köşenin başını tutmuşlardı. İngiltere komik durumdaydı. Eski günlerden farklıydı. Yoksa her zaman böyle miydi? Durgun suyun dibi kara çamurla mı kaplıydı? Tüm kurumlar kirlenmiş miydi? Bu ülkede temiz kalan bir şey yok muydu? Uzun zamandır gizli kalan kirli bir sır yavaş yavaş ortaya mı çıkacaktı? Ama bu sır Hollowguay'da olamazdı. Burası küçük bir yerleşim birimiydi. Bir balıkçı köyü olarak kurulmuş, daha sonra İngiltere'nin yazlık tatil kasabası haline dönüşmüştü. Ağustos ayında yazlıkçıların istilasına uğruyordu. Şimdilerde ise insanlar paket turlarla yurtdışına gitmeyi yeğliyorlardı.

IV

Tuppence o akşam yemekten sonra kahve içmek için salona geçtiğinde, "Eski arkadaşların nasıllardı?" diye sordu.

"Her zamanki gibi. Senin yaşlı hanım nasıldı?"

Tuppence, "Ona gidemedim," diye cevap verdi. "Piyanoyu akord etmek için usta geldi. Sonra yağmur yağdı. Oysa ona gitmeyi çok istiyordum. Bana ilgi çekici bazı şeyler anlatabilirdi."

"Belki. Albay, bana bazı açıklamalarda bulundu. Açıkçası çok şaşırdım. Burası hakkında ne düşünüyorsun, Tuppence?"

"Ev hakkında mı?"

"Hayır, hayır Hollowquay hakkında."

"Güzel bir yer."

"Güzel demekle neyi kast ediyorsun?"

"Şey, aslında 'güzel' hoş bir kelimedir. Nedenini bilmesem de genellikle çoğu insan bu kelimeden nefret eder. Bana göre güzel bir yerde kötü şeyler olmaz. Kötü şeylerin olmasını istemezdim. Ve olmadıklarına sevinirsin."

"Ah, sanırım bu yaşımızdan ileri geliyor."

"Hayır, zannetmiyorum. Kötü şeylerin olmadığı bir yerde yaşamak çok hoş. Ama az kalsın bugün bir şey oluyordu."

"Ne demek istiyorsun? Yine bir işler mi karıştırdın, Tuppence?"

"Hayır, hayır. Nereden çıkarıyorsun bunları?"

"O halde ne demek istedin?"

"Şu limonluğun tepesindeki camı söylüyorum. Yerinden oynamış, tıkırdayıp duruyordu. Bugün az kalsın başıma geçecekti. Herhalde yüzüm gözüm paramparça olacaktı."

Tommy dikkatlice karısına baktı. "Neyse bir şey olmamış."

"Olmadı ya. Şansım varmış. Ama korkmadım desem yalan olur."

"Bizim ihtiyar delikanlıya söyleyelim de diğer camlara da bir baksın. Adı Isaac'dı değil mi? Camlar yüzünden başına bir şey gelsin istemem, Tuppence."

"Eski ev alırsan böyle olur işte."

"Tuppence, bu evde bir uğursuzluk mu var dersin?"

"Aa, neden böyle konuştun şimdi?"

"Aslına bakarsan bugün ev hakkında çok acayip şeyler duydum."

"Bizim köşk hakkında mı?"

"Evet."

"Sahi mi, Tommy? Ama olamaz," dedi Tuppence.

"Neden olamaz? Güzel ve zararsız bir görünümü olduğu için? Yoksa onu onarıp boyadığımız için mi?"

"Hayır. Bizim sayemizde güzel bir görünüm kazandı. Burayı satın aldığınızda bir viraneye benziyordu."

"Tabii, bu nedenle ucuzdu."

Tuppence, "Yüzünde garip bir ifade var Tommy, ne oldu?" diye sordu.

"Şey, bizim ihtiyar kurt, Monty'yi biliyorsun."

"Oh, evet, çok tatlı bir adamdır. Bana selam söyledi mi?"

"Evet, söyledi. Ayrıca bana hem seni, hem de kendimi korumamı söyledi."

"O hep söyler bunu. Ama burada ihtiyatlı davranmam için ne sebep var, onu anlayamadım."

"Burada kendine çok dikkat edip ihtiyatlı davranman gerekiyormuş."

"Tommy, şimdi ne demek istediğini açıklar mısın?"

"Tuppence ayrıca albay, bizim emekli olduğumuza inanmadığını, yine Gizli Servis'te çalıştığımızı da ima etti. Bizi buraya bazı şeyleri ortaya çıkarmamız için gönderdiklerini sanıyordu. Tıpkı N veya M günlerinde üstlendiğimiz görev gibi. Vaktiyle evin içine saklanmış olan şeyleri bulmamız için buraya gönderildiğimize inanıyor."

"Tommy, sen mi hayal görüyorsun, yoksa bizim yaşlı kurt mu? Bu konuyu o ortaya attığına göre hayal gören de o olmalı?"

"Evet, konuyu o açtı. Buraya kesinlikle bir görevle geldiğimize inanıyor. Kayıp bir şeyleri bulmak için buradaymışız."

"Kayıp bir şeyi bulmak mı? Nasıl bir şey?"

"Bu evde saklı olan bir şey."

"Bu evde saklı olan bir şey mi! Tommy sen mi, yoksa albay mı aklını kaçırdı?"

"Bana kalırsa albay aklını kaçırdı, ama emin değilim."

"Bu evde ne bulabiliriz ki?"

"Bir zamanlar buraya gizlenen bir şeyi."

Tuppence bağırdı. "Tommy, neden söz ediyorsun Tanrı aşkına? Evde define mi varmış? Yoksa Rus çariçesinin elmaslarının mahzende gömülü olduğunu mu sanıyorlarmış?"

"Hayır, hayır, define filan değil. Biri için tehlikeli olabilecek bir şey."

Tuppence ağır ağır, "İşte bu çok acayip," dedi.

"Neden? Sen bir şey mi buldun yoksa?"

"Yok canım. Bir şey bulmuş değilim. Ama anladığıma göre, burada yıllar önce bir skandal yaşanmış. Kimsenin olayı doğru dürüst hatırladığı yok. Kiminin büyükannesi bu olaydan söz etmiş, kimi durumu hizmetçilerin dedikodularından öğrenmiş. Aslında Beatrice'in bir arkadaşı bu konu hakkında bir şeyler biliyor. Ve Mary Jordan'ın da o olayla bir ilgisi varmış. Örtbas edilmiş bu."

"Tuppence, sen hayal mi görüyorsun? Yoksa gençliğimizdeki o görkemli günleri mi özledin? Hani şu *Lusitania* gemisindeki kıza birileri gizli bir belge vermişti. O günlerde macera peşinde koşuyorduk. Esrarengiz Bay Brown'ı ele geçirmeye çalışıyorduk."

"Tanrı aşkına, Tommy bu yıllar önceydi. Kendimize Genç Maceracılar adını takmıştık. Bugün artık bunlar gerçek değilmiş gibi görünüyor değil mi?"

"Hayır, değil. Yaşadıklarımızın hepsi gerçekti. Bu gerçeklerin çoğuna insanın inanası gelmiyor. Bunlar uzun yıllar önceydi."

"Albay, sana ne söyledi, Tommy?"

Tommy, "Evde bazı mektuplar ya da kâğıtların saklı olduğu sanılıyormuş," dedi. "Siyasi karışıklıklara neden olan ya da olabilecek birtakım belgeler. Bunlar önemli bir mevkide olup kendisinden kimsenin şüphelenmediği biriyle ilgiliymiş. Ortaya çıktığı taktirde de adamın işi bitecekmiş tabii. Yıllar önce böyle karışık sorunlar çıkmış işte."

"Mary Jordan'ın zamanında mı? Ama tüm bunlar insana hiç de inandırıcı gelmiyor. Tommy, yoksa Londra'dan dönerken yolda uyudun mu sen? Bütün bunlar bir rüyadan farksız."

Tommy, "Evet, rüya görmüş olabilirim," dedi. "İnsan bu olaylara inanamıyor gerçekten."

"Ama madem bu evde oturuyoruz, biraz araştırma yapabiliriz."

Tuppence etrafına bakındı.

"Ben buraya bir şey saklanmış olduğunu sanmıyorum. Ya sen, Tommy?"

"Ben de öyle. Bizden önce burada başka aileler oturmuş. Bu ev öyle önemli belgeler gizlenecek bir yere benzemiyor."

"Evet. Bir aile gitmiş, diğeri gelmiş. Bildiğim kadarıyla. Belki de kâğıtları tavan arasına gizlediler ya da yazlık evin bodrumuna. Her yerde olabilir."

"Neyse, yine de kâğıtları aramak eğlenceli olurdu. Seninle yapacak bir işimiz yok. Lale soğanı dikmekten de bileğimize ağrılar girdi. Onun için etrafı biraz araştırabiliriz. Önce iyice düşünürüz. Kendi kendimize, 'Eğer bir şey saklamak isteseydim, nasıl bir yer seçerdim?' diye sorarız. Burasının herkesin kolay kolay bulamayacağı bir yer olması gerekir."

Tommy başını salladı. "Bu evde hiçbir şey uzun süre saklı kalamazdı. Evde başka başka aileler oturmuş. Ustalar gelip onarımlar yapmışlar. Bahçıvanlar bahçeyi altüst etmişler. Evin içi insan doluymuş. Bu arada emlakçıları da unutma."

"Ama böyle şeyler belli olmaz ki. Belki de mektuplar bir çaydanlığın içinde duruyor."

Tuppence yerinden kalkarak şömineye doğru gitti. Bir iskemleye çıkıp raftaki Çin malı çaydanlığı aldı. Kapağını açarak içine dikkatle baktı. "Boş..."

Tommy, "Canım, onun içine de mektup saklanır mı?" dedi.

"Tommy, acaba bugün biri beni öldürmeye mi çalıştı?" Tuppence'ın sesinde korku ve endişeden çok umut vardı. "Yani limonluktaki tepe camını kafama özellikle mi indirdiler?"

Tommy, "Hiç sanmıyorum," diye cevap verdi. "Herhalde cam İhtiyar Isaac'ın kafasına geçecekti."

Tuppence yüzünü buruşturdu. "Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun. Ölümden kurtulmuş olduğumu düşünmek hoşuma gidecekti."

"Her neyse... Dikkatli davranmalısın artık. Ben de seni korumak için elimden geleni yapacağım."

Tuppence, "Üzerime çok düşüyorsun," diye söylendi.

Tommy güldü. "İyiliğimden... Üzerine düşen bir kocan olduğu için sevinmelisin."

Tuppence, "Londra'ya gidip gelirken seni vurmaya ya da trenden aşağı itmeye kalkan olmadı ya?" diye sordu.

Tommy, "Hayır," diye cevap verdi. "Ama bir dahaki sefere arabaya binmeden önce frenlere bir bakalım." Ardından ekledi. "Tabii bütün bu sözler çok gülünç."

Tuppence başını salladı. "Tabii. Çok saçma. Ama yine de..."

"Evet, yine de?"

"Böyle şeyler düşünmek insanın hoşuna gidiyor."

Tommy, "Aleksander Parkinson'u bir sırrı çözdüğü için öldürdükleri gibi şeyler mi?" diye sordu.

"Çocuk, Mary Jordan'ı kimin öldürdüğünü öğrenmişti. *'Bu içimizden birinin işi!...'*" Tuppence'ın gözleri parlamaya başlamıştı. "İçimizden biri... O yıllarda bu evde kimlerin oturduğunu öğrenip cinayetin sırrını çözmek zorundayız. Bunun için de geçmişe dönmek şart. Cinayetin işlendiği günlere dönecek ve bunun nedenlerini araştıracağız. Şimdiye kadar böyle bir şey hiç yapmamıştık."

BÖLÜM 5

Araştırma Metotları

Tommy ertesi akşam eve döndüğü zaman, "Tuppence!" diye bağırdı. "Neredeydin sen?"

Kadın, "Şey..." dedi. "En son mahzene indim."

Tommy başını salladı. "Hemen anlaşılıyor. Saçlarına örümcek ağlarının sarılmış olduğunun farkında mısın?"

"E, tabii. Mahzen örümcek ağlarıyla dolu." Tuppence içini çekti. "Ama orada bir şey bulamadım. Sadece birkaç şişe defne ispirtosu vardı."

Tommy tekrarladı. "Defne ispirtosu. İşte bu çok ilginç."

Tuppence, "Öyle mi?" dedi. "İçilir mi?"

Tommy, "Hayır, içilmiyor," diye cevap verdi. "Yanılmıyorsam, eskiler bunu saçlarına sürerlermiş. Ama kadınlar değil, erkekler."

Tuppence, "A, tabii ya!" diye bağırdı. "Şimdi hatırladım... Evet, amcam saçlarına defne ispirtosu sürerdi. Arkadaşı ona Amerika'dan şişe şişe bu ilaçtan getirirdi."

Tommy, "Sahi mi?" dedi. "Çok ilginç."

"Ben bunda ilginç bir taraf göremiyorum... Ayrıca bunun bize bir yararı da yok. Yani defne ispirtosunun içine bir şey saklayamazsın."

"Şimdi anlaşıldı! Demek sen bu işle meşguldün?"

Tuppence, "Eh, bir yerlerden başlamak gerekir," dedi. "Arkadaşının söyledikleri doğruysa, evin bir yerlerinde birtakım kâğıtlar saklı demektir.

Ama doğrusu ben buna pek inanmıyorum. Yani bir insan öldüğü ya da köşkünü sattığı zaman her yeri boşaltır, öyle değil mi?"

"Öyleyse biri neden bizi evden kaçırmak için seni ya da beni yaralamaya kalkışsın? Bunu yapması için evde bulmamızı istemediği bir şeyler olması gerekmez mi?"

Tuppence, "Bilemiyorum?" dedi. "Bu senin fikrin. Doğru olmayabilir de. Her neyse bütün günü boşa harcamış sayılmam. Bazı şeyler buldum."

"Mary Jordan'la mı ilgili?"

"Pek değil. Söylediğim gibi, mahzen de fazla bir şey bulamadım. Fotoğrafçılıkla ilgili eski püskü aletler. Eskiden filmleri banyo ederken kullanılan kırmızı camlı bir lamba ve defne ispirtosu. Ne yerden kaldırınca altında bir şeyler bulabileceğim yer döşemesi vardı, ne de başka bir şey. Yalnızca, çürümüş birkaç valiz. Bir iki tane de sandık. Ama onların da içleri boştu. Zaten hepsi dokunsan dağılacak durumda."

Tommy, "Ah, bir şeyler bulamadığına üzüldüm," dedi.

Kendi kendime, eh, ilginç bir şeyler gördüm, dedim. Şimdi yukarı çıkıp saçlarımdaki örümcek ağlarını temizleyeyim.".

Tommy, "Evet, daha iyi olur," diye cevap verdi. "Saçlarını temizledikten sonra sana bakmak daha hoşuma gider."

Tuppence, "A, şimdi olmadı," dedi. "Sen bana bakmaktan her zaman zevk almalısın. Yaşım ne olursa olsun, karım hâlâ çok güzel, diye düşünmelisin."

Tommy güldü. "Tuppence, sevgilim. Bana her zaman olağanüstü güzel görünüyorsun. Sol kulağından sarkan örümcek ağı da sana bambaşka bir hava veriyor. Tıpkı İmparatoriçe Eugenie'nin buklesi gibi. Resimlerde imparatoriçenin o buklesi daima kulağının üzerine düşer. Üstelik senin buklede bir örümcek bile var."

Tuppence bağırdı. "İşte bu hiç hoşuma gitmedi." Eliyle ağı temizlemeye çalışarak yukarı koştu.

Tekrar aşağıya indiğinde bir bardak içki kendisini bekliyordu. Kadın buna şüpheyle baktı. "Bana defne ispirtosu içirmeye kalkışmıyorsun ya?"

"Hayır... pek de hoş bir şey olduğunu sanmıyorum. Defne ispirtosunu içmeyi kendim de istemezdim."

Tuppence, "Eh," dedi. "Artık konuşmama devam edebilirim."

Tommy, "Bunu ben de istiyorum," diyerek güldü. "Nasıl olsa aklına takılan konuların peşini bırakmayacağım kesin. Ama hiç olmazsa konuşman için ısrar ettiğimi düşünmek daha hoşuma gidecek."

"Bugün kendi kendime, evde bir yere bir şey saklamak istiyorum, diye düşündüm. Üstelik başkaları tarafından da bulunmasını istemiyorum. Bu durumda nasıl bir yer seçerdim?"

Tommy, "Son derece mantıklı ve makul," dedi.

"Ondan sonra evdeki uygun yerleri düşündüm. Örneğin, Mathilde'nin karnı..."

Tommy, "Efendim, efendim?" dedi.

"Mathilde'nin karnı. Şu tahta attan söz ediyorum. Sallanan at canım. Bir Amerikan oyuncağı."

Tommy, "Birçok şeyin oradan geldiği anlaşılıyor," diye belirtti. "Defne ispirtosunun da oradan geldiğini söyledin."

"Bırak şimdi onu. Tahta atın karnında bir oyuk var bana, Isaac söyledi. Oradan bir sürü kâğıt çıkardım. Ama ilgi çekici bir şey yoktu aralarında. Herneyse, bir şeyler saklamak isteyen birisi böyle bir yer seçer, öyle değil mi?"

"Herhalde."

"Tabii Trueloveda var. Onu da tekrar gözden geçirdim. Biliyorsun, arabanın içinde eski bir muşamba minder var. Ama onun içinden de bir şey çıkmadı. Sonra aklıma kitaplar geldi. Birçok insan kitapların arasına kâğıt ya da mektup saklar. Biz de kütüphaneyi henüz düzeltmedik."

Tommy umutla, "Ben düzelttiğimizi sanıyordum," dedi.

"Öyle uzun uzadıya düzeltmek gerekmiyor. Yine merdivenin üstüne çıkıp kitapları raflara dizeceksin. Ben de onun için üst kata çıkarak yere oturdum. En alt raftaki kitapları incelemeye başladım. Bunların çoğunda vaazlar vardı. İlgi çekici şeyler değillerdi. Onun üzerine bütün rafı boşalttım. Ve o zaman bir şeyin farkına vardım. Biri rafın dibine bir oyuk açıp buraya bir şeyler tıkıştırmıştı. Yırtık pırtık kitaplar. Çekip çıkardım. Ne de olsa böyle şeyler hiç belli olmaz. Öyle değil mi? Tommy, ne buldum dersin?"

"Ne bileyim? El yazması bir kitap mı? Ya da *Robinson Crusoe*'nun ilk baskısını mı?"

"Hayır... Bulduğum bir doğum günü defteriydi."

"Doğum günü defteri mi? O da nesi?"

"Vaktiyle o defterlerden çok satarlardı... Bulduğum da oldukça eskiydi. Parkinson'ların zamanından kalmıştı sanırım. Hatta belki de onlardan önceki ailelerden... Epeyce yıpranmıştı ama, yine de defterin içinde bir ipucu bulabileceğimi düşündüm. Şimdi onu ağır ağır, dikkatle inceliyorum. Defterin içinde bazı dikkati çekecek isimler olabilir."

Tommy'nin buna pek ihtimal vermediği belliydi. "Belki."

"Kitaplıktaki tek keşfim bu. Tabii daha sonra gidip dolapları araştırdım. "Ve ne buldum biliyor musun?"

Tommy, "Eşyalara ne dersin?" dedi. "Eşyaların pek çoğunda gizli çekmeceler ya da benzeri şeyler bulunur."

"Hayır, Tommy, biraz mantıklı düşünsene. Evdeki tüm eşyalar bize ait. Biz boş eve taşındık ve kendi eşyalarımızı getirdik. Burada eskiden kalma yalnızca KK adlı harap bir yerde bulduğumuz küflü oyuncaklar ve bahçe iskemleleri vardı. Yani evde şöyle dişe dokunur bir antika eşya filan yoktu. Bizden önce burada kimler yaşadıysa ya eşyaları toplayıp götürmüşler ya da satmışlar. Parkinson'lardan bu yana evde birkaç aile daha yaşamış. Sanırım onlardan da hiçbir eşya kalmamış. Ama ben bir şey buldum. İşimize yarar mı yaramaz mı bilmiyorum."

"Ne buldun?"

"Porselen yemek takımı listeleri."

"Porselen yemek takımı listeleri mi?"

"Evet. Şu bir türlü açamadığımız küçük dolapta. Kilerin bitişiğindekini söylüyorum. Hani anahtarı kaybolmuştu. Onu da eski bir kutuda buldum. Hem de Kay-Kay'da. Anahtarı yağladım ve böylece dolabı açmayı başardım. İçinde kırık bir kap vardı. O porselen takımlar ziyafetlerde kullanılırmış. Yemekler pek nefismiş anlaşılan. Yemekten sonra sana o listeleri okuyacağım. Doğrusu şaşırdım kaldım. Biliyor musun, önceden iki çorba içerlermiş, terbiyeli ve terbiyesiz. Ondan sonra iki türlü balık ve iki ana yemek sanırım. Sonra salata. Kuzu budu... Ondan sonra ne geldiğini pek hatırlamıyorum. Galiba dondurma. Ve hepsinin üstüne de ıstakoz salatası. İnanılacak gibi değil!"

Tommy, "Lütfen Tuppence," diye inledi. "Daha fazlasına dayanamayacağım."

"O listeler ilgimi çekti. Çünkü çok eski sanırım."

"Bütün bunlardan ne öğreneceğini sanıyorsun?"

"En çok doğum günü defterinden umutluyum. Bir yerinde bir isim geçiyordu: "Winifred Morrison."

"Ee?"

"Anladığıma göre Winifred Morrison, Bayan Griffin'in kızlık adı. Geçen gün çaya gittiğim o yaşlı kadın, hani sana sözünü etmiştim. Köyün en eskilerinden. Burada geçen olayların çoğunu biliyor. Hatta daha önce olanları da. Belki Bayan Griffin, doğum günü defterindeki diğer isimlerden bazılarını hatırlar. Böylece elimize bir ipucu geçer."

Tommy yine şüpheyle, "Belki," dedi. "Ama yine de düşünüyorum da..."

Tuppence, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Tommy içini çekti. "Doğrusu ne düşüneceğimi ben de pek bilmiyorum. Bu işten vazgeçsek daha mı iyi olur acaba? Mary Jordan'ı kimin öldürdüğünü öğrenmemiz şart mı?"

"Öğrenmek istemiyor musun?"

Tommy, "İstemiyorum," dedi. "Ya da... tamam, tamam teslim oluyorum. Beni iyice meraklandırdığını itiraf etmeliyim."

"Sen bugün bir şeyler öğrenemedin mi?"

"Bugün vakit bulamadım. Ancak eski gazeteleri okuyabildim. Ama bir iki bilgi kaynağım daha var. Daha önce bundan sana bahsetmiştim."

Tuppence gülümsedi. "Ümidimizi kaybetmeyelim. Bunların hepsi kulağa saçma gelse de insan eğleniyor."

Tommy, "Umduğun kadar eğleneceğini sanmıyorum, Tuppence," diye uyardı karısını.

Kadın omzunu silkti. "Zararı yok. Biz elimizden geleni yapalım da."

Tommy, "Elinden geleni tek başına yapmaya kalkışma da," dedi. "Buradan ayrıldığım zaman beni endişelendiren de bu."

BÖLÜM 6

Bay Robinson

I

Tommy içini çekerek, "Acaba Tuppence şu anda ne yapıyor?" diye mırıldandı.

"Özür dilerim, dediğinizi duyamadım."

Tommy dönüp Bayan Collodon'a dikkatle baktı. Altmış, altmış beş yaşlarında, son derece zayıf, kupkuru, kırçıl saçlı bir kadındı. Genç görünmek için saçlarını oksijenle açmaktan vazgeçmişti. Artık yaşına yakışır biçimde saçlarını grinin çeşitli tonlarına boyuyordu. Kendisini araştırma işlerine adamıştı. Yüzünde dünya nimetlerinden elini eteğini çektiğini belirten bir ifade vardı. Ayrıca çok güçlü bir özgüvene sahipti.

Tommy, "Önemli bir şey söylemedim, Bayan Collodon," diye mırıldandı. "Sadece... şey... bir şey düşünüyordum da."

Sonra kendi kendine, Tuppence bugün ne işler karıştıracak acaba, dedi. Bu kez düşüncelerini yüksek sesle söylememeye dikkat etmişti. Yine çocukça şeylere kalkışacaktır. O arabaya binip başını derde sokacak. Arabanın tepeden aşağı inerken paramparça olacağından eminim. Tuppence da bir yerini kıracak, belki de kalça kemiğini. Son zamanlarda herkes kalça kemiğini kırıyor. Neden bu kemik diğerlerinden daha zayıf, onu anlayamıyorum işte. Evet, Tuppence şu anda gülünç ya da çocukça bir şeyler

yapıyordur. Ama bunların aynı zamanda son derece tehlikeli olması ihtimali de var. Evet, tehlikeli. Tuppence'ı tehlikeden uzak tutmak daima zordur. Tommy dalgın dalgın geçmişteki olayları düşündü. Sonra aklına bir şiir geldi. Yüksek sesle tekrarladı.

"Kader kapısı...
Ey kervan oralardan geçme
Ya da şarkı söyleyerek geçmekten sakın.
O sessizliği duydun mu?
Kuşların ölmüş olduğunu,
Ama yine de bir şeyin kuş gibi cıvıldadığı
O sessizliği?"

Bayan Collodon hemen cevap vererek Tommy'i oldukça şaşırttı. "Flecker'in bu. Şiir şöyle devam eder: *Ölüm Kervanı... Fekalet Mağarası, Korku Kalesi..."*

Adam hayretle kadına bakakaldı. Sonra Bayan Collodon'un onun şiirle ilgili bir araştırma yapmasını istediğine karar verdiğini anlayarak özür diler gibi, "Karımı düşünüyorum..." diye açıklamak zorunda kaldı.

Bayan Collodon, "Ya?" dedi.

Şimdi Tommy'ye gözlerinde farklı bir ifadeyle bakıyordu. Evde geçimsizlik, diye düşünmekteydi. Herhalde biraz sonra Tommy'ye evlilerin dertlerine çare bulan o bürolardan birinin adresini vermeye kalkacaktı.

Adam telaşla, "Geçen gün sizden istediğim araştırmaları yaptınız mı?" diye sordu.

"Oh, evet. Fazla zorlanmadan aradıklarımı buldum. Bu konuda Somerset Binası'nın bir eşi yok. Orada istediğiniz her şeyi bulabilirsiniz. Belirli isimler, adresler, nikâh ve ölüm kayıtlarını buldum."

"Peki bunların hepsi Mary Jordan'a mı ait?"

"Evet, tabii. Birkaç Jordan buldum. Bir Mary Jordan. Bir Maria ve bir de Polly Jordan. A, evet bir de Mollie Jordan var. Bu isimlerden hangisi işinize yarar bilmiyorum. Bunu size verebilirmiyim?" Tommy'e daktiloda yazılmış bir kâğıt uzattı.

Tommy, "Çok teşekkür ederim," dedi. "İşe ondan başlarım."

"Başka adresler de var. Benden istediklerinizin arasında Binbaşı Dalrymple'ın adresini bulamadım. Bugünlerde insanlar devamlı adres değiştiriyorlar. Mamafih, bir iki gün içinde o adresi de bulabilirim. Bu Doktor Heseltine'in adresi, şimdilerde Surbiton'da yaşıyor. Öğrenmemi istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Evet. Bir liste hazırladım. Altı konuda inceleme yapmanızı istiyorum. Belki bunlardan bir bölümü sizin alanınıza girmiyor."

Bayan Collodon kendinden emin bir tavırla, "Girmiyorsa, girmesini sağlarız," diye cevap verdi. "Bildiğiniz gibi, benden çok değişik şeyler öğrenmemi istiyorlar. Hukuki sorunlar. Yurtdışında iş. Göçmenler. Alkoliklere yardım..."

Tommy, "Bundan hiç şüphem yok," dedi.

"Şimdi alkoliklere yardıma çalışan birçok kurum var. Hepsi birbirinden iyi. Elinde sağlam, güvenilir bir liste var... Bendeki listeyi bir görseniz, inanamazsınız."

Tommy, "Bunu hatırlamaya çalışacağım," dedi. "Yani içkiyi fazla kaçırmaya başlarsam. Her şey bugün elde edeceğim bilgiye bağlı."

"Sizde alkolik hali yok, Bay Beresford."

Tommy güldü. "Burnum kırmızı olmadığı için mi söylüyorsunuz bunu?"

Bayan Collodon, "Tabii durum kadınlarda daha ciddi oluyor," diye açıkladı. "Onları iyileştirmek daha zor."

Saatine bir göz attı.

"Ah, gidip başka bir müşterimi görme zamanı gelmiş. Upper Grosvenor Sokağı'na gideceğim."

Tommy ayağa kalktı. "Her şey için teşekkür ederim, Bayan Collodon." Kadının paltosunu giymesine yardım etti. Onu kapıya kadar geçirdikten sonra tekrar odasına döndü. Tuppence'a bu akşam, araştırmalarımız yüzünden kadının kendisini alkolik sandığını ve bu nedenle de evliliğimizin sona ermek üzere olduğu kanısına vardığını söylemeyi unutmayayım, diye düşündü.

II

Tommy daha sonra Tottenham Court Yolu'nda fazla pahalı olmayan bir restorana gitti.

Yaşlı bir adam oturmakta olduğu masanın başından fırladı. "Vay vay vay! Havuç Saçlı Tom! Doğrusu seni sokakta görseydim tanımazdım, dostum."

Tommy, "Herhalde," dedi. "Saçlarımda havuç hali kalmadı. Artık benden 'Kırçıl Saçlı Tom' diye söz edebilirsin."

"Ah, hepimiz aynı haldeyiz. Sağlığın nasıl?"

"Her zamanki gibi. Sapasağlamım. Yavaş yavaş çürüyorum sanırım."

"Seni görmeyeli ne kadar oldu? Sekiz yıl mı? Yoksa on mu?"

Tommy, "Fazla abarttın," dedi. "Geçen sonbaharda Malta Aslanları yemeğinde görüşmüştük, unuttun mu?"

"Ah, evet. Yazık oldu o kulübe. İyi bir yerdi ama yemekleri berbattı. Ee, anlat bakalım, neler yapıyorsun? Ajanlığa devam mı?"

Tommy, "Hayır," dedi. "Artık o işlerle ilgim kalmadı."

"Yazık... Senden daha çok yararlanabilirlerdi."

"Ya sen ne yapıyorsun, Kaba Sakal?"

"Artık ben de ülkeme o şekilde hizmet edemeyecek kadar yaşlandım."

"Ajanlık yok mu?"

"Herhalde ajanlık yine devam ediyordur, ama artık bu işleri zeki gençlere veriyorlar. Üniversitelerden mezun olanlara iş sahaları açılıyor. Sen şimdi neredesin, Tanrı aşkına? Bu yıl sana bir Noel kartı yolladım. Daha doğrusu kartı ancak ocak ayında postaya verebildim. Ama geri geldi. Üzerinde de 'Bu adreste yok' yazılıydı."

"Oradan taşındık. Şimdi deniz kıyısına yakın bir yerde oturuyoruz. Hollowquay'da."

"Hollowquay. Hollowquay? Bu isim bana bir şey hatırlatıyor. Ah, evet. Bir ara orada karışık birtakım olaylar olmuştu. Öyle değil mi?"

Tommy, "Benim zamanımda değil," diye cevap verdi. "Oraya taşındığım zaman duydum olanları. Geçmişle ilgili bazı söylentiler. O skandal uzun yıllar önce olmuş."

"Bir denizaltıyla ilgiliymiş değil mi? Denizaltının planları bir yabancıya satılmış. Böyle şeyler olurdu o zamanlar. Düşman ajanlarıyla Regent's Park'ta ya da buna benzer yerlerde buluşurlardı. Japonlar veya Ruslarla filan. Örneğin, bir elçiliğin üçüncü kâtibiyle. Öyle, romanlardaki gibi şahane güzel kadın ajanlar yoktu pek."

"Sana birkaç şey sormak istiyordum, Kaba Sakal."

"Ya? Sor bakalım. Monoton bir yaşam sürüyorum zaten. Margery... Margery'i hatırlıyorsun, değil mi?"

"Tabii hatırlıyorum. Düğününüze gelememiştim."

"Biliyorum. Hatırladığım kadarıyla treni mi kaçırmıştın yoksa yanlış trene mi binmiştin. Southall'e giden trene bineceğin yerde İskoçya'ya giden trene binmiştin. Her neyse iyi ki gelmedin. Pek bir işe yaramadı."

"Ne oldu, evlenmedin mi?"

"Oh, evet, evlendim. Ama yürümedi. Bir buçuk yıl sonra ayrıldık. O tekrar evlendi. Ben evlenmedim, ama hayatımdan memnunum. Little Pollon'da yaşıyorum. İyi bir golf sahası var. Kız kardeşim de benimle birlikte oturuyor. Dul, iyi bir geliri var, birlikte geçinip gidiyoruz. Ku-

lakları biraz ağır işitiyor, söylediklerimi pek duymuyor, onun için bağırarak konuşuyorum."

"Hollowquay'dan söz edildiğini duyduğunu söyledin. Bu, gerçekten bir casusluk olayıyla mı ilgiliydi?"

"Açıkçası dostum, olay o kadar uzun zaman önce olmuş ki, pek iyi hatırlayamıyorum bile. O sıralar çok ilgi uyandırmış. Bu türden olayları bilirsin. Hiçbir bakımdan kendisinden şüphelenilmeyen parlak bir deniz subayı. Yüzde bin beş yüz İngiliz ve yüzde bin beş yüz güvenilecek bir adam. Ama aslında öyle değilmiş tabii. Düşman bir ülkenin parayla tutulmuş ajanıymış. Hangi ülkeden olduğunu unuttum, Almanların galiba. 1914 savaşından önce. Evet, olay böyle sanırım."

Tommy, "Bu işe bir de kadın karışmış sanırım," dedi.

"Evet... Evet... Mary Jordan adında bir kızdan söz ediliyordu yanılmıyorsam. Ama az önce de söylediğim gibi, çok iyi hatırlamıyorum. Olay gazetelere de geçmişti. Genç adamın karısı, şu kimsenin şüphelenmediği deniz subayının karısı, düşmanla temasa geçmiş sanırım. Kocasının az para aldığını düşünüyormuş. Yani kadın kendi eline geçen parayı beğenmiyormuş anlaşılan. Ve böylece... Tanrı aşkına geçmişi neden karıştırıp duruyorsun? Bunca yıl sonra bu olayın seninle ne ilgisi var?"

Bir zamanlar *Lusitania* gemisindeki biriyle ilgilendiğini biliyorum. Yoksa onun peşindeyken sen de o gemide miydin? Eğer o kadar eskilere gidersek demek istiyorum ya sen ya da karın böyle bir olaya karışmıştı."

"İkimiz de olayın içindeydik," dedi Tommy. "Aradan çok zaman geçti. Artık ben bile olayı hatırlamıyorum."

"İşin içinde bir kadın vardı, değil mi? Adı da Jane Fish miydi ya da ona benzer bir şey. Jane Whale miydi yoksa?"

Tommy, "Jane Finn," dedi.

"O kadın şimdi nerede?"

"Bir Amerikalı ile evlendi."

"Ah, anladım. Çok güzel. İnsan eski dostlarına ne olduğunu merak ediyor. Bazen arkadaşını sorunca öldüğünü öğrenip şaşırıyorsun ya da hâlâ hayatta olduklarını öğrenince daha da fazla şaşırıyorsun. İçinden çıkılması zor bir durum."

Tommy, "Evet zor bir durum," derken, garson masalarına yaklaştı. Ondan sonra daha çok yemeklerden konuştular.

III

Tommy'nin öğleden sonra başka bir randevusu vardı. Bu kez bürosunda sıkıntılı sıkıntılı oturan ve ona verdiği zamana kayıp gözüyle baktığı anlaşılan kır saçlı, kederli yüzlü bir adamla konuştu.

"Doğrusu bu konuda pek bir şey söyleyemem. Tabii neden söz ettiğini biliyorum. O sırada bir hayli dedikodu çıkmıştı. Siyasi sarsıntılara da neden olmuştu. Ama bu konuda kesin bir bilgim yok ne yazık ki. Bildiğin gibi, böyle şeylere karşı olan ilgi çabuk söner. Gazeteler başka bir ülkeden söz etmeye başlayınca sen de eskisini unutuyorsun."

Bir an durdu.

Sonra kendi yaşamındaki bazı ilginç olaylardan söz etti. Hiç kuşkulanmadığı bir anda karşılaştığı şüpheli durumları anlattı.

Sonra, "Ama sana küçük de olsa bir yardımda bulunabilirim. İşte şu adres. Senin için randevu da aldım. İyi bir adamdır. Her şeyi bilir. Kızlarımdan birinin vaftiz babasıdır. Zaten bu yüzden bana iyi davranır ve fırsat buldukça da yardımcı olmaya çalışır. Kendisine seni görüp göremeyeceğini sordum. Bazı konularda bilgi almak istediğini söyledim. Senin pek iyi bir insan olduğundan filan söz ettim. Bana, 'Pekâlâ onun hakkında bazı şeyler biliyorum. Gelip benimle konuşabilir,' dedi. Randevun üç kırk beşte. İşte adres... Adamın ofisi Belediye Binası'nda onunla tanışıyor musun?"

"Hayır tanımıyorum." Tommy elindeki karta ve adrese bakıp, "Hayır," dedi.

"Dış görünüşü kaba sabadır ama bilgili bir adamdır. İriyarı ve soluk tenlidir."

Tommy, "Oh, iriyarı ve soluk tenli," dedi.

Bu tariften bir şey anlamamıştı.

Tommy'nin arkadaşı, "Mesleğinde bir numaradır," dedi. "Kimse eline su dökemez. Haydi git. İyi veya kötü sana bazı bilgiler verecektir. Şansın açık olsun dostum."

IV

Tommy, Belediye Binası'na ulaşınca kapıda onu otuz beş kırk yaşlarında bir adam karşıladı ve gözlerinin içine baktı. Tommy kendini sanki patlayıcı bir madde ya da silah taşıyormuş, hatta adam kaçırmaya gelmiş gibi hissetti. Huzursuz oldu.

"Bay Robinson'la randevunuz var mı? Saat kaçta demiştiniz? Ah, üç kırk beşte." Adam deftere baktı. "Bay Thomas Beresford, doğru mu?"

Tommy, "Evet," dedi.

"Lütfen şurayı imzalayın."

Tommy gösterilen yeri imzaladı.

"Johnson."

Yirmi üç yaşlarında, asabi görünümlü bir genç camlı bölmede ayağa kalktı. "Evet, efendim?"

"Bay Beresford'u dördüncü kata, Bay Robinson'un ofisine götür."

"Peki, efendim."

Genç adam, Tommy'yi asansöre götürdü. Tam kapılar kapanmak üzereyken yetişip içeri girdiler.

Johnson yüksek kademede birini ziyarete giden kişiye dostça davranmak maksadıyla, "Hava soğuk," dedi.

Tommy, "Evet, öğleden sonra daha da soğuyor," diye cevap verdi.

"Kimileri hava kirliliğinden, kimileri de Kuzey Denizi'nden çıkarılan doğalgaz nedeniyle havanın soğuduğunu söylüyor," dedi Johnson.

Tommy, "Bunu duymadım," dedi.

Johnson nazik bir tavırla kapıyı açarak, Tommy'i içeri soktu. "Bay Beresford geldi, efendim. Randevusu varmış."

Çabucak gerileyerek kapıyı kapattı. Tommy ilerledi. Koskocaman bir yazı masası odayı dolduruyor gibiydi. Masanın başında ise iriyarı bir adam oturuyordu. Oldukça uzun boylu ve yapılı olan bu adamın kocaman, sapsarı bir yüzü vardı. Tommy, onun hangi milletten olduğunu anlayamadı. Herhangi bir milletten olabilirdi. Tommy, belki de yabancı, diye düşündü. Alman... ya da Avusturyalı... Hatta belki de Japon. Ama İngiliz de olabilir.

"Ah... Bay Beresford." Bay Robinson ayağa kalkarak Tommy'nin elini sıktı.

"Zamanınızı alacağım için özür dilerim." Tommy'ye Bay Robinson'la daha önce karşılaşmış gibi geliyordu. Önemli bir insandı Bay Robinson. Çok önemli.

"Anladığıma göre, bir konuda bilgi almak istiyormuşsunuz. Arkadaşınız durumu kısaca anlattı."

"Belki de, belki de sizi böyle bir konu için rahatsız etmemem gerekirdi. Bunun önemli olduğunu da pek sanmıyorum. Bu sadece... sadece..."

"Bir fikir mi?"

"Bir bakıma karımın fikri."

"Karınızdan söz edildiğini duydum. Sizden de tabii. Durun bakayım, en son M veya N olayını çözmüştünüz, değil mi? Yok N veya M miydi? Şimdi olayı tüm çıplaklığıyla anımsadım. Kumandanı yakalamıştınız, değil mi? Sözüm ona İngiliz Deniz Kuvvetleri'nde görevli, ama aslında düşman casusu olan adamdan söz ediyorum. Zaman değişti. Şimdi Ortak Pa-

zar falan filan var. Ama ben onlara hâlâ düşman gözüyle bakıyorum. Harika bir iş çıkarmıştınız. Gerçekten, harika bir işti. Karınız da sizden aşağı kalmamıştı. O Alman casusunu nasıl yakaladığınızı biliyorum. Kendisini bir çocuk şakası ele vermişti, değil mi? *'Kaz adımlarıyla yürü...'"*

Tommy, derin bir saygıyla, "Bunu hatırlamanız şaşılacak bir şey," diye mırıldandı.

"Biliyorum... İnsan bir şeyi hatırladığı zaman bazen buna kendisi de şaşar. Bunu şimdi, şu anda hatırladım. Bir çocuk şarkısı... başka bir şey olabileceği kimsenin aklına gelmezdi."

"Evet. Heyecanlı bir maceraydı."

"Peki, şimdiki sorun nedir? Neyle karşılaştınız?"

Tommy, "Aslında bu önemli bir şey değil," dedi. "Sadece..."

"Haydi, haydi, şu işi bildiğiniz gibi anlatın. Buna önemli bir hava vermeniz şart değil. Yalnızca olayı açıklayın bana. Otursanıza, ayaklarınıza yazık. Ayakların sık sık dinlendirilmeleri gerektiğini bilmiyor musunuz? Neyse, birkaç yıl sonra öğrenirsiniz bunu."

Tommy içini çekti. "Ben de yaşlandım artık. İleride benim için fazla bir şey yok. Sadece sırası gelince bir tabut."

"Böyle demeyin! Emin olun, belirli bir yaşı geçtikten sonra adeta sonsuza dek yaşayabilirsiniz. Haydi, şimdi bana sorunu anlatın."

Tommy, "Kısacası şu," dedi. "Karımla yeni bir eve taşındık. Bunun ne demek olduğunu bilirsiniz..."

Bay Robinson başını salladı. "Bilmez olur muyum, bilmez olur muyum? Elektrikçiler ayak altında dolaşırlar. Rastgele kazdıkları çukurlara düşersiniz."

"Evet. Evi bize satan ailenin bazı kitapları vardı. Taa eskiden beri onlarda olan bazı kitaplar. Çocuk hikâyeleri filan... Onları alıp götürmek istemediler. Karım da bu kitaplardan birini okurken bir bölümde sözcüklerin altlarının çizilmiş olduğunu fark etti. Daha doğrusu harflerin. Bunlar bir

araya getirildikleri zaman bir cümle çıkıyordu ortaya. Şimdi söylediğimde size pek gülünç gelecek... Cümle şöyleydi: *Mary Jordan'ın ölümü normal değildi. Bu içimizden birinin işi, onun kim olduğunu bildiğimi sanıyorum."*

Bay Robinson mırıldandı. "Çok ilgi çekici. Çok. Şimdiye kadar böyle bir şeyle hiç karşılaşmamıştım. Demek cümle böyleydi? Mary Jordan'ın ölümü normal değildi... Peki o cümleyi kim yazmıştı? Bunu öğrenebildiniz mi?"

"Bir okul çocuğunun işiydi bu. Parkinson adlı bir ailenin oğlunun. Hepsi de şimdi bizim taşındığımız o köşkte oturuyorlardı. Çocuğun adı da Aleksander Parkinson'du... Şimdi kilisenin mezarlığında gömülü."

Bay Robinson, "Parkinson," dedi. "Bir dakika... Bırakın da düşüneyim, Parkinson... Evet, bu ad bir olayla ilgiliydi... ama hangi olayla? Nerede olmuştu? İnsan bunları her zaman hatırlayamıyor."

"Biz Mary Jordan'ın kim olduğunu öğrenmek istiyorduk."

"Kızın ölümü şüpheli olduğu için mi? Evet, bu sizi ilgilendirecek bir durum sanırım. Kız hakkında neler öğrenebildiniz?"

Tommy ellerini açtı. "Hemen hemen hiçbir şey öğrenemedik. Kimse onu hatırlamıyor ya da hatırlayanlar fazla bir şey anlatmak istemiyorlar. Biri onun mürebbiye olduğunu söyledi. Anlayacağınız, böyle bir konuda bilgi edinmek çok zor."

"Ve kız ölmüş... Ölüm nedeni?"

"Biri bahçeden ıspanak toplarken kazara yüksükotu yapraklarından da koparmış. Sonra yapılan yemeği yemişler. Ama herhalde bu kadar ot kimseyi öldürmezdi."

Bay Robinson, "Tabii öldürmezdi," diye cevap verdi. "Zehir yeterli gelmezdi. Ama... daha öncesinden kahvesine Digitalin koyar ve bunu Mary Jordan'a verirseniz... ya da kokteyle karıştırırsanız... Tabii o zaman kızın yüksükotu yüzünden öldüğü söylenir ve bunun bir kaza olduğuna da inanılır. Ne var ki, Aleksander adındaki o çocuk çok zekiymiş, bu oyuna

inanmamış. Bu ölüm konusunda başka şeyler düşünmüş. Öyle değil mi?... Başka Bay Beresford? Olay ne zaman olmuş? Birinci Dünya Savaşı sırasında mı? İkinci Dünya Savaşı sırasında mı? Yoksa daha önce mi?"

"Birinci Dünya Savaşı öncesi sanırım... Köydekilerin büyükanneleri filan kızın Alman casusu olduğunu iddia etmişler."

"O olayı hatırlıyorum. Epey yankı yapmıştı. 1914'ten önce İngiltere'de hep Alman casusu olduğu söylenirdi. Bu işe adı karışan İngiliz subayının da hiç şüphelenilmeyen bir genç olduğundan söz edilirdi. Ben, hakkında, 'Bu adam çok güven duyulacak biridir, hiç şüphelenilmez' denen kişilere çok dikkat ederim. Bu olay yıllar önce oldu. Son zamanlarda bunun hakkında bir yazı yazıldığını sanmıyorum. Yani bildiğiniz gibi zaman zaman resmi raporlardan bazılarını açıklıyorlar. Ama bu olay hakkında bir açıklama yapılmadı."

"Evet. Zaten fazla bir şey de bilinmiyor."

"E, tabii, şimdiye kadar pek çok şey unutulmuştur. Yalnız bu olayın o sıralarda çalınan gizli denizaltı planlarıyla ilgili olduğu söylenmişti. Sonra uçakla ilgili bazı şeyler de vardı. Tabii bu da halkın ilgisini çekmişti. Ama olayın bu kadar basit olmadığını ve başka yönleri olduğunu da belirtmem gerekir. Örneğin, siyasi yanı. Tanınmış birçok siyaset adamı da bu olaya karışmıştı. Hani şu herkesin, hakkında 'Son derece dürüst ve temiz' dediği adamlar... Dürüstlük ve temizlik! Bu da şüphe duyulacak bir şeydir." Bay Robinson sesini yükseltti. "Dürüstlük ve temizlik ha? Geçen savaşta onları hatırlıyorum, bazı kimseler hiç de göründükleri gibi dürüst ve temiz değillerdi. Sizin taraflarda bir adam otururdu. Küçük bir villası vardı. Almanları övüp dururdu. Etrafına bir sürü insan toplamıştı. Ülkeyi ancak Almanya'yla birleşirsek kurtarabileceğimizi iddia ederdi. Görünüşte de öyle soylu bir insandı ki. Olağanüstü fikirleri vardı. Evet! Faşizmi öve öve göklere çıkarırdı. Ama tabii buna açık açık, 'faşizm' demezdi, o da başka."

Tommy, "Bakıyorum da her konuda bilginiz var," dedi. "Bağışlayın. Belki bu sözleri söylemekle kabalık ettim. Ama her şeyi bilen biriyle karşılaşmak insanı heyecanlandırıyor."

"Benim birçok işim var. Bunlarla ilgilenirken bir sürü şey öğreniyorum. Sonra her türlü dedikoduyu duyuyorum... Sizin bu olayla karşılaşmış olmanız çok ilgi çekici..."

Tommy içini çekti. "İşin kötüsü durumu tam anlamıyla kavrayamamamız. Yani belki de karımla gülünç davranıyoruz. Satın aldığımız o köşkte ölünceye kadar oturmak istiyoruz. Tam düşlediğimiz gibi bir yer. Her tarafı tamir ettirdik, şimdi bahçeyle uğraşıyoruz. Yani artık ben böyle işlere karışmayı arzu etmiyorum. Ama karımla meraklanmaya başladık. Uzun yıllar önce olmuş bir olayın insan dayanamayıp nedenini öğrenmek istiyor. Ama sonuçta sırrın çözülmesinin kimseye bir yararı olmayacak."

"Biliyorum. Siz sadece işin içyüzünü öğrenmek istiyorsunuz. Ama insanlar böyledir. İşte bu yüzden etraflarını incelerler. Ay'a giderler, denizaltına inerler. Hep merak yüzünden. Merakımız olmasaydı herhalde kaplumbağalara dönerdik. Bence kaplumbağalar pek rahat bir yaşam sürerler. Bütün kış uyurlar, yazın yaşayabilmek için de biraz ot yerler, işte o kadar. Belki ilgi çekici bir yaşam değildir onlarınki. Ama sakin ve huzurludurlar. Diğer yandan..."

"Öte yandan insanların firavun faresine benzedikleri söylenebilir."

"Aferin. Kipling okuduğunuz anlaşılıyor. Buna çok sevindim. Artık son zamanlarda Kipling'i pek takdir etmiyorlar. Kısa hikâyeleri muhteşemdir."

Tommy, "Gülünç duruma düşmek istemiyorum," dedi. "Benimle ilgisi olmayan birtakım olaylara karışmak niyetinde de değilim. Zaten bunların şimdi yaşayan kimselerle de bir ilgisi yok."

Bay Robinson, "O belli olmaz," diye cevap verdi.

Tommy çok önemli bir adamı rahatsız ettiği için kendini gitgide daha suçlu hissediyordu. "Yani, yani bu konuya iş olsun diye burnumu sokmuyorum."

"Karınızı memnun etmek için işin içyüzünü öğrenmek zorundasınız sanırım. Evet, ondan söz edildiğini duydum. Kendisiyle tanışmak şerefine eriştiğimi sanmıyorum. Olağanüstü bir kadın sanırım. Öyle değil mi?"

Tommy, "Ben de öyle düşünüyorum," dedi.

"Buna memnun oldum. Birbirinden ayrılmayan, evliliklerinin zevkini çıkaran çiftleri takdir ederim."

"Aslında benim de kaplumbağadan farkım yok. Karımla benim daha doğrusu. İkimiz de yaşlı ve yorgunuz. Yaşımıza göre sağlığımız iyi, ama artık gizli işlere karışmak da istemiyoruz. Biz sadece..."

Bay Robinson gülümsedi. "Biliyorum. Özür dileyip durmayın. Siz firavun faresi gibisiniz. Bayan Beresford da öyle. Onun için de Bayan Beresford'un ne yapıp edip işin içyüzünü öğreneceğini biliyorum."

"Bu işi benden çok, o mu başaracak diyorsunuz?"

"Hım... Bence siz durumu öğrenmeyi karınız kadar istemiyorsunuz. Ama yine de başarıya ulaşacaksınız. Çünkü haber kaynaklarını bulmakta ustasınız. Uzun yıllar önce olmuş bir olayla ilgili şeyleri öğrenmek pek de kolay olmasa gerek."

"İşte bu yüzden gelip sizi rahatsız ettiğim için utanıyorum. Ama bu bilgilere tek başıma ulaşamazdım..."

"Bırakın bunları. Aslına bakarsanız size bu konuda nasıl yardım edeceğimi pek bilemiyorum. Siz yine araştırmalarınıza devam edin. Önemli bir şey öğrenirseniz hemen bana telefon edin. Sizinle bir parola seçelim. Böylece eski günlerin heyecanını tatmış oluruz. Örneğin, 'Ekşi elma reçeli...' Ne dersiniz? Telefonu açıp bana, 'Karım ekşi elma reçeli yaptı,' diye haber verip, 'Size bir kavanoz yollayalım mı?' diye sorarsanız o zaman bunun ne anlama geldiğini anlarım."

"Yani Mary Jordan hakkında bir şey öğrenirsem telefon edeyim, öyle mi? Ama o olayı incelemenin ne yararı var? Sonuçta kız ölüp gitmiş."

"Evet, ölmüş. Ne var ki, insanlar zaman zaman duydukları bazı şeyler ya da yazılanlar yüzünden birtakım yanlış fikirlere kapılırlar."

"Yani Mary Jordan hakkındaki fikirlerimizin yanlış olduğunu mu söylemek istiyorsunuz? Kız o kadar da önemli biri değil miymiş?"

"Hayır. Mary Jordan pekâlâ önemli olabilirmiş." Bay Robinson saatine baktı. "Artık gitmeniz gerekiyor. On dakika sonra biri gelecek. İç sıkıcı bir adam. Ama hükümette yüksek mevkide biri. Bugünlerde işler nasıl dönüyor biliyorsunuz. Hükümetin her yerde eli var. İşyerlerinde, evlerde, süpermarketlerde, televizyonlarda, özel yaşamlarda, yani her yerde hükümet karşınızda. Son günlerde tüm eğlencemiz bu. Siz karınızla bu eğlenceli işe devam edin. Kim bilir belki bazı şeyleri ortaya çıkarırsınız. İlgi çekici bazı şeyleri. Belki... belki de başka hiçbir şey öğrenemezsiniz.

Size bu konuda başka bir şey söyleyemem. Olayın bazı yönlerini biliyorum. Bunları başka hiç kimseden öğrenemezsiniz. Zamanı gelince bunları size açıklayacağımı sanıyorum. Ama bu olayla bağlantısı olan kişiler ölüp gitmiş. Onun için belki böyle bir açıklama yapmak da yersiz.

Ancak size bir tek şeyi anlatacağım. Belki araştırmalarınızda yardımcı olur. O subayın davasını eski gazetelerin arşivlerinde okudunuz herhalde... Adını unuttum adamın. Ajanlık suçuyla yargılandı ve cezalandırıldı. Bu cezayı hak etmişti. Vatan hainiydi. İşte bu kadar. Ama Mary Jordan..."

"Evet?"

"Mary Jordan hakkında bazı şeyler öğrenmek istiyorsunuz. Eh... Ben de size bir tek şeyi açıklayacağım. Dediğim gibi, bunun araştırmalarınız için yararı olabilir. Mary Jordan, evet, gerçekten ajandı. Ama Alman ajanı değildi. Yabancı bir ülkenin ajanı da. Beni iyi dinleyin, oğlum." Bay Robinson masasının üzerinden eğilerek sesini alçalttı.

"O bizim ajanlarımızdandı."

3. KİTAP

BÖLÜM 1

Mary Jordan

Tuppence, "Şimdi işin yönü değişti," dedi.

Tommy, "Evet," diye cevap verdi. "Evet, öyle. O kadar şaşırdım ki..."

"Bay Robinson bunu sana neden açıkladı acaba?"

"Ne bileyim?... Aklıma iki ya da üç ayrı neden geldi."

"Nasıl bir adam o, Tommy? Bana anlatmadın."

Tommy, "Sapsarı," dedi. "Sapsarı, iriyarı ve şişman. Son derece sıradan biri. Ama aynı zamanda onun hiç de sıradan biri olmadığını hissediyorsun. Bilmem ne demek istediğimi anlıyor musun? Arkadaşımın da dediği gibi, olağanüstü bir insan."

"Seni duyan da bir pop şarkıcısından söz ettiğini sanır."

"E, insan bu sözcükleri kullanmaya alışıyor."

"Evet... Acaba neden o açıklamayı yaptı? Aslında bu onun duyulmasını istemeyeceği bir bilgi değil mi?"

Tommy, "Ama aradan uzun yıllar geçmiş," diye cevap verdi. "Her şey olup bitmiş. Herhalde bugün hiçbir şeyin önemi kalmamış. Baksana bir sürü raporu yayınlıyorlar. Artık hiçbir şeyi gizledikleri yok. Olayların içyüzünü olduğu gibi açıklıyorlar. Kim ne yazmış, beriki ne demiş? Tartışma neden çıkmış? Niçin bir olay örtbas edilmiş?"

Tuppence, "Aklımı iyice karıştırdın," diye yakındı. "Şimdi her şey altüst oldu."

"Ne demek şimdi bu?"

"Yani bizim olaya bakış açımız. Yani... aman, ne demek istediğimi ben de bilmiyorum."

Tommy, "Haydi, haydi," dedi. "Ne demek istediğini bilirsin sen."

*"Kara Ok"*un içinde o mesajı bulduk. Anlamı açıktı. O yazıyı evdekilerden biri yazmıştı. Muhtemelen de Aleksander adındaki o çocuk. Aleksander evden birinin Mary Jordan'ı öldürdüğünü açıklıyordu. Bu, aile üyelerinden biri de olabilirdi, evde çalışanlardan biri de. Mary Jordan'ın kim olduğunu bilmiyorduk. Bu da aklımızı karıştırdı."

Tommy, "Evet çok şaşırtıcıydı," dedi.

"Sen benim kadar şaşırmadın. Henüz onun hakkında bir bilgi edinememiştim. Hiç olmazsa..."

"Evet. Artık kızın Alman casusu olmadığını öğrendiğini mi söylüyorsun?"

"Öyle ya. Herkes Mary Jordan'ın Alman casusu olduğuna inanıyordu. Ben de bunun doğru olduğunu sandım. Oysa şimdi..."

Tommy başını salladı. "Evet, şimdi dedikoduların doğru olmadığını biliyoruz. Alman casusu değilmiş, tersine..."

"İngiliz ajanıymış."

"Evet. İngiliz Gizli Servisi'ndenmiş. Buraya bir şeyi öğrenmek için gönderilmiş. Herhalde o İngiliz subayı hakkında bir şeyler öğrenmek için. Denizaltı planını satan adam yani. Durum ortada. Burada bir grup Alman ajanı vardı. Savaş için hazırlıklar yapıyorlardı."

"Evet, öyle olduğu anlaşılıyor."

"Mary Jordan'ı da buraya bu konuda bilgi edinmesi için yolladılar."

"Anladım."

"'İçimizden biri,' sözcüğü bizim düşündüğümüz anlama gelmiyor. 'İçimizden biri' bu civarda yaşayan biri olmalı. Bu evle ilişkisi olan ya da özel davetlere katılan biri. Birisi kızın gerçek kimliğini öğrendi ve onu ortadan kaldırdı. Aleksander da bunu öğrendi."

Tuppence, "Belki de kız Alman ajanı gibi rol yaptı. Şu... adı neydi? İşte o kumandanla dostluk kurabilmek için..."

Tommy, "Madem hatırlamıyorsun," dedi. "Ona Bay X de, olsun bitsin."

"Tamam. Bay X... Mary Jordan, onunla arkadaşlığı ilerletmeye başlamıştı."

Tommy atıldı. "O sırada burada başka bir düşman ajanı daha oturuyormuş. Büyük bir örgütün başıymış. Rıhtım civarında küçük bir villası varmış sanırım. Propaganda için durmadan yazı yazarmış. İngiltere'yi kurtarmak için Almanlarla birleşmemiz gerektiğini savunuyormuş. İşte böyle birtakım şeyler."

Tuppence, "Aman ne karmakarışık iş," diye çıkıştı. "Bütün bunlar... planlar, gizli belgeler... entrikalar, ajanlık... Her neyse. Herhalde araştırmalarımızı yanlış yerde yapıyorduk."

Tommy itiraz etti. "Hiç de değil."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Mary Jordan'ı buraya bir şeyi öğrenmesi için yollamışlardı. Belki de kız görevini yerine getirdi ve Bay X de durumu anladı ya da bu işe karışmış olan diğer kişiler. Tabii o zaman..."

Tuppence, "Aman yine aklımı karıştırmaya başladın," diye söylendi. "Öyle acayip şeyler söylüyorsun ki. Neyse... devam et."

"Düşman ajanları Mary Jordan'ın birçok şeyi öğrendiğini fark ettiler ve..."

Tuppence cümleyi tamamladı. "Kızı susturmak zorunda kaldılar."

"Şimdi Phillips Oppentheim gibi konuştun. 1914'ten önce o da buralardaydı."

"Bırak şimdi bunu. Mary öğrendiklerini merkeze haber vermeden kızı susturmak zorunda kaldılar."

Tommy, "Bu kadar basit olduğunu sanmıyorum," dedi. "Belki de kızın eline önemli bir şey geçti. Birtakım kâğıtlar, yazılı belgeler. Birine gönderilmiş mektuplar."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Değişik kişilerle ilgili bir sorun bu. Araştırmamızı da bu yönde yapmalıyız. Ama Mary Jordan yüksükotu yüzünden zehirlenenlerin arasındaymış. O halde neden Aleksander, 'Bu içimizden birinin işi,' diye yazdı? Katilin onun ailesinden biri olmadığı belli."

Tommy, "Bence olay şöyle oldu," diye açıkladı. "Katilin evden biri olması şart değil. Bahçeden sebzeyle birlikte o zehirli otlardan toplamak, bunları mutfağa bırakmak kolaydı aslında. Ama katil yüksükotu yapraklarından fazla koparmamıştı. Yani yemekteki zehir öldürücü değildi aslında. Katil sadece o gece yemektekilerin hastalanmalarını ve doktor çağırmalarını istiyordu. Tabii doktor, yemekleri tahlil ettirecek ve birilerinin yemeklik sebzeyle o zehirli bitkiyi karıştırdığına karar verecekti. Bunun özellikle yapıldığını aklına bile getirmeyecekti."

Tuppence, "Ama o zaman yemekte bulunan herkes ölürdü," diye itiraz etti. "Ya da hepsi birden hastalanırdı."

Tommy, "Bu şart değil," dedi. "Doktor hepsinin bir yanlışlık yüzünden zehirlendiğine karar verecekti. O arada bir tek kişi ölecekti. Mary Jordan... Böyle olaylar görülüyor... Tabii ölen kızın o belirli maddeye karşı alerjisi olduğu sanılacak, 'Mary bu yüzden öldü,' denilecekti. Diğerleri ise alerjileri olmadığı için kurtuldular."

Tuppence, "Herhalde Mary Jordan da diğerleri gibi hastalık belirtileri gösterdi," diyerek başını salladı. "Sonra ertesi sabah kızın çayına bolca zehir karıştırdılar."

"Bu konuda bol bol tahminde bulunacağından eminim, Tuppence."

"Olayın bu yönü hakkında öyle... ama ya diğer noktalar? Yani kim, ne, neden? 'İçimizden biri' kim? Daha doğrusu artık 'onlardan biri' diyebiliriz. Mary'i zehirleme fırsatını yakalayan kimdi? Burada kalan biri mi? Bir aile dostu mu? Veya başka biri mi? Ya da sahte bir mektupla davet edilen bir yabancı mı? Bu mektupta şöyle bir şey deniyor olabilirdi. 'Arkadaşıma gerekli nezaketi göstereceğinizi biliyorum. Kendisi o güzel bahçenizi görmeyi çok istiyor.' Ya da buna benzer bir şey. Bütün bunlar kolaylıkla yapılabilirdi."

"Evet öyle."

Tuppence, "O halde bu evde yine bir şey gizli," dedi. "Dün ve bugün başıma gelenleri ancak böyle açıklayabiliriz."

"Dün ne oldu, Tuppence?"

"Tepeden aşağıya inerken o arabanın tekerlekleri yerinden fırladı. Fena halde yuvarlanıp maymun ağacının dallarının arasına düştüm... Az kalsın, bu görünmez kaza yüzünden ciddi bir şekilde yaralanabilirdim. Isaac adındaki o komik ihtiyar, arabanın ne durumda olduğunu fark etmeliydi. Truelove'a daha önce bakmıştı. Hatta ben arabaya binmeden önce her şeyin iyi durumda olduğunu söyledi."

"Ama değilmiş işte."

"Isaac daha sonra, 'Galiba biri arabayla oynamış,' dedi. Tekerlekler bu yüzden fırladı."

Tommy, "Tuppence..." dedi. "Bu işler hiç hoşuma gitmiyor. Buraya ayak bastığımız günden beri bu ikinci ya da üçüncü kaza, değil mi? Kitapları yerleştirirken kütüphane neredeyse üstüme düşüyordu, hatırladın mı?"

"Birinin bizi ortadan kaldırmaya çalıştığını mı ima etmeye çalışıyorsun? O zaman..."

Tommy cümleyi tamamladı. "O zaman bu evde gerçekten saklı bir şey var demektir."

Karıkoca göz göze geldiler. Gergin bir andı bu. Tuppence bir şey söylemek için üç kez ağzını açtı. Sonra vazgeçti. Düşünceli bir tavırla kaşlarını çatmıştı. Sonunda sessizliği Tommy bozdu.

"İhtiyar Isaac Truelove hakkında ne demişti?"

"Önce, 'Böyle olacağını tahmin etmeliydik,' dedi. 'Arabanın tahtaları çürümüştü zaten.'"

"Ama sonra birinin tekerleklerle oynadığını söylemiş."

Tuppence, "Evet," dedi. "Kesinlikle böyle söyledi. 'Ah,' diye bağırdı. 'O küçük maymunlar arabaya bindiler herhalde. Çocuklar arabaların tekerlekleriyle oynamaktan zevk alırlar. Ama açıkçası, ben etrafta kimse-

yi görmüş değilim. Herhalde onları yakalamamam için dikkatli davrandılar. Belki de ben köşkten ayrılıncaya kadar beklediler.' İşte böyle. Ona, 'Sence bu çocukça bir yaramazlık mı?' diye sordum."

Tommy, "Buna ne cevap verdi?" diye sordu.

"Ne diyeceğini bilemedi."

"Evet... Tüm bunlar çocukların yaramazlığı da olabilir, ama olamayabilir de..."

"Şimdi sen, başıma bir kaza gelmesi için birisinin arabanın tekerleklerıyle oynadığını mı söylemeye çalışıyorsun Tommy, bu çok saçma."

"Saçma gibi görünebilir," dedi Tommy. "Ama bazen de saçma olmayabilir. Her şey olayın nerede ve nasıl olduğuna bağlıdır."

"Ben buna bir anlam veremedim."

"Bir tahmin yürütebilirsin, yani sıradan bir tahmin," dedi Tommy.

"Sıradan bir tahmin demekle ne anlatmak istiyorsun?"

"Yani bizi buradan uzaklaştırmaya çalışıyor da olabilirler."

"Saçma bu. Böyle şeylere kalkışacaklarına gelip bize evi satın almak istediklerini söyleyebilirler. Bir fiyat teklif ederler."

"Evet, doğru."

"Garip bir durum... Bu evi bizden başka isteyen yoktu. Yani köşke baktığımız sıralarda başka kimse burayı satın almaya kalkışmadı. Herkes evin çok ucuza satıldığını düşünüyordu. Ama bunun öyle önemli bir nedeni yoktu. Sadece köşk oldukça eskiydi ve baştan aşağı onarılması gerekiyordu.

"Bizi öldürmeyi isteyeceklerini pek sanmıyorum. Tabii sen geçmişle ilgilenmeye başladın, o da başka. Yani bir sürü sorular soruyor, kitapları karıştırıyorsun."

"Yani benim, birinin unutulmasını istediği bir olayı hortlatmaya çalıştığımı mı söylemek istiyorsun?"

Tommy, "Evet," dedi. "Öyle. Burada oturmaktan hoşlanmadığımıza karar vererek, çıkıp gidersek, bazı kişilerin içi rahat edecek. Ve bu sonuç onlar için yeterli olacak. Herhalde onlar..."

"Kim onlar?"

Tommy omuzlarını kaldırdı. "Ne bileyim ben? Bunu sonra inceleriz. Şimdi sadece 'onlar' diyelim. Evet, bir tarafta 'onlar' var, bir tarafta da 'biz.' Böyle bir ayrım yapmamız iyi olur."

"Peki ya İhtiyar Isaac?"

"Ne olmuş Isaac'a?"

"Bilmem ki. Yani onun da bu işlerle bir ilgisi var mı?"

"Çok yaşlı olduğunu biliyorsun. Uzun yıllardan beridir bu köyde oturuyor ve tabii bildiği çok şey var..." Tommy bir an durdu. "Tuppence, biri Isaac'ın eline para sıkıştırsaydı, adam arabanın tekerleklerini kasten gevşetir miydi? Böyle bir şey yapar mıydı dersin?"

Tuppence başını salladı. "Hiç sanmıyorum... Hem Issac'da o kafa nerede?"

Tommy, "Bu iş için kafalı olması gerekmez ki," diye cevap verdi. "Teklif edilen parayı alacak kadar zeki olması yeter. Ondan sonra tekerleklerden birkaç vida çıkarır, tahtaların bazılarını da hafifçe kırar. Böylece sen arabaya binip tepeden aşağıya inerken... şey... kazaya uğrarsın."

Tuppence, "Bütün bu düşündüklerin saçma," diye karşı çıktı.

"Seninkiler öyle değil mi sanki?"

Tuppence, "Evet," dedi. "Ama benimkiler olaylarla çok iyi örtüşüyor. Duyduklarımıza da öyle."

Tommy, "Benim araştırmalarımdan çıkan sonuç şu," dedi. "Aslında biz yanlış şeyler öğrenmişiz."

"Az önce ben de aynı şeyi söyledim. Bütün olay tersine döndü. Mary Jordan düşman casusu değilmiş. İngiliz ajanıymış. Buraya bir amaçla gelmiş. Belki de ona verilen görevi yerine getirmişti."

Tommy, "Bu durumda, yeni edindiğimiz bilgilere göre bir açıklama yapalım. Belki buraya bir şeyi bulması için gönderilmişti," dedi.

Tuppence, "Büyük bir ihtimalle Bay X hakkında bir araştırma yapıyordu," dedi. "Onun gerçek adını bulmalıyız, böyle Bay X demekle olmuyor."

"İyi ama bunun pek kolay olmadığını biliyorsun."

"Mary Jordan aradığı şeyi bulduğunu rapor etti ve birisi de bu mektubu ele geçirdi."

Tommy sordu. "Hangi mektubu?"

"Canım, kız bir ajanla temas halindeydi ya. İşte ona yazdığı mektup."

"Anlıyorum."

"Acaba kimdi bu ajan? Kızın babası ya da büyükbabası mı?"

Tommy, "Hiç sanmam," dedi. "Bildiğin gibi, Servis'te böyle bir uygulama yok. Belki kız, sıradan bir isim diye bu Jordan soyadını seçmişti ya da amirleri bu adın Alman isimlerine benzemediğini düşünerek Jordan'ı uygun bulmuşlardı. Belki de kız aslında yarı Almandı. Ve Almanya'da İngiltere için casusluk yaptıktan sonra buraya gelmişti."

Tuppence başını salladı. "Evet, dışarıda bizim için casusluk yaptı, düşmanlar için değil. Peki buraya niçin geldi?"

"Oh, bilmiyorum," dedi Tuppence. "Şimdi sil baştan her şeyi tekrar ele almak gerekiyor... Neyse, kız buraya geldi ve sonra bazı şeyler öğrendi. Bunu ya temas halinde olduğu diğer bir ajana bildirdi ya da bildiremedi. Yani belki de mektup yazmadı. Kalkıp Londra'ya gitti ve durumu amirine haber verdi. Belki de Regent's Park'ta biriyle buluştu."

Tommy, "Bu işler genellikle öbür türlü olur," dedi. "Yani herhangi bir elçilikten ilişki kurduğun bir adamla Park'ta buluşursun ve..."

"Bazen ağaç kovuklarına bir şeyler sokarsın. Sence bu gerçek mi? Çok saçma. Böyle ağaç kovuklarına mektup saklamak gibi şeyler gizli aşk ilişkilerinde olur."

"Aslında aşk mektubu gibi yazılmış şifreli mektuplardı."

Birden bağırdı. "Aman Tanrım! Bütün bunlar yıllar önce olmuş. Ne kadar uğraşırsan uğraş bir türlü ilerleyemiyorsun. Ne kadar fazla bilgi sa-

hibi olursan, durum o kadar karanlıklaşıyor... Ama araştırmalarımızdan vazgeçmeyeceğiz, değil mi Tommy?"

"Hayır... Hiç sanmıyorum..." diyerek Tommy içini çekti.

Tuppence, "Vazgeçmemizi ister miydin yoksa?" diye sordu.

"Evet, hemen hemen. Anladığım kadarı..."

Tuppence, onun sözünü kesti. "Ben senin bu işi bırakacağını hiç sanmıyorum. Hele ben... ben bu araştırmadan zor vazgeçerim. Yani aklımı kurcalayıp durur. Sonunda da yemeden içmeden kesilirim."

Tommy, "Asıl nokta şu," dedi. "Bu işin nasıl başladığını biliyoruz. Nedeni ajanlık. Düşman bazı konularda gizli bilgileri ele geçirmiş. Bazılarını da ele geçirememiş. Ama yine de emin değiliz. İşe kimlerin karıştığını bilmiyoruz. Yani düşman açısından. Sanırım burada güvenlik güçlerine mensup birileri varmış. Aslında devlete sadık gibi görünen düşmanlarmış."

Tuppence, "Evet, bu olabilir. Seninle aynı fikirdeyim," dedi.

"Mary Jordan'ın da görevi bu insanlarla temasa geçmekti."

"Bay X'le mi temas kuracaktı?"

"Evet, sanırım. Ya da Bay X'in arkadaşlarıyla ilişki kurup bilgi alacaktı. Ama anladığım kadarıyla buraya gelmesi gerekiyordu."

"Parkinson'lardan mı söz ediyorsunuz? Bir sonuca varamadan yine dönüp dolaşıp Parkinson'lara geldik. Parkinson'lar da mı düşmanın tarafındaydı?"

Tommy, "Bence değillerdi," dedi.

"Pekâlâ öyleyse, nedenine aklım basmıyor."

Tommy, "Bana göre sır evin içinde gizli," dedi.

"Ev mi? Bizden önce de bu evde yaşayanlar vardı, değil mi?"

"Evet, vardı. Ama sanırım onlar biraz... biraz senden farklıydılar, Tuppence."

"Benden farklıydılar ne demek?"

"Şey, eski kitapları satın alıp içlerini karıştırarak bir şeyler bulmak gibi. Firavun faresi gibi her yeri delik deşik etmen gibi. İnsanlar bu evde yaşadılar. Üst kattaki odalar herhalde hizmetkârlara aitti. Kimse kitapları ka-

rıştırmıyordu. Bu evde bir şey saklıydı. Belki de bunu Mary Jordan saklamıştı ve bir bahaneyle Londra'ya giderek amirine verecekti. Evet, Mary Jordan'ın eline bir şey geçmişti. Kız bildiklerini bir kâğıda yazarak bu evde bir yere saklamış da olabilir." Bir süre durdu. "Şimdi birileri bizim bunu bulmamızdan korkuyor. Bu yüzden evden çıkıp gitmemizi istiyorlar. Belki de onlar bu gizli belgeleri bulduğumuzu sanıyorlar ve bunları elimizden nasıl alacaklarını düşünüyorlar. Belki de onlar biz gelmeden önce evi arayıp taradılar, ama belgeyi bulamadılar. Bunu yıllar önce de yapmış olabilirler. Ondan sonra da kâğıtların dışarıda bir yere saklanmış olduğu kanısına vardılar."

Tuppence, "Böylesi daha heyecanlı, değil mi, Tommy?" dedi.

"Biz böyle düşünüyoruz, ama bakalım tahminlerimiz doğru mu?"

Tuppence, "İnsanın keyfini kaçırma," dedi. "Ben artık hem evde hem de dışarıda araştırma yapacağım."

"Ne o? Sebze bahçesini mi kazacaksın?"

Tuppence, "Yok canım," diye cevap verdi. "Ama her tarafı arayacağım. Dolapları ve mahzeni de. Ah Tommy!"

Tommy de, "Ah Tuppence!" dedi. "Tam emeklilik günlerimizi seninle baş başa huzur içinde geçireceğimiz bir sırada..."

Tuppence neşeyle, "Emeklilere rahat yok!" diye bağırdı. "Hiç de fena fikir değil bu."

"Hangisi?"

"Emeklilerin kulüplerine gidip içlerinden bazılarıyla konuşsam iyi olacak. Bu şimdiye kadar neden aklıma gelmedi?"

Tommy, "Tuppence," dedi. "Çok rica ederim dikkatli ol. Sanırım evde oturup seni göz hapsine almam daha iyi olacak. Ama yarın Londra'da yine araştırma yapacaktım."

Tuppence, "Ben de buradaki araştırmalarıma devam edeceğim," diye açıkladı.

BÖLÜM 2

Tuppence Araştırma Yapıyor

Tuppence, "Böyle habersiz geldiğim için sizi rahatsız etmediğimi umarım," dedi. "Daha önce telefon edip müsait olup olmadığınızı sormam gerekirdi. Önemli bir konu değil, eğer isterseniz hemen giderim. Yani beni kabul etmediğiniz için kırılıp gücenmem."

Bayan Griffin gülümsedi. "Aman rica ederim, Bayan Beresford. Sizi görmek beni her zaman memnun eder."

Kadın koltuğunda rahat etmeye çalışarak arkasına yaslandı. Tuppence'ın endişeli yüzüne dostça bir sevinçle baktı.

"Köye yeni birinin yerleşmesi insanın çok hoşuna gidiyor. Komşularımıza çoktan alışmış olduğumuz için yeni çehreler bizi pek memnun ediyor. Gerçekten! İleride bir akşam, kocanızla bana yemeğe geleceğinizi umuyorum. Bilmiyorum, Bay Beresford kentten kaçta dönüyor? Hemen her gün Londra'ya iniyor sanırım."

Tuppence, "Evet," dedi. "Davetinize teşekkür ederim, çok naziksiniz. Köşkün işleri sona erince gelip evi göreceğinizi umuyorum. Ama bana hiçbir zaman sona ermeyecekmiş gibi de geliyor."

Bayan Griffin mırıldandı. "Evet, eski evler öyledir."

Tuppence; gündelikçisi, İhtiyar Isaac ve Gwenda'dan Bayan Griffin'in yaşının oldukça büyük olduğunu öğrenmişti. Ama hep dimdik otur-

duğu ve kamburunu çıkarmadan yürüdüğü için daha genç duruyordu. Kırışık yüzü ve bembeyaz saçlarını gizleyen dantelli bonesiyle Tuppence'a büyük büyük teyzelerini anımsatıyordu. Kalın camlı gözlükleri ve pek ender kullandığı bir kulaklığı vardı. Son derece zeki ve aklı başında bir insandı. Onu görenler, rahat rahat yüz, hatta yüz on yaşına kadar yaşayacağını düşünürlerdi.

Bayan Griffin, "Son günlerde nelerle meşgul oluyorsunuz?" diye sordu. "Sanırım elektrikçiler evdeki işlerini bitirmişler. Bana Dorothy söyledi. Bayan Rogers'tan söz ediyorum. Eskiden devamlı bende çalışırdı. Şimdi haftada iki kez gelip evi temizliyor."

Tuppence, "Evet, Tanrı'ya şükür elektrikçilerin işi bitti. İkide bir açtıkları deliklere ayağım takılıyordu," dedi. "Ziyaretimin sebebini saçma bulabilirsiniz, yani... biraz saçma. Evdeki eski kitapları elden geçiriyordum. Biliyorsunuz evi satın alırken bazı kitaplarla birlikte aldık. Çoğu çok eski çocuk kitapları. Aralarında çocukken okuduğum bazı kitapları da buldum."

Bayan Griffin, "Ah, evet," dedi. "Sevdiğiniz eski kitapları okumaktan büyük zevk alacağınızı umuyorum. Örneğin *Zenda Mahkûmu*. Büyükannem bu romanı okurdu. Sanırım ben de okumuştum. Gerçekten hoş ve romantik bir eserdi. Galiba romantik kitaplar okuyacak yaşa geldiğimde ilk okuduğum romandı. Biliyorsunuz, benim zamanımda roman okumanıza pek izin verilmezdi. Annemle büyükannem bana sabahları asla roman okutmazlardı. O günlerde romanlara öykü kitabı denirdi. Sabahları tarih ve ona benzer ciddi eserler okunur, öğleden sonra da zevk için roman okunurdu.

Tuppence, "Biliyorum," dedi. "Evet, evde birçok eski kitap buldum. Onları tekrar okumak isterim. Örneğin, Bayan Molesworth'un eserlerini."

Bayan Griffin hemen, *"The Tapestry Room'*u mu buldunuz?" diye sordu.

"Evet. En sevdiğim romanlardan biridir."

Bayan Griffin, "Ben *Four Wends Farm*'ı severim," dedi.

"Evet, kitapların arasında o da vardı. Ayrıca çeşitli yazarların birçok eseri de. Her neyse son rafı boşaltırken orada bir delik olduğunu fark ettim. Herhalde adamlar eşyaları taşırken oraya çarpmışlar ve kocaman bir delik açılmış. O deliğe elimi sokunca bir sürü şey çıktı. Yırtık kitapların arasında bunu buldum."

Tuppence getirmiş olduğu kahverengi kâğıda sarılı paketi uzattı.

"Eski moda bir doğum günü defteri. İçinde de isminiz yazılı. Bana kızlık adınızın Winifred Morrison olduğunu söylemiştiniz."

"Evet, öyle yavrum."

"Defterde adınızı görünce bunu size getirmeyi düşündüm. Sayfaları karıştırırken belki eski arkadaşlarınızın adlarına rastlarsınız. Böylece eski günleri hatırlamak hoşunuza gider."

"İyi düşünmüşsünüz. Defteri okumak gerçekten çok hoşuma gidecek. İnsan yaşlandığı zaman eski defterleri karıştırmaktan fazlasıyla zevk alıyor. Evet, bu ince düşünceniz için teşekkür ederim."

Tuppence kâğıdı açtı. "Oldukça eskiyip yırtılmış. Mürekkep solmuş."

Bayan Griffin, "Ah, ah, ah," dedi. "Evet... Biliyor musunuz, o zamanlar herkesin doğum günü defteri vardı, yani benim yeni yetiştiğim sıralarda. Ama sonra bunlar ortadan kayboldu. Herhalde bu da o defterlerin sonuncularından olacak. Gittiğim okulda bütün kızlar mutlaka bir doğum günü defteri alırlardı. Kendi adlarını sizinkine yazarlardı. Siz de adınızı onlarınkine."

Defteri Tuppence'tan alarak açtı. Okumaya başladı.

"Ah, ah, ah," diye mırıldanıyordu. "Birdenbire eski günlere dönüverdim... Evet. Evet... Helen Gilbert... Tabii... Sonra Daisy Sherfield... Onu gayet iyi hatırlıyorum. Dişlerinde tel vardı, ama dayanamaz, dişçinin taktığı teli çıkarıp atardı. Sonra Edie Crone, Margaret Dickson. Ah, evet erkeklerin elyazıları kızların çoğundan güzeldi. Yeğeninin mektuplarına gelince, onları okumama imkân yok. Yazısı kargacık burgacık.... Mollie Short! Ah, evet kekemeydi..."

Tuppence, "Herhalde çoğu..." diye söze başladı. Sonra da durakladı. Münasebetsiz bir şey söylemek üzere olduğunu düşünüyordu.

"Herhalde çoğunun ölmüş olduğunu düşünüyorsunuz, yavrum. Çok haklısınız. Çoğu öldü, ama hepsi değil. Hayır. Çocukluk arkadaşlarımdan bazıları sağ. Tabii burada değiller, evlenip başka yerlere gittiler. En yakın iki arkadaşım Northumberland'a yerleşti... Evet, bu defter çok ilginç. Çok!"

Tuppence, "Defterde Parkinson adına hiç rastlamadım," diye belirtti. "Ya da belki de isimleri silinmiş olan o bölümde yazılıydı."

Bayan Griffin bir an ona baktı. "Parkinson'lar hakkında öğrenmek istediğiniz bir şey var, değil mi?"

Tuppence, "Ah, evet var," dedi. "Ama nedeni yalnızca merak, işte o kadar. Evdeki eski çocuk kitaplarına bakarken Aleksander Parkinson'la ilgilenmeye başladım. Sonra da geçen gün kilisenin mezarlığında dolaşırken onun mezarına rastladım. O zaman çocuğun genç yaşta ölmüş olduğunu anladım. Tabii o zaman Aleksander aklıma büsbütün takıldı."

Bayan Griffin, "Evet," diyerek içini çekti. "Çocuk yaşta öldü. Çok acı. Son derece zeki, yetenekli bir çocuktu. Herkes geleceğinin çok parlak olduğundan söz ediyordu. Hastalıktan değil, piknikte yediği bir şeyden zehirlendi sanırım. Bayan Henderson söylemişti. Parkinson'ları yakından tanırdı."

Tuppence şaşırdı.

"Bayan Henderson mu?"

"Oh, siz onu tanıyamazsınız. Şimdi Meadowside denilen huzurevinde kalıyor. Buradan on iki ya da on beş kilometre uzakta. Onu ziyaret etmelisin. Sana ev ve içinde yaşayanlar hakkında çok bilgi verebilir. O zamanlar sizin evin adı Kırlangıç Yuvası'ydı. Şimdiki adı ne?"

"Defneli Köşk."

"Bayan Henderson benden yaşlıdır. Kalabalık bir ailenin en küçük çocuğuydu. Bir zamanlar mürebbiyelik yapıyordu. Sonra Kırlangıç Yuva-

sı'nda yaşayan Bayan Beddingfield'in bakıcılığını üstlendi. Eski günleri ve anılarını anlatmaktan hoşlanıyor. Kesinlikle onu ziyaret etmelisiniz."

"Ah, acaba..."

"Sizi gördüğüne çok sevinecektir. Gidip onu görün. Sizi benim gönderdiğimi söyleyin. Beni ve kız kardeşim Rosemary'i iyi tanır. Eskiden sık sık onu ziyaret ederdim. Ama son yıllarda artık evden dışarı çıkamıyorum. Ayrıca Bayan Hendley'i de ziyaret edin. Dur bakayım nerede yaşıyordu? Sanırım kaldığı yerin adı Apple Tree Misafirhanesi'ydi. Genellikle emekliler orada kalır. Birinci sınıf bir pansiyon değil, ama çok iyi yönetilen bir yer. Ayrıca dedikodu da eksik değildir. Sizi gördüklerine sevinecekler. Sıkıntılarını giderirsiniz."

BÖLÜM 3

Tommy ile Tuppence Notlarını Karşılaştırıyorlar

I

Tommy'le Tuppence sofradan kalkarak salona geçtiler. Kadın kendisini bir koltuğa atarak uzun uzun esnedi. Tommy, "Yorgun gibi bir halin var, Tuppence," dedi.

"Yorgun mu? Bitkin haldeyim."

"Yine ne yaptın? Bahçeyi kazmadığını umarım."

Tuppence soğuk bir sesle, "Benimki vücut yorgunluğu değil," dedi. "Ben de senin gibi yaptım. Kafaca çalıştım."

Tommy başını salladı. "Evet, insanı çok yorar. Nereye gittin, ne yaptın? Yoksa Bayan Griffin'in tavsiye ettiği gibi huzurevine mi uğradın? Bir şey öğrenebildin mi bari?"

"Öğrenmesine öğrendim, ama ne işe yarayacağını pek bilmiyorum." Tuppence çantasını açarak büyük bir not defteri çıkardı. "Konuşulanlar hakkında not almaya çalıştım. Huzurevine o yemek listelerini götürmeyi de unutmadım."

"Peki, bunun ne yararı oldu?"

"Bir kere hepsi de bol bol yemekten söz ettiler. Sonra içlerinden birkaçının o yemekte bulundukları ortaya çıktı. Listeyi görmek çok heyecan-

landırdı onları. O ziyafet akıllarında kalmıştı. Daha önce böylesine zengin yemeklerle donatılmış bir sofra görmemişler. Anladığım kadarıyla ilk kez ıstakoz salatası yemişler. Bu tür yiyeceklerin zenginlerin sofralarında bulunduğunu duymuşlar, ama tatmamışlar."

Tommy, "Eh ziyaretin pek yararlı olmamış anlaşılan," dedi.

"Hayır, çok yararlı oldu. Çünkü o geceyi asla unutmadıklarını söylediler. Ben de neden unutamadıklarını sorunca sayımdan dolayı, diye yanıt verdiler."

"Sayım mı?"

"Evet. Sayımın ne olduğunu herhalde biliyorsundur, Tommy. Daha geçen yıl sayım yapıldı. Yoksa önceki yıl mıydı? Hani soruları cevaplandırıp kâğıtların altını imzalıyorsun. Belirli bir gece evinde kimlerin kaldığını açıklıyorsun... İşte o ziyafet günü de sayım varmış. Herkes evinde kaç kişi olduğunu açıklamak zorundaymış. O sırada köşk çok kalabalıkmış. Konuk doluymuş. Herkes bu sayımdan söz etmiş. Kimisi, 'Ayıp bu,' demiş. Çünkü o zamanlar acayip sorular soruyorlarmış. Örneğin, evli olmayanların çocukları olduğu ortaya çıkıyormuş. Böyle bir şeyler işte."

Tommy, "Sayımın tam tarihini öğrendiysen işimize yarayabilir," dedi.

"Yani sayım listelerine mi bakacaksın?"

"Tabii ya. Uygun kimseleri tanıyorsan, bunu kolaylıkla yapabilirsin."

"Sonra konuştuğum ihtiyarlar Mary Jordan'ı da hatırladılar. 'Görünüşte pek iyi bir kızcağıza benziyordu,' dediler. 'Herkes onu çok severdi. Doğrusu olanları duyunca kulaklarımıza inanamadık. Ama ne de olsa Mary Jordan yarı Almandı. Onun için de Parkinson'lar onu işe alırlarken daha dikkatli davranmalıydılar...' İşte böyle."

II

Tuppence kahvesini bitirerek fincanı masaya bıraktı. Rahat bir tavırla arkasına yaslandı.

Tommy sordu. "Başka ümit verici bir şey?"

Tuppence, "Pek yok sanırım," dedi. "Bilmiyorum, olabilir de... Sonra söz, gizli yerlere saklanan şeylerden açıldı. Yaşlılardan biri Çin vazosuna saklanılan bir vasiyetnamenin hikâyesini anlattı. Sonra Oxford ve Cambridge'den söz edildi. Ama Oxford ya da Cambridge üniversitelerinde saklanan şeyleri yabancılar nereden bilecek? Saçma."

Tommy, "Belki içlerinden birinin yeğeni Oxford ya da Cambridge'de okuyordu," diye cevap verdi. "Delikanlı tatilden sonra üniversiteye dönerken beraberinde bir şey götürdü."

"Belki... Ama hiç sanmıyorum."

"Mary Jordan hakkında ne konuştunuz?"

"Kimse doğru dürüst bir şey bilmiyor. Herkes etraftan duyduklarını anlattı. Alman casusu olup olmadığını bile bilmiyorlar."

Tommy, "Peki, Mary Jordan'ın nasıl öldüğünden söz ettiler mi?" diye sordu.

"Evet. Kızın ıspanağa karışan yüksükotundan ölmüş olduğunu söylediler."

Tommy düşünceli bir tavırla, "Çok ilginç," dedi "Ortamlar değişik ama öykü aynı."

Tuppence, "Her kafadan bir ses çıkıyordu," dedi. "Bessie adında biri yıllarca önce duyduklarını anlattı. Tabii bazı ayrıntıları kesinlikle unutmuş. Tommy herkes bir ağızdan konuşmaya başlayınca kafam karıştı. Kimisi ajanlardan, kimisi de piknikteki zehirlenme olayından söz ediyordu. Tarihleri tam anlamıyla kayıt edemedim. Kısacası doğru dürüst bir bilgi edinemedim."

Tommy tekrar düşünceli bir tavırla, *"Mary Jordan'ın ölümü doğal değildi,"* dedi. "Evet, çocuk bundan şüphelenmişti. Acaba gidip bu sorunu polislere açtı mı?"

"Kim? Aleksander mı?"

"Evet. Belki de çocuk çok fazla gevezelik etti. Ve bu yüzden onu da ortadan kaldırdılar."

"Çok şey Aleksander'a bağlı. Öyle değil mi?"

"Mezarı burada olduğu için Aleksander'ın ne zaman öldüğünü biliyoruz. Ama Mary Jordan'a gelince... Ölüm nedeni hâlâ kesin değil.

Tarih de öyle... Ama sonunda her şeyi öğreneceğiz tabii. Şimdi sen öğrendiğin isimleri ve tarihlerin bir listesini yap. Sonra bunları kontrol ederiz. Bazen bir iki sözcük sayesinde her şey açığa çıkar," dedi Tommy.

Tuppence, "Sana yardımcı olabilecek birçok arkadaşım var," dedi.

Tommy, "Senin de var," dedi.

"Bundan pek emin değilim."

"Evet, tanıdıkların var. Sen insanları harekete geçiriyorsun," dedi Tommy. "Eski bir doğum günü defterini yaşlı bayana götürdün. Ve sonra yaşlılar pansiyonu, huzurevi daha kim bilir nereleri dolaştın. Büyükanneleri, büyükbabaların John Amca'nın ve de ajan hikâyeleri anlatan amiralin hikâyelerini dinledin. Birkaç soruşturma daha yapıp bir iki tarih tespit edebilirsek, kim bilir belki bir sonuç elde edebiliriz."

"Oxford ve Cambridge'e devam eden öğrenciler kimlerdi acaba? Hani şu bir şeyler sakladıklarını söyleyenler?"

Tommy, "Onların casuslukla bir ilişkisi yok gibi," dedi.

"Evet, yok."

Tommy, "Doktorları ve o zamanki kilise görevlilerini de araştırmalıyız. Bir sonuç elde edeceğimizden pek emin değilim ama araştırmakta yarar var. Bu arada başına tuhaf kazalar gelmedi ya Tuppence?"

"Yani şu son iki gün içinde biri beni öldürmeye kalktı mı, diye soruyorsun, değil mi? Hayır, böyle bir şey olmadı. Kimse beni pikniğe davet etmedi. Arabanın frenleri sapasağlam. Bahçe aletlerinin durduğu kulübecikte yabanotlarını öldürmek için kullanılan o zehirli ilaçtan var, ama ağzı henüz açılmamış."

"Herhalde onu Isaac özellikle kulübeye koydu. El altında bulunsun diye. Şimdi adam senin bahçeye sandviçle çıkmanı bekliyor."

Tuppence, "Zavallı Isaac," dedi. "Onun hakkında böyle şeyler söyleme. İhtiyar Isaac'la dost olmaya başladık bile... Acaba... bu bana bir şeyi hatırlatıyor."

"Neyi?"

Tuppence gözlerini kırpıştırdı. "Bilmiyorum. Sen Isaac'dan söz ederken aklıma bir şeyler gelir gibi oldu."

Tommy içini çekti. "Yazık."

Tuppence, "Yaşlı kadınlardan biri her gece eldivenlerinin içine bir şey sakladığından söz etmişti. Galiba küpelerini eldivenlerinin içine saklıyormuş. Herkesin kendisini zehirlediğine inanan kadın. Bir diğeri de kilisenin yardım kutusuna saklanan bir şeylerden söz etti. Hani evsiz ve kimsesiz çocuklar için yardım parası toplanan porselen kutunun üstünde bir etiket varmış. Anladığım kadarıyla para kimsesiz çocuklar için toplanmıyormuş. Kutunun içine beş sterlinlik banknotlar atıyormuş. Kutu dolunca da onu kırıp yenisini alıyormuş."

Tommy, "Herhalde biriktirdiği paraları da harcıyormuş," dedi.

"Sanırım. Kuzenim Emlyn, hiç kimse evsiz ve kimsesiz çocuklara toplanan yardım parasını çalmaz derdi. Birisi kutuyu kıracak olsa hemen anlaşılır."

Tommy, "Sen yukarıda iç sıkıcı vaizlerle dolu kitaplar buldun mu?" diye sordu.

"Evet. Neden sordun?"

"Onların içine gizli belgeler rahatlıkla saklanabilir de ondan. İlahiyatla ilgili iç sıkıcı kitapları kimse karıştırmaz. Belki kitaplardan birinin içi oyulmuştur."

Tuppence, "Öyle bir şey yok," dedi. "Olsaydı ben fark ederdim."

"Ama öyle bir kitabı açıp okur muydun?"

Tuppence, "Tabii okumazdım," diye cevap verdi.

Tommy, "Gördün mü?" dedi. "Kitabı okumaz, kaldırır atardın."

Tuppence, "Ben yukarıdaki kitaplara baktım," diye çıkıştı. "Hatta iki ciltlik bir eserin adını gayet iyi hatırlıyordum. *The Grown of Success(*).*' Bizim de aynı şekilde başarıya ulaşacağımızı umarım."

"Bazen buna hiç ihtimal vermiyorum... Mary Jordan'ı kim öldürdü? Belki ileride böyle bir kitap yazarız."

Tuppence sıkıntılı sıkıntılı, "Eğer işin içyüzünü öğrenebilirsek..." dedi.

(*) Başarı Tacı.

BÖLÜM 4

Mathilde'nin Karnındaki Oyuk

"Bugün öğleden sonra ne yapacaksın, Tuppence? O isimler ve tarihlerle ilgili listeyi hazırlamama yardım edecek misin?"

Tuppence, "Sanmıyorum..." dedi. "Her şeyi iğneden ipliğe kâğıda geçirmek insanı yoruyor. Ayrıca bazı şeyleri de yanlış yazıyorum. Öyle değil mi?"

"E, senden beklenir bu. Listeyi hazırlarken birkaç hata yaptın gerçekten."

"Keşke her şeyi böyle harfi harfine hatırlamasan, Tommy. Bu bakımdan benden üstünsün. Bazen buna sinirleniyorum."

"Peki bugün ne yapacaksın?"

"Belki yatıp uyurum... Hayır, hayır. Dinlenmeye niyetim yok... Belki Mathilde'nin karnını oyarım."

"Pardon ne dedin?"

Mathilde'nin karnını oyarım, dedim."

"Nen var senin, Tuppence? Bakıyorum da kan dökmeye niyetlisin."

"Mathilde... Kay-Kay'da."

"Kay-Kay'da ne demek?"

"Eski püskü eşyaları yığdığımız depo. Hani şu karnında oyuk olan sallanan at."

"Oh. Atın karnını mı araştıracaksın?"

"Evet," dedi Tuppence. "Gelip bana yardım eder misin?"

"Hayır, edemem," dedi Tommy.

Tuppence gülümsedi. "Rica etsem, gelip bana yardım eder misin?"

"Seni nasıl reddedebilirim? Herhalde liste yapmaktan daha da eğlenceli olur. İhtiyar Isaac bahçede mi?"

"Bilmem... Galiba bugün izinli. Yoksa yarın mı? Neyse, Isaac, bize gerekli değil. Ondan öğreneceğimi öğrendim ben."

Tommy düşünceli bir tavırla mırıldandı. "O ihtiyar aslında çok şey biliyor. Bunu geçen gün fark ettim. Bana eski günlerde köyde olanları anlatıyordu."

"Çok yaşlı sanırım."

"Evet, biliyorum. Ama bilgisi de insanı şaşırtıyor."

"Olabilir, olabilir. İnsanlar birçok şey duyarlar ama bunların hangisi doğru, hangisi yanlış bilemeyiz. Haydi, gel. Gidip Mathilde'nin karnını yaralım. Ama önce giysilerimi değiştirmem gerek. Çünkü Kay-Kay'ın içi çok tozlu ve her taraf örümcek ağlarıyla kaplı."

"Eğer Isaac buralardaysa ona söyle, atı sırtüstü yatırsın. O zaman karnını daha kolay açabiliriz."

"Seni duyan da bundan önceki hayatında operatör olduğunu sanır."

"Bu durum ameliyata benziyor biraz. Mathilde'nin karnından, hayatı için tehlike oluşturabilecek bazı yabancı maddeleri çıkaracağız."

Ondan sonra atı boyatalım. Deborah buraya geldiği zaman ikizleri Mathilde'ye binerler."

"Canım, torunlarımızın bir sürü oyuncağı var."

Tuppence, "Bu önemli değil," diye cevap verdi. "Çocukların mutlaka pahalı oyuncaklardan hoşlanmaları gerekmiyor. Bazen bir ip parçası veya bezden bir bebekle oynarlar. Ya da göz yerine iki potin düğmesi dikilmiş bir halı parçasıyla. Bunun bir ayı olduğunu düşünür onlar. Çocukların oyuncaklar hakkında kendilerine özgü bazı fikirleri vardır."

Tommy, "Haydi gel," dedi. "Ameliyathaneye gidelim."

***

Mathilde'yi çevirerek ameliyata uygun bir durama sokmak hiç de kolay bir iş değildi. At, bir hayli ağırdı. Ayrıca Mathilde'nin her yanına çivi saplanmıştı. Sonunda Tuppence elinden akan kanları sildi. Tommy ise kazağı çivilerden birine takılarak yırtıldığı için söylenip duruyordu.

Tommy, "Tanrı'nın cezası tahta at!" diye bağırdı.

Tuppence ekledi. "Bunu yıllar önce yakmaları gerekirmiş."

Aynı anda İhtiyar Isaac yanlarında beliriverdi.

Şaşkınlık içinde, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsunuz? Bu eski küheylanla ne alıp veremediğiniz var? Size yardım edeyim mi? Atı ne yapacaksınız? Onu buradan çıkarmak mı istiyorsunuz?"

Tuppence, "Atı sırtüstü yatırmak istiyoruz," diye açıkladı. "İçini boşaltacağız."

"İçindekileri mi çıkaracaksınız? Kafanıza bu fikri kim soktu?"

"Hiç kimse... Yalnızca basit bir operasyon."

"Atın karnında ne bulacağınızı sanıyorsunuz?"

Tommy, "Herhalde süprüntüden başka bir şey bulamayacağız," diye cevap verdi. "Ama limonluğun biraz temizlenmesi iyi olur. Belki buraya başka şeyler koyarız... Kroket takımı filan."

"Vaktiyle köyde bir kroket alanı varmış. Uzun yıllar önce. Bayan Faulkner'ın zamanında. Şimdi orada bir gül bahçesi var. Ama küçük bir yer."

Tommy, "Hangi yıllarda?" diye sordu.

"Ne? Ha, kroket alanı mı? Benim zamanımdan önce tabii. Ama herkes insana vaktiyle neler olduğunu anlatmaya kalkışır. Şu olay, bu olay. Saklanılan bazı şeyler. Bunların neden gizlendiği. Bir sürü hikâye. Tabii çoğu yalan. Ama içlerinde doğru olanları da var belki."

Tuppence, "Sen çok akıllı birisin Isaac," dedi. "Her şeyi biliyorsun. Kroket alanı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Oh, içinde kroket takımları olan bir kutu vardı. Tabii yıllarca önce. Artık kutunun içinde işe yarar bir şey yok."

Tuppence, Mathilde'yi bir kenara bırakıp köşede duran tahta kutunun yanına gitti. Bir süre uğraştıktan sonra kutunun kapağını açtı. İçinden soluk kırmızı ve mavi birer topla, eğri büğrü ve iyice yıpranmış bir kroket sopası çıktı.

"Bayan Faulkner'ın zamanından kalmış olmalı. Onun turnuvalara katıldığı söylenirdi," dedi Isaac.

Tuppence kulaklarına inanamadı. "Wimbledon'a mı katılırmış?"

"Hayır, Wimbledon'a değil. Yerel turnuvalara katılırmış. Bazı yerlerde maçlara ait fotoğraflar gördüm."

"Fotoğrafçıda mı?"

"Evet, evet. Durrance'ı biliyorsunuz, değil mi?"

Tuppence şaşkın şaşkın, "Durrance?" dedi. "A, evet, film filan satıyor sanırım."

"Evet, evet. Ama tabii asıl Durrance o değil. Şimdiki, İhtiyar Durrance'ın torunu ya da torununun oğlu. Daha çok kart satıyor. Kartpostallar. Noel ve doğum günü kartları. Vaktiyle fotoğraf da çekerdi. Dükkân fotoğraf dolu. Geçenlerde biri geldi ona. Büyükannesinin annesinin fotoğrafını arıyordu. Fotoğraf kendisinde varmış, ama yanmış mı, kaybolmuş mu ne! Durrance'a fotoğrafın negatifi olup olmadığını soruyordu. Ama bulamadı sanırım. Durrance'da albümler dolusu fotoğraf var."

Tuppence düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Albümler."

Isaac, "Size yardım edebilir miyim?" dedi.

"Yardım et de şu Jane mi ismi her neyse bir çevirelim."

"Jane değil, adı Mathilde. Sanırım Fransız ismi."

Tommy dalgınlıkla, "Fransız ya da Amerikan, Mathilde ya da Lovise fark etmez," dedi.

Tuppence elini atın karnındaki boşluğa sokarak, "Bazı şeyleri saklamak için pek uygun bir yer," dedi. "Öyle değil mi?" Eski bir top çıkardı. Bir zamanlar sarılı kırmızılı olduğu anlaşılan top, patlayıp yassılmıştı. "Bu, çocukların işi sanırım. Onlar bir şeyler saklamaya bayılırlar."

Isaac başını salladı. "Evet. Bir delik ya da çukur görmesinler. Ama duyduğuma göre vaktiyle genç bir bey de buraya mektuplar bırakmış. Sanki bu posta kutusuymuş gibi."

"Mektuplar mı? Kime yazıyormuş o mektupları?"

"Genç bir hanıma sanırım." Isaac her zamanki gibi ekledi. "Ama bu benim zamanımdan önceydi."

Bahçıvan uzaklaşırken Tuppence, onun arkasından bakarak, "Her şey Isaac'ın zamanından önce olmuş," diye söylendi.

Tommy kazağının üzerine giymiş olduğu ceketini çıkardı.

"İnanılacak gibi değil..." Tuppence soluk soluğa kolunu atın karnından çıkardı. Eli kirlenip çizilmişti. "Atın içine bir sürü şey tıkmışlar. Hiç kimsenin aklına bu oyuğu temizlemek gelmemiş."

"Neden temizlesinler?"

Tuppence, "Doğru," dedi. "Ama biz temizlemek istiyoruz, öyle değil mi?"

"Evet, çünkü aklımıza daha parlak bir fikir gelmiyor. Ama açıkçası, ben bir şey bulabileceğimizi de pek sanmıyorum. Ahh!"

Tuppence bağırdı. "Ne oldu?"

"Elimi bir şey çizdi." Tommy, kolunu hafifçe çekti. Yön değiştirerek tekrar uzandı ve bir yün atkı buldu. Güvelerin bu atkı sayesinde karınlarını doyurabildikleri anlaşılıyordu. "İğrenç!"

Tuppence, kocasını hafifçe yana iterek Mathilde'nin üzerine eğildi. İki elini birden uzattı bu kez.

Tommy, "Çivilere dikkat et," dedi.

"Nedir bu?" Bula bula bir çocuğun oyuncak otomobilinin tekerleğini bulmuştu. "Galiba boş yere uğraşıyoruz."

Tommy, "Bundan eminim," dedi.

Tuppence, "Ama madem başladık," diyerek başını salladı. "Bu işi doğru dürüst yapmalıyız. Ay! Kolumdan yukarı üç örümcek çıkıyor. Herhalde daha sonra da solucanlarla karşılaşacağım. Onlardan tiksinirim işte!"

"Mathilde'nin karnında solucan olmaz. Solucanlar toprakta yaşamayı severler. Mathilde'yi bir pansiyon olarak seçeceklerini sanmıyorum."

Tuppence, "Neyse," dedi. "Mathilde'nin karnı boşalıyor ya biz ona bakalım. A, bu da nedir? Şaşılacak bir şey. Bir iğne kutusu. Ne acayip... İçinde hâlâ iğneler var, ama tabii hepsi paslanmış."

Tommy, "Herhalde kızın biri dikiş derslerinden hiç hoşlanmıyordu," dedi.

"Evet, iyi bildin."

Tommy, "Elime bir şey geldi," diye haber verdi. "Kitaba benziyor."

"Ya?... Belki işimize yarar. Ne tarafta?"

Tommy bir doktor edasıyla, "Apandist," dedi. "Ya da karaciğer. Mathilde'nin sağ tarafında." Ekledi. "Ben buna bir ameliyat gözüyle bakıyorum."

"Pekâlâ, bay operatör. O neyse çek, çıkar bakalım."

Tommy'nin bulduğu çok eski bir kitaptı. Kapağı kopmuş, sayfaları lekelenip yırtılmıştı. "Çocuklar için Fransızca ders kitabı."

Tuppence, "Anlaşıldı," dedi. "Az önce söylediğin gibi. Küçüğün biri Fransızca öğrenmek istemiyormuş, koşup kitabı Mathilde'nin karnına saklamış. Aferin Mathilde'ye!"

"Mathilde ayakta dururken karnındaki bu oyuğa bir şey saklamak epeyce güç olmalı."

Tuppence, "Çocuklar için değil," diye cevap verdi. "Küçük bir kızın boyu bu işe uygundur. Yere diz çöküp atın altına süzülür. A, burada kaygan bir şey var. Hayvan derisi gibi bir şey."

Tommy, "Aman ne iğrenç!" dedi. "Tavşan ölüsü olmasın?"

"Tüylü değil... A! Yine o çivi! Bu nesne her neyse çürümemiş olması şaşılacak şey." Bulduğunu dikkatle çıkardı. "Hey, bir çantaymış, evet. Vaktiyle pek güzelmiş sanırım. İyi bir deriden yapılmış."

Tommy, "İçine bakalım," diye mırıldandı. "Bir şey var mı?"

Tuppence başını salladı. "Evet, var." Umutla ekledi. "Belki bir deste banknot."

"Bir işe yarayacağını sanmam. Kâğıt çürüyüp parçalanmıştır, öyle değil mi?"

Tuppence, "Bilmem," dedi. "Bazen akla gelmeyecek şeyler uzun süre dayanabiliyor. Banknotları da bir zamanlar çok sağlam kâğıtlara basarlardı. İnce ama dayanıklı kâğıtlara... Keşke yirmi sterlin olsa. Mutfak masrafına katkısı olurdu."

"Ne? O para Isaac'ın zamanından bile eskidir. Yoksa şimdiye dek o çoktan bulurdu. Keşke çantanın içi altın dolu olsaydı. Eskiden çantaların içinde altınlar olurdu. Büyük teyzem Maria'nın çantası altın paralarla doluydu. İkide bir biz çocuklara gösterirdi. Onları kara günler için sakladığını söylerdi. Günün birinde Fransızların İngiltere'yi istila edeceklerinden korkardı. Her neyse altınlar kara günler içindi. Onlara bakmaya doyamazdım. Büyüyünce bir çanta dolusu altın param olsun isterdim."

"Sana bir çanta dolusu altını kim verecekti ki?" dedi Tommy.

"Kimin vereceğini hiç düşünmedim. İnsanın büyüyünce altın para sahibi olmasının en doğal hakkı olduğunu düşünürdüm. Hani şöyle şık bir hanımefendi olunca. Kürk yakalı palto ve şapka giyinince içi altın para dolu bir çanta da hiç fena olmaz değil mi? Hele bir de okula giden erkek torunun varsa onun da cebine harçlık olarak bir altın para koyarsın."

"Peki kızlara yok mu? Kız torununa vermiyor musun?"

Tuppence, "Teyzem kızlara altın para vermezdi, ama bana ara sıra beş sterlin harçlık gönderirdi," dedi.

"Beş sterlin mi? Pek fazla değilmiş."

"Yok, bana yeterdi. Beş sterlini ortadan ikiye böler, yarısını mektubun içine koyar, diğer yarısını da birkaç gün sonra yine mektupla gönderirdi. Böylece çalınmasına karşı önlem alırdı."

"Aman Tanrım ne sıkıcı iş."

"Evet, biraz sıkıcıydı. Aaa! Bu da ne?" Çantanın içini karıştırıp duruyordu.

Tommy, "Gel buradan çıkalım biraz," dedi. "Hava alalım."

Limonluktan çıktılar. Aydınlıkta ele geçirdikleri hazinenin ne olduğunu daha iyi görüyorlardı. İyi cins deriden yapılmış büyük ve kalın bir çantaydı bu. Eskilikten sertleşmiş ama bozulmamıştı.

Tuppence, "Mathilde'nin karnında olduğu için rutubetten etkilenmemiş," dedi. "Ah, Tommy, bu ne biliyor musun?"

"Hayır, Ne? Banknot olmadığı belli. Altın da değil."

Tuppence başını salladı. "Para değil... Bir deste mektup. Bilmiyorum bunları okuyabilecek miyiz? Kâğıtlar sararmış, mürekkep solmuş."

Tommy kırışık sarı sayfaları dikkatle birbirlerinden ayırmaya çalıştı. İri harflerle yazılmış olan mektupların çok eskiden mavi siyah mürekkeple yazılmış olduğu anlaşılıyordu. Tommy ağır ağır okudu.

"Randevu yeri değişti. Ken Bahçeleri. Peter Pan yakınında. 25 çarşamba. Öğleden sonra 3.30. Joanna."

Tuppence, "Sonunda elimize bir ipucu geçti!" diye bağırdı.

Tommy meraklanmıştı. "Yani Londra'ya gidecek birine belirli bir günde Kensington Bahçeleri'nde bulunması mı bildiriliyormuş? Orada göreceği kişi birtakım kâğıtlar ya da planlar mı getirecekmiş? Acaba bunları Mathilde'nin içinden kim alıyordu? Mektupları buraya kim sakladı?"

Tuppence, "Tabii bu bir çocuğun işi olamaz," dedi. "Bunu yapan evden biriydi herhalde. Onun için de rahatça buralarda dolaşabiliyordu. Belki de denizaltı planlarını çalan adamdan bir şeyler aldı ve onları Londra'ya götürdü."

Tuppence deri çantayı boynundaki eşarba sardı. Tommy'yle birlikte eve döndüler.

Kadın, "Herhalde orada daha başka kâğıtlar da var," dedi. "Ama hepsi de çürümüştür mutlaka. Dokunur dokunmaz dağılırlar. A, bu da nesi?"

Holdeki masanın üstünde büyükçe bir paket duruyordu.

Albert yemek odasından çıktı. "Bunu biri bıraktı, hanımefendi. Bu sabah."

"Acaba içinde ne var?" Tuppence paketi aldı. Tommy'le birlikte oturma odasına geçtiler. Kadın ipi çözerek, kahverengi paket kâğıdını açtı. "Galiba albüm bu! A, içinde bir not var. Bayan Griffin yollamış."

"Sevgili Bayan Beresford.

Geçen gün bana o doğum günü defterini getirmekle büyük incelik gösterdiniz. Ona bakarken eski arkadaşlarımı hatırlayarak büyük bir zevk duydum. İnsan eskiyi o kadar çabuk unutuyor ki... Kısa bir süre önce tavan arasında bu albümü buldum. Bu aslında bana ait değil. Sanırım büyükanneme ait ve içinde pek güzel resim var. Parkinson'ların da bir iki fotoğrafına rastlayacaksınız sanırım. Evinizin tarihçesiyle ve köşkte daha önce oturmuş olanlarla ilgilendiğinizi biliyorum. Onun için bu albümdeki resimleri görmek isteyeceğinizi düşündüm." Lütfen albümü bana geri göndermeyin. Evin içi bana ait olmayan birçok ıvır zıvırla dolu.

Tuppence, "Bir albüm!" diye bağırdı. "Bakmak eğlenceli olur belki. Gel bakalım, Tommy!"

Kanepeye yan yana oturdular. Albüm her haliyle eski zamanlara ait olduğunu anlatıyordu. Fotoğrafların altındaki yazılar iyice solmuştu. Yine de Tuppence baktığı birkaç fotoğrafta bahçenin bazı yerlerini tanıdı.

"Bak, işte maymun ağacı! Evet, bak bak, arkasında da Truelove duruyor. Çok eski bir fotoğraf olmalı bu. Küçücük bir oğlan çocuk Truelove'a tutunmuş. Evet... İşte mor salkım ve yabani otlar. Galiba bir çay partisi veriyorlarmış. Altlarında isimler de yazılı. Mabel. Güzel bir kız değilmiş. Bu da kim?"

Tommy, "Charles," dedi. "Charles ve Edmund tenis oynarlarken. Tenis raketleri de çok garip. Bak bir de William var her kimse. Ve Binbaşı Coates."

"Ah, bak, bak... Tommy işte Mary."

"Evet, Mary Jordan. Fotoğrafın altındaki isim kolaylıkla okunuyor."

"Güzelmiş... Çok güzelmiş sanırım. Fotoğraf eskiyip sararmış. Ama... Ah, Mary Jordan'ın fotoğrafını görmek o kadar hoşuma gitti ki."

"Acaba bu fotoğrafı kim çekti?"

"Belki de Isaac'ın sözünü ettiği o fotoğrafçı. Şu köydeki adam. Belki onda daha eski fotoğralar da vardır. İleride bir gün gidip adamla konuşayım."

Tommy albümü bir tarafa koymuş, öğle postasından çıkmış olan bir mektubu açıyordu.

Tuppence, "İlginç bir şey var mı?" diye sordu. "Şurada üç zarf duruyor... İkisi fatura sanırım ama şu değişik. Sana ilgi çekecek bir şey olup olmadığını sordum."

Tommy, "Olabilir," dedi. "Yarın yine Londra'ya gitmem gerekiyor."

"Yine komite toplantılarına mı katılacaksın?"

Tommy, "Pek öyle sayılmaz," diye cevap verdi. "Birini göreceğim."

Tuppence, "Lafı geveleyip duruyorsun," diye yakındı. "Şunu doğru dürüst anlatsana."

"Albay Pikeaway adlı biriyle görüşeceğim."

Tuppence, "Sanırım bu ismi hiç duymadım," dedi. "Daha önce bana ondan söz ettin miydi?"

"Belki etmişimdir. Adam sanki hep sigara dumanı içinde yaşıyor. Sende öksürük pastili var mı, Tuppence?"

"Öksürük pastili mi? Bilmem. Evet, evet, var sanırım. Geçen kıştan kalma bir kutu olacak. Ama sen öksürmüyorsun ki, Tommy. Daha doğrusu öksürdüğünü ben fark etmedim."

"Hayır, öksürmüyorum. Ama Pikeaway'in odasına girer girmez öksürmeye başlayacağım. Hatırımda kaldığına göre, önce boğulur gibi iki kez soluk alabiliyorsun. Ondan sonra da bir el boğazını sıkmaya başlıyor.

Nefesin kesiliyor. Bir umutla sıkıca kapatılmış olan pencerelere bakıyorsun. Ne çare ki, Pikeaway, senin bu haline aldırmıyor bile."

"Seni neden görmek istiyor acaba?"

Tommy, "Bilmem," dedi. "Mektubunda Bay Robinson'dan söz etmiş."

"Şu sarı adamdan mı? İriyarı, gizli işlere meraklı Bay Robinson'dan?"

Tommy, "Evet, ta kendisi," dedi.

Tuppence gülümsedi. "Belki biz de çok gizli işlere karıştık."

"Ben buna pek ihtimal vermiyorum. Sonuçta bu olay yıllar yıllar önce yaşanmış..."

Tuppence, "Günahların eski gölgeleri vardır," dedi. "Aklımdan geçirdiğim atasözü bu muydu bilmem? Kulağıma yanlış gibi geldi. 'Yeni günahların eski gölgeleri vardır.' Yoksa, 'Eski günahların gölgeleri uzundur' mu olacak?"

Tommy, "Ben senin yerinde olsam bunları aklımdan çıkarırdım," dedi. "Söylediklerinin hiçbirinden de bir anlam çıkmıyor."

"Bari gidip bugün o fotoğrafçıyı göreyim. Sen de gelir misin?"

Tommy başını salladı. "Hayır. Kıyıya inip denize gireceğim."

"Denize mi gireceksin? Su buz gibidir şimdi."

"Zararı yok. Benim de soğuk, insanı canlandıran bir şeye ihtiyacım var. Ağzıma dolan örümcek ağlarını, kulaklarıma ve boynuma sarılıp ayaklarımın arasına kadar süzülen o eski püskü, pis şeyleri ancak bu şekilde temizleyebileceğimi sanıyorum."

"Bu iş gerçekten oldukça pis. Eh, ben de gidip Bay Durrance'ı görürüm. Tommy, bir mektup daha vardı. Ona bakmadın."

"A, görmemişim. Bak bunda bir haber olabilir."

"Kim yollamış?"

Tommy hava atarcasına, "Araştırmacım," diye cevap verdi. "Sana ondan söz ettim ya. Bu işlerde oldukça usta biri."

"Usta ve güzel?"

Tommy, "Güzelse bile hiç fark edilmiyor," dedi.

Tuppence, "Buna sevindim," diye mırıldandı. "Biliyorsun Tommy... Artık yaşlandın. Bu yüzden tehlikeli isteklere kapılabilir, güzel bir yardımcı bulmaya kalkışırsın."

Tommy, "Sadık bir kocan var," dedi. "Değerini bilmiyorsun."

"Arkadaşlarım bana kocaların ne zaman ne yapacaklarının asla belli olmayacağını söylüyorlar."

Tommy dudak büktü. "Kötü arkadaşlar edinmişsin."

BÖLÜM 5

Albay Pikeaway ile Görüşme

Tommy arabayla Regent's Park'tan geçti ve sonra yıllardır uğramadığı çeşitli sokaklara girdi çıktı. Bir zamanlar, Tuppence'la birlikte Belsize Parkı'na yakın bir dairede oturdukları günleri anımsadı. O günlerde köpeğiyle birlikte Hampstead Heath'de yürüyüşe çıkmak çok hoşuna giderdi. Köpek evin kapısından çıkar çıkmaz sola döner ve Hampstead Heath'e doğru ilerlerdi. Tommy ve Tuppence ne kadar zorlasalar da onu yolundan geri çeviremezlerdi. James, sosis gibi vücudunu kaldırıma yapıştırır ve inatla yerinden kalkmazdı. Tommy eski günleri anımsayarak hafifçe tebessüm etti.

Tommy gideceği adresi merak etti. Albay Pikeaway'i son kez Bloomsbury'deki evinde ziyaret etmişti. Yoğun sigara dumanıyla kaplı odayı unutamıyordu. Elindeki adrese bir kez daha baktı. Ünlü şair Keats'in doğduğu eve yakın, gösterişsiz bir binaydı.

Tommy kapının zilini çaldı. Kısa bir süre sonra eşikte Tommy'nin masallardaki cadılara benzettiği bir kadın belirdi. Düşmanca bir tavırla kendisini süzen kadının sipsivri çıkık çenesi neredeyse gaga burnunun ucuna değecekti.

"Albay Pikeaway'i görebilir miyim?"

Cadı, "Ne bileyim?" dedi. "Siz kimsiniz?"

"Adım, Beresford."

"Ha, anlaşıldı. Evet. Galiba sizden söz etmişti."

"Arabayı kapının önünde bırakabilir miyim?"

"Evet, bir süre orada durabilir. Burada fazla trafik polisi dolaşmaz. Ama arabayı kilitlemeniz doğru olur. Böyle şeyler hiç belli olmaz çünkü."

Tommy bu emirleri yerine getirdikten sonra yaşlı kadının peşi sıra içeri girdi.

Kadın, "Bir merdiven çıkacağız," dedi. "Fazla değil."

Merdivenlere müthiş bir sigara kokusu yayılmıştı. Cadıya benzeyen kadın bir kapıya vurdu. Sonra da içeri başını uzatarak, "Görmek istediğiniz bey bu sanırım," dedi. "Kendisini beklediğinizi söyledi."

Kadın yana çekildi ve Tommy eskiden beri hatırladığı o sigara dumanından oluşmuş buluta daldı. Hemen boğulacakmış gibi nefes almaya ve yutkunmaya başladı. Albay Pikeaway'e gözü ilişince, onu sokakta görseydim tanıyamazdım, diye düşündü. Odanın köşesindeki eski koltukta çok yaşlı bir adam oturuyordu. Tommy içeri girerken, o da düşünceli bir tavırla başını kaldırmıştı.

Pikeaway, "Kapıyı kapa, Bayan Copes," dedi. "İçeriye soğuk havanın girmesini istemeyiz. Öyle değil mi?"

Tommy, aslında buraya bol bol hava girmeli, dedi kendi kendine. Ama bunu söylemem doğru olmaz. Albay sigara dumanları içinde boğularak ölecek.

Albay Pikeaway düşünceli bir tavırla, "Thomas Beresford," diye mırıldandı. "Seni görmeyeli ne kadar oldu?"

Tommy bunu hiç düşünmemişti.

Pikeaway başını salladı. "Buraya o adamla gelmiştin. Neydi ismi onun? Neyse, önemli değil. Bir ad da diğeri kadar işe yarar. 'Güle başka bir ad takılsaydı çiçek yine de güzel kokardı.' Bunu Juliet söylüyor değil mi? Shakespeare bazen kahramanlarına ne kadar da saçma sözler söyletirmiş! Ama elinde değilmiş. Çünkü o bir şairmiş. Açıkçası ben *Romeo ve*

Juliet'i pek sevmem. Aşk uğruna intihar... Ama böyle şeyler olmuyor değil. Şimdi bile. Otur, çocuğum, otur."

Kendisine "çocuğum" denmesi Tommy'yi biraz şaşırtmıştı. Ama yapılan teklifi kabul etmeye karar verdi. Odada oturulacak gibi olan tek koltuğun üzeri de kitap doluydu. Tommy onları yere indirmeye başladı.

"O kitapları yere itiver. Bir şeyler araştırıyordum. Eh... Seni gördüğüme gerçekten memnun oldum. Tabii eskisinden biraz daha olgun duruyorsun. Ama sağlığının yerinde olduğu belli. Hiç kalp krizi geçirdin mi?"

Tommy, "Hayır," dedi.

"Ah, işte bu çok iyi! Pek çok kimsenin ya kalbi var ya da tansiyonu. Bence fazla çalışmaktan. Hastalıklarının nedeni bu! Oraya buraya koşuşturup, herkese işlerinin başlarından aşkın olduğunu söylüyorlar. Çok önemli insanlar olduklarından dem vuruyorlar. Onlar olmazsa dünya batacak sanki. Sen de böyle mi düşünüyorsun? Herhalde, herhalde."

Tommy, "Hayır," diye cevap verdi. "Kendimi hiç de önemli bulmuyorum. Tek isteğim, şöyle rahat edip dinlenmek."

Pikeaway, "İşte bu harika bir düşünce," dedi. "Ama işin kötüsü, bazı kimseler insana rahat vermiyorlar. Bir sürü adam var böyle. Şimdi oturduğunuz köşke neden gittiniz? Köşkün adını hep unutuyorum. Neydi?"

Tommy adresini tekrarladı.

"Ah, tamam, tamam. Demek zarfın üstüne doğru adresi yazmışım."

"Evet, mektup elime geçti."

"Anladığıma göre, gidip Robinson'u görmüşsün. O hâlâ çalışıyor. Her zamanki gibi şişman, her zamanki gibi sarı. Ve her zamanki kadar da zengin. Hatta belki daha da zengin. O konuyu iyi biliyor. Para konusunu demek istiyorum. Ona neden gittin, çocuğum?"

"Yeni bir köşk almıştık. Bir arkadaşım, karımla orada karşılaştığımız ve evin eski zamanlarında yaşanan bir sırrı Bay Robinson'un aydınlatabileceğini söyledi."

"Şimdi hatırladım... Karınla hiç tanışmadım, ama çok zeki bir kadınmış, öyle değil mi? O Nazi ajanı sorununda da olağanüstü başarı göstermiş."

Tommy, "Evet," dedi.

"Demek şimdi de yine aynı alanda çalışıyorsun? Bazı olayları incelediğin ve bazı şeylerden şüphelendiğin anlaşılıyor."

Tommy, "Hayır, hayır," diye cevap verdi. "Öyle değil. Eskiden oturduğumuz yerden memnun değildik. Güzel, bahçeli bir köşkümüz olsun istiyorduk."

Pikeaway durup dururken, Fransızca, *"Il faut cultiver son jardin,"*(*) dedi. Sonra da açıkladı. "Fransızcamı canlı tutmaya çalışıyorum. E, madem Ortak Pazar var... Ha, aklıma gelmişken, orada da garip şeyler oluyor. Yani perde gerisinde. Yüzeyde gördüklerinden çok farklı. Demek Hollowquay'e yerleştiniz. Şu Kırlangıç Yuvası'na."

Tommy şaşırdı. "Aldığımız evin şimdiki adı Defneli Köşk."

Pikeaway, "Saçma bir ad," diye fikrini açıkladı. "Ama bir zamanlar çok beğenilen bir köşktü. Ben çocukken komşuların evlerinin önünde hep o geniş yollardan vardı. Tonla çakıl döktürürlerdi oralara. Yolun iki tarafında da mutlaka defneler olurdu. Yeşil, parlak yapraklı defneler. Ve beneklileri. Bütün bunların eve pek hoş bir görünüm kazandırdığını sanırlardı. Herhalde sizin köşke o adı da daha önce orada oturan bir aile verdi."

"Evet, öyle sanıyorum... Evin adı bir ara da Katmandu ya da buna benzer bir şeymiş. Çünkü köşkü alanlar Hollowquay'e oradan gelmişler."

"Evet, evet... Kırlangıç Yuvası çok eski bir köşktür. Ama bazen insan da eskilere dönmek zorunda kalır. Zaten bugün ben de sana bundan söz edecektim. Geriye dönmekten."

"Evi biliyor musunuz, efendim?"

"Hangi evi? Kırlangaç Yuvası'nı mı, Defneli Köşk'ü mü? Hayır, oraya hiç gitmedim. Ev bazı olaylarda rol oynamış. Özellikle geçmişte bir sü-

(*) Bahçecilik yapacaksın.

re boyunca orada yaşamış olan kimseler de. O dönemde bu ülke çok endişeli günler geçirdi."

"Herhalde siz Mary Jordan adında birini tanıyordunuz? Ya da size biri onun hakkında bilgi verdi. Tabii kızın asıl adı bu olmayabilir."

"Mary Jordan'ın nasıl bir kız olduğunu görmek ister misin? Şömineye git. Onun rafta bazı fotoğrafları olacak. Soldaki resim."

Tommy ayağa kalkarak şömineye yaklaştı. Pikeaway'in sözünü ettiği büyükçe bir fotoğraftı. Geniş kenarlı şapkası olan genç kız bir demet güle doğru eğilmişti.

Albay Pikeaway, "Resim şimdi insana gülünç geliyor değil mi?" diye sordu. "Oldukça güzel bir kızdı, ama şanslı değildi. Çok genç öldü. Acı bir olaydı."

Tommy, "Onun hakkında fazla bir şey bilmiyorum," dedi.

Pikeaway başını salladı. "E, tabii. Son zamanlarda kimse bilmiyor."

Tommy ihtiyar adama baktı. "Köydekilerin bazıları kızın Alman ajanı olduğunu sanıyorlarmış. Ama Bay Robinson, bana bunun doğru olmadığını söyledi."

"Doğru değil tabii. Kız bizdendi. Üstelik iyi bir ajandı. Ne var ki, biri durumu sezdi."

Tommy, "O sırada köşkte Parkinson adında bir aile oturuyormuş," dedi.

"Belki... Belki... bütün ayrıntıları hatırlamam imkânsız şimdi. Zaten artık kimse hatırlamıyor. Ayrıca ben o olaya karışmamıştım. Son zamanlarda bu konu yeniden gündemde. Çünkü her zaman birtakım dertler çıkıyor ortaya. Her yerde. Bütün dünyada. İlk kez de olmuyor bu. Hayır. Yüzyıl geri git, yine bazı sorunlar olduğunu göreceksin. Dert, dert, hep dert."

"Yani şimdi de belirli bir sorun olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Evet, tabii. Sana söyledim ya, her zaman bir sorunla karşılaşıyorsun."

"Nasıl bir sorun?"

Pikeaway, "Bunu kesinlikle bilmiyoruz," dedi. "Bana, benim gibi bir ihtiyara bile gelip, geçmişteki bazı kişiler hakkında bilgi istiyorlar. Onlar

hakkında neler hatırladığımı soruyorlar. Tabii fazla bir şey hatırlamıyorum. Ama bir iki kişi hakkında bilgim var. Bazen geriye dönmek gerekir. O sıralarda neler olduğunu öğrenmek şart. Kimlerin ne sırları varmış? Hangi bilgilerini kendilerine saklayıp hangilerini başkalarına açıklamışlar? Neleri gizlemişler? Gerçekte neler olmuş? Onlar nelerin olduğunu iddia etmişler? Karınla sen vaktiyle gerçekten mükemmel bir şekilde çalıştınız. Şimdi de bu işe devam etmek istiyor musunuz?"

Tommy, "Bilmiyorum," dedi. "Sizce bizim yapabileceğimiz bir şey var mı? Ben yaşlandım artık."

"Bana yaşıtlarından çok daha sağlam ve sağlıklıymışsın gibi geldi. Hatta gençlerin bazılarından daha iyisin. Karına gelince... Hep gizli şeylerin kokusunu alırdı. Öyle değil mi? İyi yetiştirilmiş bir av köpeğinden farksızdı."

Tommy dayanamayarak güldü.

"Sorun nedir? Hiç kuşkusuz ben elimden geleni yapmaya hazırım. Madem siz de başarılı olacağımı düşünüyorsunuz. Yalnız bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Kimse de bana bilgi vermiyor."

Pikeaway, "Vereceklerini de sanmıyorum," diyerek başını salladı. "Onların, benim sana bazı açıklamalarda bulunmamı isteyeceklerini de pek sanmıyorum. Herhalde Robinson da sana fazla bir şey söylemedi. O adam dilini tutmasını bilir. Ama ben, sana olayı şöyle bir özetleyeceğim, dünyanın nasıl bir yer olduğunu biliyorsun. Şiddet, dolandırıcılık, paragözlük... Bazı gençlerin asiliği, şiddetten hoşlanmaları, sadizm. Hitler gençliği günlerindeki kadar kötü neredeyse. Daha bir sürü şey var. Bu ülkenin, hatta dünyanın derdini öğrenmeye kalkıştığın zaman bunun hiç de kolay bir iş olmadığını anlıyorsun. Ortak Pazar iyi bir girişim. Bizim böyle bir kuruluşa ihtiyacımız var. Ama bunun gerçek bir Ortak Pazar olması gerek. Birleşik bir Avrupa olmalı. Uygar düşünceleri, inanç ve ilkeleri olan gelişmiş ülkeler birleşmelidir. Şimdi... Önce bir sorun çıktığı zaman

bunun kaynağının nerede olduğunu öğrenmek zorundasın. İşte, o sarı balina gibi adam bu konuda tecrübeli."

"Bay Robinson mu?"

"Evet, o. Bildiğin gibi, ona soyluluk unvanını vermek istediler, ama Robinson buna yanaşmadı. Onun neyin temsilcisi olduğunu biliyorsun tabii."

Tommy düşündü. "Sanırım parayı temsil ettiğini söylemek istiyorsunuz."

"Evet. Ama söylemek istediğim maddecilik değil. Robinson parayla ilgili her şeyi biliyor. Para nereden geliyor, nereye gidiyor? Neden gidiyor? Perdenin arkasındakiler kimler? Bankaların, büyük endüstriyel girişimlerin arkasındakiler? Robinson bazı işlerden kimlerin sorumlu olduğunu da bilmek zorunda. Uyuşturucu madde sayesinde yapılan servetler. Beyaz zehir satıcıları. Bütün dünyaya yayılan uyuşturucu maddeler... Paraya tapanlar. Yeni dünya eşittir para. Zaten her şey dönüp dolaşıp paraya dayanıyor. Para kaynakları ne yapıyor, nereye gidiyor, neyi destekliyor, neleri gizliyor? Bildiğin gibi, geçmişte kafalı ve güçlü adamlar vardı. Kafa ve güçleri sayesinde para ve gerekli araçları sağlayabildiler. Faaliyetlerinin bir bölümü gizliydi. İşte bizim bunu öğrenmemiz gerekiyor. Sırlarını kimlere vermişler? Onlardan sonraki kuşaktan kimlere geçmiş bunlar? Şimdi işi kim yönetiyor? Kırlangıç Yuvası vaktiyle bir merkezdi. Kötülüğün merkezi. Daha sonra Hollowquay'de başka bir şey ortaya çıktı. Jonathan Kane'i hatırlıyor musun?"

Tommy, "İsmi hatırlıyorum," dedi. "Ama hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Aslında bu Jonathan Kane denilen adam bir faşistti. Sürüyle yandaşları vardı. Gençler, orta yaşlılar. Planlar hazırlıyordu, birçok kişinin sırlarını biliyordu. Çeşitli güç kaynakları sağlamıştı. Öğrendiği bazı şeyler yüzünden güçlenmişti. Her zaman olduğu gibi bol bol şantaj yapıyordu. Biz, Jonathan Kane'in neler bildiğini öğrenmek istiyoruz. Neler biliyordu? Neler yaptı? Adamın geride bazı planlar ve yardımcılar bıraktığını sanıyoruz.

Ona kanan ve hâlâ fikirlerini destekleyen birtakım gençler var. Bildiğin gibi, bazı sırlar çok para getirir. Hep böyle olmuştur. Sana kesin bir şey anlatamıyorum. Çünkü bir yerde benim bildiklerim de kesin değil. Açıkçası, durumu kimse tam olarak bilmiyor. Zaten hiçbir şeyden emin olamıyor insan. Her şeyi bildiğimizi, gördüğümüzü sanıyoruz.

"Başımızdan geçenler yüzünden çok tecrübeli olduğumuzu düşünüyoruz. Savaşlar, karışıklıklar, barış, yeni yönetim şekilleri. Evet, her şeyi bildiğimizi sanıyoruz. Ama doğru mu bu? Mikrop savaşı konusunda tecrübemiz var mı örneğin? Zehirli gazlar konusunda? Hava ya da su kirliliği konusunda? Kimyagerlerin kendilerine özgü birtakım sırları var. Tıp biliminin de öyle. Üstelik bunlardan bir bölümünün kökleri geçmişte. Yeni bir buluş tam geliştirileceği sırada bir duraklama olmuş. Bunu yapmak için zaman bulamamışlar. Ama bu buluşu bir kâğıda geçirmişler ve belli kişilere teslim etmişler. Onların çocukları olmuş. Sonra da çocuklarının çocukları. Belki de bu sırlar kuşaktan kuşağa geçmiş. Vasiyetnamelerde açıklanmış da olabilir. Belki belgeler bir yere bırakılmış ya da belirli bir zamanda verilmek üzere avukatlara teslim edilmiş.

"Bu sırların bırakıldığı kişiler ellerindeki belgelerin değerini anlamamışlar. Kimi bunları önemsiz kâğıtlar sayarak yakmış. Ama bizim bu konuda bilgimizi artırmamız gerekiyor. Çünkü dünyada her gün yeni bir şey oluyor. Bazı sorunlar çıkıyor. Bunlarla ilgili ipuçlarını elimize geçirmek zorundayız. Bazılarımız bu ipuçlarının geçmişte bulunabileceğini düşünüyor. Geçmişte düşünülen bir şey, bir buluş, daha sonra kafası ve parası olan birinin eline geçebilir.

"O da bu buluşu geliştirir ve o zaman çok şey olur. Ya iyi ya da kötü şeyler. Son zamanlarda ortaya atılan bazı buluşların açıklanmasının güç olduğunu düşünüyoruz. Bunların gizli bir gelişme döneminden geçmiş olmaları gerekir. Bu buluş birinin eline geçmiş ve o kişi bunu değiştirmiş. Şimdi bu buluş dehşet verici şeylere neden olabilecek durumda... Karakter değiştirmek... Bir insanı adeta canavarlaştırmak... Tabii amaç hep ay-

nı. Para... Para ve onun satın alabileceği, sağlayacağı şeyler. Paranın sağlayacağı güç. Ee, genç Beresford bütün bunlara ne dersin?"

Tommy, "İnsanı korkutuyor," dedi.

"Evet, orası öyle. Sözlerimi saçma mı buluyorsun? Bütün bunların bir ihtiyarın kuruntuları olduğunu mu sanıyorsun?"

Tommy, "Hayır, efendim," diye cevap verdi. "Siz bilgili bir insansınız. Olaylardan her zaman haberiniz olur."

"Hım... Zaten beni istemelerinin nedeni de bu değil miydi? Buraya geldiler. Sigara dumanından şikâyet ettiler, odada boğulacaklarını söylediler. Ama yine de benden yararlanmak için ellerinden geleni yaptılar. Sözgelişi o Frankfurt grubu sorunu... O işe engel olmayı başardık. Çünkü perdenin arkasına kimlerin gizlendiğini ortaya çıkardık. Belki bu olayda da perdenin arkasında biri var... ya da birkaç kişi. Belki onların kim olduğunu öğrenebileceğiz. Ama öğrenemesek bile hiç olmazsa sorunu kesinlikle açığa çıkarırız."

Tommy, "Anlıyorum..." dedi. "Daha doğrusu anlar gibiyim."

"Öyle mi? Bütün bunların saçma olduğunu düşünmüyor musun? İnanılmayacak birtakım hikâyeler olduğunu?"

Tommy, "İnanılmayacak şeyler de doğru olabilir," diye mırıldandı. "Uzun hayatım boyunca hiç olmazsa bunu öğrendim. En şaşılacak şeylerin doğru olduğunu öğreniyorsun. Doğruluğuna inanamadığın şeylerin... Ama size şunu anlatmalıyım: Benim bilimle hiçbir ilgim yok. Ben işin güvenlik yanıyla uğraştım hep."

Albay Pikeaway, "Ama," dedi. "Sen her zaman sırları öğrenir, gizli şeyleri ortaya çıkarırdın. Sen ve öteki. Karın yani. Söyledim ya, gizli şeylerin kokusunu alıyor adeta. Esrarlı durumları çözmekten hoşlanıyor. Bazı kadınlar böyledir. Sırları öğreniverirler. Genç ve güzellerse bu işi ünlü Dalilah gibi yaparlar. Yaşlanınca da... Annemin yaşlı bir teyzesi vardı, Beresford. Kadının, içyüzünü ortaya dökmediği tek bir sır yoktu..." İhtiyar adam bir an durdu. "Bu sorunun bir de para yönü var. Ro-

binson bununla meşgul. Paranın nereye gittiğini... nedenlerini... Paranın nereden geldiğini ve ne gibi işlerde kullanıldığını. Bütün bunları. Dedim ya, paradan anlıyor adam. Bu tıpkı bir doktorun insanın nabzını dinlemesine benziyor. Robinson da paranın nabzını tutmakta usta. Senin bu görevi üstlenmeni istiyorum, çünkü bu iş için uygun bir yere yerleşmişsin. Tesadüfen olmuş bu. Onun için senden fazla şüphelenmezler. Size bakıp, 'Sıradan yaşlıca bir çift,' diye düşünürler... 'İşten çekilmiş, kendilerine ölünceye kadar yaşamak için bir köşk almışlar. Şimdi evin köşe bucağını karıştırıp, gevezelik ediyorlar...' İşte böyle. Günün birinde duyacağın bir iki cümle durumu anlamana yardım edecek. Benim senden istediğim, şöyle bir etrafına bakınman. O eski güzel ya da kötü günler hakkında anlatılan hikâyeleri dinlemen."

Tommy, "Köyde hâlâ deniz subayıyla ilgili bir olaydan söz ediyorlar," diye cevap verdi. "Bir denizaltının planlarıyla ilgiliymiş bu durum sanırım. Birkaç kişi bu konuyu açmış olsa da kimsenin aslında bir şey bilmediği belli."

"İşte bu senin için iyi bir başlangıç noktası olur. Jonathan Kane de bir zamanlar o bölgede otururdu. Deniz kenarında bir villası vardı. Propaganda kampanyasını da oradan yönetirdi. Çömezleri onun olağanüstü bir insan olduğunu düşünürlerdi. Jonathan Kane... Ona Habil demek daha doğru olur. Bu ad onu daha iyi tanımlar. Habil! Her şeyi mahvetmeye niyetliydi. Jonathan Kane, İngiltere'den ayrıldı. Onun İtalya'dan geçerek daha uzaklardaki ülkelere gittiği söylendi. Bilmiyorum, bunun ne kadarı doğru, ne kadarı söylenti. Jonathan Kane, Rusya'ya gitti. İzlanda'ya ve Amerika kıtasına da. Yanında kimler vardı, gittiği yerlerde ne yaptı, bunları öğrenemedik. Ama adam bazı şeyler biliyordu. Basit bazı şeyler. Komşuları ondan hoşlanıyorlardı. Jonathan Kane onlara yemeğe gidiyordu. Komşuları da ona geliyorlardı.. Şimdi sana söylemem gereken bir şey var. Etrafına bakın, ipuçları ara. Ama Tanrı aşkına dikkatli ol. Kendini de koru, karını da! Neydi onun adı? Prudence mı?"

Tommy güldü. "Onu hiç kimse Prudence diye çağırmaz. Herkes için o Tuppence'dır."

"Doğru, doğru... Tuppence'ı koru. Karına söyle, o da seni korumaya çalışsın. Yediğinize, içtiğinize dikkat edin. Gittiğiniz yerlere de. Size yaklaşanları, dostluk gösterenleri şüpheyle inceleyin. Bu dostluk gösterisinin nedenini anlamaya çalışın... Bilgi toplayın. Bazen önemsiz bir haber ya da garip bir şey çok işe yarar. Hatta geçmişle ilgili bir hikâye. Geçmişteki o olaya karışmış olan kişilerin torunları ya da yakınları bir açıklamada bulunabilir."

Tommy söz verdi. "Elimizden geleni yapacağız. İkimiz de... Ama açıkçası, bu işi başarabileceğimizi hiç sanmıyorum. Yaşlandık artık. Üstelik konuyla ilgili fazla bir şey bilmiyoruz."

"Ama tahminlerde bulunabiliriz."

"Evet. Özellikle Tuppence. Karım evde bazı şeylerin saklı olduğunu düşünüyor."

"Olabilir. Başkaları da aynı şeyi düşünüyordu. Ama şu ana kadar hiç kimse bir şey bulamadı. Yalnız onların bu araştırma işini pek ciddiye almadıklarını söylemeliyim. Evler, aileler... Bunlar daima değişir... Evler satılır, başka kimseler gelir. Onlar gider... Yeni bir aile eve yerleşir. Mortimer'ler... Lestrange'ler... Parkinson'lar. Aslında Parkinson'ların dikkati çekecek bir yanı yok. Oğullarından biri dışında."

"Aleksander Parkinson mu?"

"Onun hakkında bir şeyler biliyorsunuz sanırım. Bunu nasıl becerdiniz?"

"Çocuk *Kara Ok* adlı romanın içine bir haber bırakmış. *'Mary Jordan'ın ölümü normal değildi.'* Bunu bulduk biz."

"Her insanın kaderi boynuna asılıdır... Böyle bir laf vardır değil mi? Haydi bakalım, ikiniz de çalışmaya başlayın. Ve Kader Kapısı'ndan geçin."

BÖLÜM 6

Kader Kapısı

Bay Durrance'ın dükkânı köy yolunun yukarısında, tam köşedeydi. Vitrinde birkaç fotoğraf duruyordu. Evli çiftler, postun üzerinde çırılçıplak bir bebek, yanlarında sevgilileri olan sakallı bir iki genç. Fotoğraflardan hiçbiri iyi çekilmemişti. Bazılarınınsa eskimiş oldukları fark edilmiyordu. Ayrıca dükkânda sürüyle kartpostal da vardı.

Tuppence bir süre içeride dolaştı. Arada sırada bir kart alıp baktı. Kır saçlı, donuk bakışlı bir kadın müşterilerle ilgileniyordu. Derken boylu boslu, uzun sarı saçlı, yeni sakal bırakmaya başlamış bir genç Tuppence'a yaklaştı. Kadına merakla bakıyordu.

"Size yardım edebilir miyim, efendim?"

Tuppence, "Şey," dedi. "Albüm sormak istiyordum. Fotoğraf albümlerini."

"Şu, içine fotoğraf yapıştırılan albümlerden mi? Bizde bir iki tane olacaktı. Ama son zamanlarda albüm getirmiyoruz. Çünkü pek çok kişi renkli diapozitifleri tercih ediyor."

Tuppence, "Evet, biliyorum," diye mırıldandı. "Ama ben albüm topluyorum... Eski albüm koleksiyonu yapıyorum yani. İstediğim şöyle bir şey." Tuppence bir hokkabaz tavrıyla Bayan Griffin'in yolladığı albümü çıkarıp gösterdi.

Bay Durrance, "Ah," dedi. "Çok eski olmalı bu. En aşağı elli yıllık sanırım. Tabii o zamanlar bol bol albüm satarlarmış, öyle değil mi? Herkesin evinde albüm varmış."

Tuppence, "Doğum günü defterleri de varmış," diye atıldı.

"Doğum günü defteri? Evet, böyle bir şey hatırlıyorum. Galiba büyükannemin de öyle bir defteri vardı. İçinde bir sürü isim yazılıydı. Şimdi doğum günü kartları var, ama onları da pek almıyorlar artık. En çok Noel kartları gidiyor."

"Sizde eski albümler olup olmadığını bilmiyordum tabii. Ama belki vardır, diye düşündüm. Artık kimsenin istemediği o eski fotoğraflarla dolu albümler, bir koleksiyoncu olarak beni ilgilendiriyor. Koleksiyonumda değişik tipte albümlerin bulunmasını istiyorum."

"Son zamanlarda koleksiyon yapanlar epeyce çoğaldı. Herkes bir şey topluyor. Doğrusu burada sizinkisi kadar eski bir albüm yok. Ama yine de bakayım." Genç adam tezgâhın arkasına girerek duvarın dibindeki bir dolabın çekmecesini açtı. "Burada bir sürü şey var. Çekmeceyi boşaltmak niyetindeyim, ama bu eşyalara alıcı çıkacağını pek sanmıyorum. Çokça da düğün resimleri var. Ama zamanla böyle şeylerin değeri kalmıyor. Yani herkes fotoğrafları düğün sırasında istiyor. Eski düğünlerin resimlerine bakmak isteyen yok."

"Yani size gelip, 'Büyükannem burada evlenmişti. Acaba sizde onun düğününün fotoğrafları var mı?' diye sormuyorlar, öyle mi?"

Durrance, "Evet," dedi. "Şimdiye kadar böyle bir soruyla hiç karşılaşmadım. Ama yine de belli olmaz. Bazen çok acayip şeyler istedikleri de oluyor. Örneğin biri gelip, bebeğinin fotoğraflarının negatiflerini saklayıp saklamadığımızı soruyor. Annelerin nasıl olduklarını bilirsiniz. Çocuklarının küçüklük fotoğraflarını saklamak isterler. Oysa çoğu da berbat şeylerdir. Bazen birinin kimliğini öğrenmeye çalıştıkları zaman polisin de uğradığı oluyor. Örneğin, çocukken köyde oturmuş birinin eski fotoğraflarına

bakıyorlar. Bir dolandırıcılık ya da cinayet vakası yüzünden." Durrance neşeyle güldü. "O zaman hiç olmazsa biraz eğleniyoruz."

Tuppence, "Cinayetlere meraklı olduğunuz anlaşılıyor," dedi.

"Eh, ne de olsa her gün cinayetlerle ilgili haberler okuyoruz gazetelerde. Adam karısını altı ay önce neden öldürmüş? Böyle şeyler işte... Ama bu tür vakalar ilgi çekici oluyor, öyle değil mi? Polis, adamın karısını öldürdüğünü iddia ediyor. Başkaları ise kadının hayatta olduğunu söylüyorlar. Komşuları, adamın kadını bir yere gömdüğünden söz ediyorlar. Tabii böyle vakalarda polis fotoğraflardan yararlanabiliyor."

Tuppence, "Evet," diyerek onayladı. Bay Durrance'la dost olmaya başlamalarına rağmen, bunun kendisine bir yararı dokunmayacağını düşünüyordu. Usulca, "Acaba sizde..." diye başladı. "Bir kızın fotoğrafı var mı? Adı Mary Jordan'mış sanırım. Uzun yıllar önce burada yaşamış. Kız burada ölmüş galiba."

Durrance, "Tabii bu olay benden çok önce," diye cevap verdi. "Babam bir sürü şey saklardı. O tipleri bilirsiniz. Hiçbir şeyi atmaya kıyamazlar. Vaktiyle tanıdığı kimselerin sözü geçer geçmez onları hemen hatırlardı. Özellikle ilgi çekici olaylara karışmış olanlarını. Mary Jordan... Bu adı ben de hatırlıyor gibiyim. Kızın denizle ilgisi varmış değil mi? Bir denizaltıyla? Onun ajan olduğundan söz etmişlerdi sanırım. Yabancıymış. Annesi Rus'muş ya da Alman. Hatta belki de Japon."

"Evet. Acaba sizde onun fotoğrafı var mı?"

"Hayır, sanmıyorum. Ama zamanım olursa sizin için ararım. Bir şey bulursam size haber de yollarım." Ümitle sordu. "Siz yazarsınız galiba?"

Tuppence gülümsedi. "Bütün zamanımı yazmaya veremiyorum tabii. Ama küçük bir kitap bastırmayı düşünüyorum. Yüz yıl öncesinden başlayarak bugüne kadar geleceğim. Cinayetler ve maceralar da dahil olmak üzere ilgi çekici ve garip olaylardan söz edeceğim. Tabii eski fotoğraflar ilginç oluyor. Kitaba bunlardan koyarsam daha hoş olur."

"Size yardım edebilmek için elimden geleni yapacağım."

Tuppence, "Parkinson adında bir aile varmış," dedi. "Bir zamanlar bizim evde otururlarmış."

"Ah, siz tepedeki köşkte misiniz? Katmandu ya da Defneli Köşk. Son adı hangisiydi unuttum. Bir ara Kırlangıç Yuvası ismini de takmışlardı sanırım. Doğrusu bunun nedenini hiçbir zaman anlayamadım."

Tuppence fikrini açıkladı. "Kırlangıçlar dama yuva yapmışlardır herhalde. Orası hâlâ kuşlarla dolu."

"Evet, dediğiniz gibi olabilir. Ama yine de bir köşk için oldukça garip bir ad."

Tuppence, Bay Durrance'la iyi komşuluk ilişkileri kurduğundan emindi. Gelgelelim bundan bir sonuç çıkacağını pek sanmıyordu. Birkaç kartpostal ve çiçeklerle süslü kâğıt zarf aldı. Bay Durrance'a, "Hoşça kalın," diyerek dükkândan çıktı.

Tuppence köşkün bahçe kapısından giderken derin derin düşünüyordu. Çakıl döşeli yolu ağır ağır tırmandı. Tam eve giderken vazgeçti. Tekrar arkaya bakmak gelmişti aklına. Yan yola saparak ilerledi. Tam limonluğun kapısına yaklaştığı sırada birden durakladı. Sonra birkaç adım attı. Kapının yakınında elbise yığınını andıran bir şey vardı. Tuppence, bunu Mathilde'nin karnından mı çıkardık, diye düşündü. Sonra da bakmayı mı unuttuk?

Adımlarını sıklaştırdı. Neredeyse koşmaya başlamıştı. Kapının önüne gelince yine birdenbire durdu. Eski giysilerden oluşmuş bir yığın değildi bu. Evet, giysiler eskiydi. Onları giymiş olan adam da yaşlı. Tuppence, adamın üzerine eğildi. Sonra doğrularak düşmemek için kapının tokmağına tutundu.

"Isaac..." diye fısıldıyordu. "Isaac... Zavallı İhtiyar Isaac... Ah... Galiba ölmüş. Ölmüş..."

Evden biri çıkmış kendisine doğru geliyordu. Tuppence bağırdı. "Albert! Ah, Albert! Korkunç bir şey olmuş! Isaac, İhtiyar Isaac... Burada yatıyor. Ölmüş... San.. sanırım biri onu öldürmüş."

BÖLÜM 7

Soruşturma

Adli tıp görevlisi cesedin durumunu anlattı. Bahçe kapısının önünden geçen iki kişi tanıklık etti. İhtiyar Isaac'ın ailesi de adamın sağlığı, düşmanları olup olmadığı konusundaki soruları yanıtladı. Isaac'ın hizmet verdiği kişiler ve tabii Bayan Prudence Beresford'la kocası Bay Thomas Beresford da tanık kürsüsüne çıktılar. Bütün bunlar olup bittikten sonra jüri kararını açıkladı:

"Isaac Bodlicott, bilinmeyen bir kişi ya da kişiler tarafından bilerek ve isteyerek öldürülmüştür."

Salondan çıkarlarken Tommy kolunu Tuppence'ın beline doladı. Dışarıda bekleyen küçük bir grubun önünden geçtiler.

Evlerine yaklaşırlarken Tommy, "Güzel konuştun, Tuppence," dedi. "Gayet güzel. Tanıkların çoğundan daha iyiydin. Her şeyi derli toplu anlattın. Sesin de çok iyi duyuluyordu."

Tuppence, "Kimsenin beni takdir etmesini beklemiyorum," diye mırıldandı. "Isaac'ı başına vurup öldürmeleri beni çok üzdü. Ayrıca bu olay hiç hoşuma gitmedi."

Tommy, "Belki adamın bir düşmanı vardı," dedi.

Tuppence, "Neden olsun?" diye sordu.

Tommy omzunu silkti. "Ne bileyim?"

Tuppence, "Ben de bilmiyorum," dedi. "Ama bu olayın bizimle ilgisi olup olmadığını düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Tuppence, ona baktı. "Ne demek istediğimi pekâlâ biliyorsun... Bu, bu yer... evimiz... şu güzel yeni köşkümüz... bahçemiz... Sanki, sanki burası bize göre değilmiş gibi... Oysa köşkün tam bize göre olduğunu düşünmüştük."

Tommy, "Ben hâlâ aynı fikirdeyim," dedi.

"Evet... Sen benden daha iyimsersin sanırım. Ama ben endişeliyim. Bana burada kötü bir şey varmış gibi geliyor. Geçmişten kalma bir kötülük."

Tommy, "Sakın bunu bir daha tekrarlama," dedi.

"Neyi tekrarlamayayım?"

"O iki sözcüğü."

Tuppence, Tommy'e yaklaştı. Sesini alçaltarak kocasının kulağına, "Mary Jordan?" dedi.

"Evet. Onu demek istiyorum."

"Ben de bu adı düşünüyordum, Tommy. Ama geçmişte kalan bir şeyin bugünle, günümüzle ne ilgisi olabilir?" Tuppence bir an durdu. "Geçmiş o kadar önemli mi? Gerilerde kalmış bir şeyin şimdiyle bir ilişkisi olmaması gerekir."

"Geçmişin bugünle bir bağı olmamalı. Bunu mu demek istiyorsun? Ama bazen oluyor, hem de akla gelmeyecek bir şekilde... Yani insan böyle bir şeyin olabileceğini düşünemiyor bile."

"Birçok olay geçmişte gizli bazı nedenler yüzünden oluyor. Gerçek bu."

"Evet. Uzun bir zincire benziyor. Şu senin boynuna taktığın zincirlere. Halkalar, aralarında boşluklar, sonra inciler."

"Gençliğimizde giriştiğimiz maceraları hatırlatıyorsun bana. Macera merakı yüzünden birçok şeye karışmıştık."

Tommy, "Ve başımızdan da türlü serüvenler geçti," dedi. "Bazen geriye bakıyor ve o tehlikeli durumlardan sağ kurtulmuş olmamıza şaşıyorum."

"Sonra diğerleri... Hani, ortak olmuş ve bir dedektiflik bürosu açmıştık."

"Çok eğlenmiştik o zaman Tuppence, hatırlıyor musun?"

Tuppence, "Hayır," dedi. "Artık hiçbir şey hatırlamak istemiyorum. Geçmişi düşünmeyeceğim... Eskiden olanlara sadece beni daha yukarılara çıkaracak bir basamak, bir merdiven gözüyle bakacağım. Ama o geçmişteki maceralar sayesinde tecrübe sahibi olduk, öyle değil mi? Sonra casusluk işine karıştık."

Tommy, "Ah," dedi. "Kendini Bayan Blenkinsog, diye tanıtmıştın, değil mi?"

Tuppence güldü.

Tommy başını salladı. "Ah... O ajanın peşinden pansiyona gidip de seninle burun buruna geldiğim anı hiç unutmayacağım. Doğrusu âlem kadınsın, Tuppence... Sen kalk, gardırobu çek ve Gizli Servis'ten gelen o adamın bana verdiği talimatı dinle. Ve benden önce o pansiyona git."

Tuppence kahkahayla gülüyordu. "Kaz adımlarıyla yürü."

"Ama..." Tommy bir an duraksadı. "Bütün o olayların bizi bugüne ulaştıran bir basamak olduğuna gerçekten inanmıyorsun ya?"

Tuppence, "Bir bakıma inanıyorum," diye cevap verdi. "Bay Robinson geçmişte yaptıklarımızı bilmeseydi sana o açıklamaları yapmazdı. Albay Pikeaway de öyle. Sana bilgi verilmesinin bir nedeni de benim."

"En önemli nedeni."

Tuppence, "Ama şimdi bu, durumu değiştirdi," diyerek içini çekti. "Bu... yani Isaac'ın ölümü. Zavallının başına vurmuşlar... Hem de bahçemizde."

"Bu olayın bizim işle ilgili olduğunu mu?..."

"İnsan ister istemez böyle düşünüyor. Sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Artık seninle esrarlı bir olayı çözmeye çalışmıyoruz. Yani geçmişi, eskiden olmuş bir olayı incelemiyoruz. Uzun yıllar önce ölmüş olan biri hakkında araştırma yapmıyoruz. Artık bu bizi ilgilendiren bir sorun halini aldı. Zavallı İhtiyar Isaac'ın ölümü neden oldu buna."

"Çok yaşlıydı. Herhalde başına indirilen darbeye dayanamayarak öldü."

"Bu sabah resmi soruşturmada anlatılanları dinledin. Biri Isaac'ı öldürmek istedi ve öldürdü. Ama neden?"

Tommy, "Eğer bu işin bizimle bir ilgisi olsaydı," dedi. "O zaman Isaac'ı değil, bizi öldürürlerdi."

"Belki bunu da deneyecekler." Tuppence'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti. "Biliyor musun, belki de Isaac isteseydi bize çok şey anlatabilirdi. Belki de böyle yapmaya karar vermişti. Hatta belki de birine giderek onu tehdit etti. Bize Mary Jordan ve Parkinson'lardan biri hakkında bütün bildiklerini açıklayacağını söyledi. Bize 1914 savaşıyla ilgili o casusluk olayı hakkında bilgi verecekti. İşte bu yüzden Isaac'ın susturulması gerekti. Ama eğer biz köşke yerleşmeseydik, sorular sormaya başlamasaydık, kısacası gerçeği öğrenmeye kalkışmasaydık, Isaac da öldürülmezdi."

"O kadar heyecanlanma."

"Tabii heyecanlanırım. Artık bu işi sırf vakit geçirmek için yapmayacağım. Eğlenceli bir durum değil bu, Tommy. Biz şimdi başka bir şey yapacağız. Bir katili yakalamaya çalışacağız. Kim bu katil? Şu an henüz bilmiyor olsak da öğreneceğiz. Ve bu olay geçmişle ilgili değil. Şimdi olan bir şey. Ne zaman oldu? Sadece altı gün önce. Bu 'şimdi' demek. Olay bizimle ve evle ilgili. İşin içyüzünü öğrenmek zorundayız. Öğreneceğiz de. Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum. Şimdi ipuçları bulmamız, onları izlememiz gerek. Kendimi burnumu toprağa yaklaştırarak bir kokuyu izleyen köpeğe benzetiyorum. Ben burada araştırma yapacağım. Sen de yine bir av köpeği gibi hareket edeceksin. Değişik yerlere gideceksin. Başından beri yaptığın gibi birtakım şeyler öğrenecek, 'araştırmacı'na yeni görevler vereceksin. Elbette, bazı şeyler bilen kişiler var. Onların olaya karışmış olmaları şart değil. Ama belki başkalarından bir şeyler duydular. Bazı söylentiler."

"Yine de bizim işin içyüzünü öğrenebileceğimizden emin olamazsın..."

Tuppence kocasının sözünü kesti. "Pekâlâ inanıyorum buna. Burada karanlık, kötü, iğrenç bir şey var. Bunu biliyorum. Bu iğrenç şey, uzanıp Isaac'ın başına ağır bir darbe indirdi..." Duraksadı.

Tommy, "İstersen köşkün adını değiştirebiliriz," dedi.

"Ne demek istiyorsun? Buraya Defneli Köşk yerine, Kırlangıç Yuvası mı diyeceğiz?"

Tepelerinden bir kuş sürüsü geçti. Tuppence dönerek bahçe kapısına doğru baktı. "Bir zamanlar buranın adı Kırlangıç Yuvası'ymış. Nasıldı o şiir? 'Araştırmacı' da sonunu söylemiş. 'Ölüm Kapısı.' Sonra?"

"Hayır. 'Kader Kapısı.'"

"Kader. Bu da Isaac'ın başına gelenlerle ilgili gibi... Kader Kapısı... Bizim bahçe kapımız bu. Isaac oradan içeri girmiş ve..."

"Tuppence'cığım, bu kadar üzülme."

"Kırlangıç Yuvası güzel bir isim aslında. Ya da güzel olabilir... Belki ileride bir gün olacak..."

"Ne garip fikirlerin var, Tuppence!"

"Ama yine de bir şeyin kuş gibi cıvıldadığı... Şiirin sonu böyleydi değil mi? Belki her şey günün birinde öyle sona erecek, Tommy..."

Tommy'le Tuppence eve yaklaşırken sokak kapısının önünde bir kadının durduğunu fark ettiler.

Tommy, "O da kim?" diye sordu.

Tuppence dikkatle bakıyordu. "Onu daha önce bir yerde gördüm sanırım ama nerede hatırlamıyorum. Ah, anladım... İhtiyar Isaac'ın yakınlarından biri. Biliyorsun, hepsi bir arada bir kulübede oturuyorlar. Üç dört erkek çocuk... bu kadın... ve bir de kız. Tabii yine de yanılmış olabilirim."

Kapının önünde duran kadın onlara doğru geldi. "Siz Bayan Beresford'sunuz değil mi?"

Tuppence, "Evet," dedi.

"Şey... Beni tanıdığınızı sanmıyorum. Ben Isaac'ın geliniydim. İhtiyar Isaac'ın oğlu Stephen'la evliydim. Kocam bir kazada öldü. O büyük

kamyonlardan birinin altında kaldı... Beş altı yıl önce. Şey... sizinle konuşmak istedim. Sizinle ve kocanızla..." Tommy'e baktı. "Cenaze törenine çiçek gönderdiniz, değil mi? Isaac burada, bahçenizde çalışıyordu sanırım?"

Tuppence, "Evet," diye cevap verdi. "Bizim bahçede çalışıyordu. Olay bizi çok üzdü."

"Size teşekkür etmek için geldim... Yolladığınız çiçekler çok güzeldi. Kaliteli... Zarif... Kocaman bir çelenkti."

"İçimizden öyle geldi... Çünkü Isaac'ın bize çok yardımı dokunmuştu. Yalnız bahçede çalışmadı, eve yerleşebilmemiz için gereken pek çok şeyi de yaptı. Sonra bize bilgi de verdi. Çünkü köşk hakkında fazla bir şey bilmiyorduk. Eşyaların nerede olduğunu gösterdi. Ayrıca bana bitkileri de anlattı. Nelerin ne zaman dikileceğini öğretti... İşte böyle..."

"Evet, bahçıvanlıktan iyi anlardı. Tabii fazla çalışamıyordu, biliyorsunuz çok yaşlıydı. Eğilmekten de hoşlanmazdı. Çünkü lumbagosu vardı. Bu yüzden istediği gibi çalışamıyordu."

Tuppence kesin bir tavırla, "Çok iyi bir insandı," dedi. "Herkese yardım etmekten hoşlanırdı. Sonra köy hakkında bilmediği yoktu. Burada oturmuş olan kimseler hakkında da. Bize onları anlatıyordu."

"Ah, evet, İhtiyar Isaac çok şey bilirdi. Ondan önce de babası, büyükbabası köyde çalışmıştı. Hepsi de buralıydı. Tabii birçok şey görmüşlerdi. Köyde tüm olupbiteni biliyorlardı... Neyse, sizi fazla rahatsız etmeyeyim, efendim. Size uğrayıp, gösterdiğiniz nezaket için teşekkür etmek istemişim."

Tuppence, "Zahmet etmişsiniz," dedi. "Ben de size teşekkür ederim."

"Herhalde bahçeye bakması için başka birini bulmak zorunda kalacaksınız."

Tuppence başını salladı. "Herhalde... Kocamla ben bahçe işlerinden pek anlamıyoruz aslında. Acaba siz..." Kararsız bir tavırla duraksadı. Uygunsuz bir anda yanlış bir şey söylemekten çekiniyordu. "Acaba siz bahçede çalışabilecek birini tanıyor musunuz?"

"Doğrusu bu sorunuzu hemen cevaplandıramam. Ama bir bahçıvana ihtiyacınız olduğunu hatırımda tutarım. Belli olmaz. Belki ortanca oğlum Henry, size bir bahçıvan konusunda yardımcı olabilir. Şimdilik hoşçakalın."

Eve girerlerken Tommy, "İhtiyar Isaac'ın soyadı neydi?" diye sordu.

"Bodlicott sanırım. Isaac Bodlicott."

"Demek bu kadının da soyadı Bodlicott şimdi?"

"Evet... Az önce de söylediğim gibi birkaç oğlu var. Bir de kızı. Hep birlikte Marshton Yolu'ndaki o kulübede oturuyorlar." Tuppence birdenbire sesini yükseltti. "Tommy, acaba kadın, İhtiyar Isaac'ı kimin öldürdüğünü biliyor mudur?"

Tommy, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Kadının öyle bir hali yoktu."

Tuppence, ona baktı. "Katilin kim olduğunu bilen bir insanın hali nasıl olur, biliyor muyuz ki? Aslında böyle bir şeyi anlamak zordur."

"Bence kadın gönderdiğimiz çiçeklere teşekkür etmek için geldi... Onda katilin kim olduğunu bilen ve intikam almaya hazırlanan bir insan hali yoktu... Zaten işin içyüzünü bilseydi belki bize ima eder ya da açıkça söylerdi."

Tuppence, "Belki söylerdi," dedi. "Belki de söylemezdi."

Holde ilerlerken yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti.

BÖLÜM 8

Büyükbabanın Anıları

I

Ertesi sabah Tuppence elektrikçiyle konuşuyordu. Yaptığı işlerin aksayan yanlarını düzeltmesi için tekrar çağırmışlardı onu.

Albert, hanımına yaklaşarak, "Kapıda bir çocuk var," diye haber verdi. "Sizinle konuşmak istiyor."

"Ya... adı neymiş?"

"Sormadım. Dışarıda sizi bekliyor."

Tuppence hasır şapkasını başına geçirdi. Merdivenlerden çabucak aşağıya indi.

Kapının dışında on iki, on üç yaşlarında bir çocuk duruyordu. Kaygılı görünüyor, ayaklarını sinirli sinirli yere sürtüyordu. "Buraya gelmemde bir sakınca yoktur umarım."

Tuppence, "Dur bakayım," dedi. "Sen Henry Bodlicott'sun değil mi?"

"Evet. Dün hakkında resmi bir soruşturma yapılan benim büyükbabamdı. İhtiyar Isaac. Şimdiye kadar resmi bir soruşturmada hiç bulunmamıştım."

Tuppence az kalsın, "Eh, eğlendin mi bari?" diye soracaktı ki kendini zor tuttu. Henry'nin yüzünde eğlenceli bir toplantıdan söz etmeye hazırlanan bir insanın ifadesi yoktu. Kadın onun yerine, "Ne acı bir olay değil mi?" diye mırıldandı.

Henry, "Ne yaparsınız?" dedi. "Aslında büyükbabam çok yaşlıydı. Daha fazla yaşamayı beklediğini de sanmıyorum. Sonbahar geldi mi kötü kötü öksürmeye başlardı. Bu yüzden evde hiçbirimiz uyuyamazdık... Yardım edecek bir şey var mı, diye sormaya geldim. Anladığım kadarıyla marullarınızın seyrekleştirilmesi gerekiyormuş. Daha doğrusu annem bana öyle söyledi. İsterseniz sizin için bu işi yapabilirim. Marulların ne tarafta olduklarını biliyorum. Çünkü İhtiyar Isaac sizin bahçede çalışırken buraya gelip onunla konuşurdum. Ona 'İhtiyar Izzy' derdik biz... Dediğim gibi isterseniz marulları şimdi seyrekleştirebilirim."

Tuppence, "Ah, çok teşekkür ederim," dedi. "Haydi gel de bana marulların nasıl seyrekleştirileceklerini göster."

Birlikte bahçede ilerleyerek ekili yere gittiler.

"İşte bakın... Marullar çok sık dikilmiş. Aralarındakini söküp, şu tarafa dikmeniz gerekiyor. Böylece hepsinin araları açılmış olur."

Tuppence, "Ben marullardan hiç anlamam," dedi. "Sadece çiçekler hakkında biraz bilgim vardır. Brüksel lahanası, bezelye, marul ve diğer sebzelerle hiç başa çıkamıyorum... Bizim bahçede çalışmayı düşünür müsün?"

"Hayır, imkânsız. Ben daha okula gidiyorum. Yazları gazete satıyorum... Bir de meyve toplanmasına yardım ediyorum."

Tuppence, "Ya," dedi. "Eğer iş arayan bir bahçıvan olduğunu duyarsan bana haber ver, olur mu? Buna çok sevinirim."

"Tabii haber veririm."

"Sen şimdi bana marulları nasıl seyrelttiğini göster bakayım." Tuppence yanda durarak, Henry Bodlicott'un çalışmasını seyre koyuldu.

"Güzel marul bunlar. İyice de büyümüşler. Uzun süre bozulmazlar."

Tuppence, "O küçük marullardan da vardı," diye belirtti. "Ama onları çoktan yiyip bitirdik."

"Tabii. Onlar erken oluyorlar, öyle değil mi? Yaprakları sulu ve gevrek."

Tuppence, "İyice öğrendim artık," dedi. "Çok teşekkür ederim, Henry." Dönüp eve doğru yürümeye başladığında, eşarbını düşürmüş olduğunu fark ederek durdu.

Bahçe kapısına doğru gitmekte olan Henry Bodlicott da yavaşladı. Dönüp kadına yaklaştı.

Tuppence, "Eşarbımı düşürmüşüm," dedi. "Acaba, hah... şu dala takılmış!"

Çocuk uzanıp eşarbı alarak, ona uzattı. Gözlerini Tuppence'a dikmiş, ayaklarını sıkılganlıkla yere sürtüp duruyordu.

Öyle endişeli ve sıkıntılı bir hali vardı ki, bu durum Tuppence'ı iyice şaşırtmıştı. Kendi kendine, bu çocuğun nesi var, diye sordu. Sonra da, "Evet?" dedi. "Bir şey mi söyleyecektin, Henry?"

Henry ayaklarını yere sürdü. Kadına baktı. Yine ayaklarını yere sürdü. Burnunu kırıştırdı, sol kulağını kaşıdı. Sonra ayakkabısının burnunu yere vurdu. "Şey... ben... şey... bir şey var da... Merak ettim... yani... size sormama kızmazsanız..."

"Evet?" Tuppence da durmuş merakla çocuğu süzüyordu.

Henry kıpkırmızı kesilerek, ayaklarını adeta dans eder gibi yere sürdü yine. "Şey... sormak hoşuma gitmedi... hoşuma gitmez... ama... merak ettim... Şey... yani... herkes diyor ki... yani köydekiler dediler ki... Duyduğuma göre..."

Tuppence, "Evet?" dedi yine. Bir yandan da, Henry'i böylesine üzecek ne oldu ki, diye düşünüyordu. Çocuk, Defneli Köşk'ün yeni sahipleri Bay ve Bayan Beresford hakkında ne duymuş olabilirdi? "Evet, Henry, ne duydun?"

"Ah... şey... Siz son savaşta ajanları yakalamışsınız. Gizli ajanmışsınız. Beyefendi de öyle. O savaşa katılmışsınız, sonra bir Alman ajanının peşine düşmüşsünüz. Tabii o sanki başka biriymiş gibi rol yapıyormuş. Onun izini bulmuşsunuz. Başınızdan bir sürü macera geçmiş, sonunda başarıya ulaşmışsınız. Yani siz o zaman... onlara ne deniyordu bilmiyorum... Herhalde Gizli Servis'tenmişsiniz. Ajan yakalamışsınız. Herkes sizin çok iyi bir ajan olduğunuzu söylemiş. Tabii uzun zaman önce olmuş tüm bunlar. Ama siz böyle bir maceraya karışmışsınız. Çocuk şarkılarıyla da ilgiliymiş."

Tuppence başını salladı. "Evet, sözünü ettikleri şarkı da *Kaz Adımlarıyla Yürü*'ydü."

"Kaz Adımlarıyla Yürü? A, ben o şarkıyı hatırlıyorum. Onu bana yıllar önce, pek küçükken öğretmişlerdi. *Kaz Adımlarıyla Yürü..."*

"Evet, işte o."

Henry bağırdı. "Vay canına! Sizin burada oturmanız ne inanılmaz bir şey, değil mi? Sıradan insanlar gibi gelip buraya yerleştiniz. Eski bir ajan... Peki ama o çocuk şarkısıyla maceranın ne ilgisi vardı?"

Tuppence, "Ah," diye cevap verdi. "O bir tür parolaydı. Yani şifre."

Henry, "Belirli bir şekilde okunması mı gerekir?" diye sordu.

Tuppence, "Evet, öyle bir şey," dedi. "Neyse... Sonunda her şeyin iç-yüzü ortaya çıktı."

Henry, "Vay canına!" diye bağırdı yine. "Ne harika! Arkadaşıma söyleyebilir miyim? Sizce bir sakıncası yok değil mi? En yakın arkadaşıma. Adı Clarence. Gülünç bir ad, ben de farkındayım. Bu yüzden Clarence'la alay edip dururuz. Ama çok iyi çocuktur aslında. Hem de çok iyi. Aramızda gerçek bir ajanın yaşadığını duyunca çok heyecanlanacak." Tuppence'a, sadık bir finonun o hayranlık dolu gözleriyle baktı. "Harika!"

Tuppence, "Ama sözünü ettiklerimiz uzun yıllar önce oldu," dedi. "Uzun yıllar önce..."

"Eğlendiniz mi? Yoksa çok mu korkmuştunuz?"

Tuppence, "İkisi de," diyerek gülümsedi. "Ama çoğu zaman korktum."

"Kim olsa korkar. Evet... Kocanızla buraya gelip yine ona benzer bir olaya karışmanız çok garip. O adam denizciymiş, değil mi? Daha doğrusu kendisine İngiliz subayı süsü veriyormuş. Ama aslında hiç de öyle değilmiş. Alman'mış. Daha doğrusu Clarence, bana böyle söyledi."

Tuppence, "Evet..." diye mırıldandı. "Öyle gibi..."

"Belki de siz bu yüzden kalkıp buralara geldiniz. Çünkü vaktiyle burada da ona benzer bir olay olmuş... Tabii yıllar önce. Ama yine de sizin karıştığınız o olaya benziyormuş. Adam denizaltı subayıymış sanırım. De-

nizaltının planlarını satmış. Ama bu konuda kesin bir şey bilmiyorum. Bütün bunları başkalarından duydum."

Tuppence, "Anlıyorum..." dedi. "Aslında biz buraya o olay yüzünden gelmedik. Buraya yerleşmemizin nedeni bu evi beğenmemiz. İçinde rahat rahat oturulacak bir yer burası. O söylentileri ben de duydum. Ama açıkçası ne olduğunu bilmiyorum."

"Eh, ben her şeyi öğrenir ve size anlatmaya çalışırım. Tabii insan her zaman işin doğrusunu bilemiyor ya da yanlışla doğruyu birbirinden ayırt edemiyor."

"Arkadaşın Clarence olay hakkında bu kadar bilgiyi nereden toplamış?"

"Clarence hikâyeyi Mick'ten dinlemiş. Mick bir zamanlar yukarıda otururdu. Nalbantın olduğu yerde. Gideli çok oldu. Değişik kimselerden de birçok şey duymuştu. Bir de büyükbabam İhtiyar Isaac. O da bu konuda pek çok şey bilirdi. Bazen bize anlatırdı..."

Tuppence kaşlarını kaldırdı. "Ya? Demek büyükbaban bu olay hakkında pek çok şey biliyordu?"

"Tabii ya. İşte geçen gün, başına vurarak öldürdükleri zaman çok düşündüm. Acaba öldürülmesinin nedeni bu mu diye. Belki de büyükbabam gerektiğinden fazlasını biliyordu ve bütün bunları size anlatmıştı. Bu yüzden onu temizlemiş olabilirler. Son zamanlarda hep böyle yapıyorlar. Polise gidip konuşmasınlar ve başlarını belaya sokmasınlar diye."

"Isaac'ın bu konuda çok şey bildiğinden emin misin?"

"Evet... Çok kişi ona gelip türlü hikâyeler anlatırdı. Etraftan bir sürü şey duyardı. Bunlardan pek söz etmese de arada bir konuşacağı tutardı. Akşamları örneğin... Piposunu içerken ya da Clarence'la benim konuşmalarımızı dinlerken. Ya da öbür arkadaşımız Tom Gillingham'ın sorularını duyduğu zaman... Tom da bazı şeyleri öğrenmek isterdi. O zaman İhtiyar Izzy, bize bir şeyler anlatırdı. Tabii bütün bunların doğru olup olmadığını anlayamazdık. Anlattıkları hikâye de olabilirdi... Ama sanırım büyükbabam bazı şeylerin nerede gizli olduğunu biliyordu. Hatta bir keresinde,

'Bazı kimseler tüm bu sırların nerede olduğunu bilselerdi, çok ilgi çekici şeyler olurdu,' demişti."

Tuppence, "Sahi mi?" dedi. "Bak, işte bu bizim için de çok ilginç. Sen iyice düşün taşın ve İhtiyar Isaac'ın anlattıklarını hatırlamaya çalış. Çünkü bunlar Isaac'ın katilini bulmamıza yardımcı olabilir. Isaac öldürüldü, öyle değil mi? Bu bir kaza olamaz."

"Önce kaza olduğunu düşündük aslında. Büyükbabamın kalbi tekliyordu sanırım... bir derdi vardı. Çünkü zaman zaman yere yığılıp kalır, başı döner, adeta kriz geçirirdi... Ama artık onun bir cinayete kurban gittiğini biliyorum. Resmi soruşturmada bulundum çünkü."

Tuppence, "Evet," dedi. "Cinayete kurban gitti."

Henry, "Nedenini bilmiyor musunuz?" diye sordu.

Tuppence, Henry'e baktı. O anda çocukla aynı konunun peşinden koşan birer polis köpeğiymişler gibi bir duyguya kapıldı. "İhtiyar Isaac'ı öldürdüler. Sen, onun akrabası olduğun için bu hainliği ve kötülüğü kimin yaptığını öğrenmek istiyorsun. Ben de öyle. Bu konuda bir fikrin var mı, Henry? Belki de bazı şeyler biliyorsun..."

Henry, "Kesin bir fikrim yok," dedi. "Tabii insan bazı şeyler duyuyor. Sonra İhtiyar Izzy'nin kendisine düşman olduklarını söylediği kişileri tanıyorum. Büyükbabam 'Haklarında çok şey bildiğim için bana kızgınlar,' demişti. 'Onları öğrendim ve neler bildiklerinin de farkındayım.' İşte böyle derdi büyükbabam. Yıllar önce ölmüş olan bazı kişilerden söz ederdi. Bütün anlattıklarını hatırlayamıyorum. Zaten bir bölümünü de pek anlayamamıştım."

Tuppence, "Bize yardım etmen gerek, Henry," dedi.

"Yani... benim sizinle birlikte bu işe karışmama izin mi vereceksiniz? Araştırma yapabileceğim, öyle mi?"

Tuppence başını salladı. "Evet, ama öğrendiklerini herkese anlatmaman, dilini tutman şartıyla. Bunları yalnızca bana anlatabilirsin. Arkadaşlarına da açıklayamazsın. Yoksa söylenti çabuk yayılır."

"Anlıyorum... Ve tabii onlar da adamlarına sizi ve Bay Beresford'u temizlemelerini söylerler. Öyle değil mi?"

Tuppence, "Evet, böyle yapabilirler," dedi. "Ve açıkçası, bu hiç hoşuma gitmez."

Henry, "Çok haklısınız," diye onayladı. "Şimdi beni dinleyin. Eğer bir şey bulur ya da bir haber duyarsam, buraya gelir ve size köşkte çalışmayı teklif ederim. Ne dersiniz? Tabii çalışırken de size öğrendiklerimi açıklarım. Konuşmamızı kimsecikler duymaz. Şu ara pek bir şey bilmiyorum, ama benim de dostlarım var." Dikleşerek bir televizyon yıldızı edasıyla, "Benim bildiklerimden kimsenin haberi yok," dedi. "Onları dinlediğimi bilmiyorlar. Sesimi çıkarmadığım için konuşulanları anlamadığımı sanıyorlar. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? Sesinizi çıkarmazsanız çok şey öğrenirsiniz. Herhalde bu da çok önemlidir..."

Tuppence başını salladı. "Evet... Önemli sanıyorum. Çok dikkatli davranmalıyız, Henry. Anlıyorsun değil mi?"

"Tabii, anlamaz olur muyum? Çok dikkatli davranacağım, hem de nasıl!" Henry bir an durdu. "O, burası hakkında çok şey bilirdi," diye ekledi. "İhtiyar Isaac yani."

"Ev hakkında mı? Yoksa bahçe mi?"

"İkisini de. Burasıyla ilgili pek çok hikâye bilirdi. Bazı kimselerin nereye gittikleri... Birtakım şeyleri ne yaptıkları... Kimlerle nerelerde buluştukları... Evdeki gizli yerler... İhtiyar Isaac bunlardan söz ederken, annem, onu pek dinlemezdi, saçma ve gülünç bulurdu. Johnny de öyle. O benim ağabeyimdir. Ama ben büyükbabamı dinlerdim. Clarence da böyle şeylere, hatta böyle filmlere pek meraklıdır. Hatta bana bir keresinde, 'Hey Chuck, bütün bunlar tıpkı film gibi, demişti."

"Mary Jordan adını daha önce birilerinden duydun mu hiç?"

"A, tabii. Şu Alman ajanı olan kız değil mi? Denizciliğe ait sırları öğrenmiş."

Tuppence, köylülerin Mary Jordan hakkındaki bu yanılgılarını değiştirmemenin daha uygun olacağını düşünüyordu. İçin için Mary'den özür dileyerek, "Evet, öyle bir şey..." diye mırıldandı.

"Kız pek güzelmiş herhalde. Şahaneymiş..."

Tuppence, "Doğrusu bunu bilmiyorum," dedi.

"A, tabii ya. Öyle olmalı. Evet, bazen o kızdan söz ettiklerini işitiyorum..."

II

Tommy, "Pek heyecanlı bir halin var, Tuppence," dedi. "Soluk soluğasın."

Karısı yan kapıdan içeri girmişti. Gerçekten de sık sık soluk alıyordu.

Tuppence, "Eh..." diye cevap verdi. "Öyleyim."

"Bahçede çalışıp kendini yordun galiba?"

"Hayır, hayır. Aslında hiçbir şey yapmadım. Sadece marulların yanında durup konuştum. Daha doğrusu biri konuştu, ben dinledim."

"Konuşan kimdi?"

Tuppence, "Bir çocuk," dedi. "Bir çocuk."

"Bahçede çalışmayı mı teklif ediyordu?"

Tuppence, "Pek de değil," dedi. "Tabii öylesi de çok iyi olurdu. Ama aslında çocuk hayranlığını dile getiriyordu."

"Bahçeye olan hayranlığını mı?"

Tuppence, "Hayır," diyerek güldü. "Bana."

"Sana mı?"

Tuppence, "Öyle şaşkın şaşkın bakma," diye söylendi. "İnsan bu iltifatlarla en ummadığı zamanda karşılaşıyor. Bunu da itiraf etmeliyim."

"Ya... Çocuk neyine hayran oldu? Güzelliğine mi? Bahçe kıyafetine mi?"

Tuppence, "Geçmişime," dedi.

"Geçmişine mi?"

"Evet. Benim son savaşta bir Alman ajanının maskesini düşüren bir 'hanım' ajan olmam kendisini çok heyecanlandırdı. O Alman'ın İngiliz gibi rol yaptığını da duymuş."

Tommy bağırdı. "Aman Tanrım! Yine mi o olay? Onu hiçbir zaman unutturamayacağız..."

Tuppence, "Unutmalarını istediğimden pek emin değilim," dedi. "Neden isteyelim? Eğer seninle çok tanınmış iki tiyatro oyuncusu olsaydık, bunu bize sık sık hatırlatmaları hoşumuza giderdi."

Tommy, başını salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Ve burada başarmaya çalıştığımız işe yararı olabilir bunun."

"Çocuk dedin... Kaç yaşında?"

"On iki, on üç sanırım. Aslında on yaşında gibi duruyor. Clarence adında bir de arkadaşı var."

"Onun bu konuyla ne ilgisi var?"

Tuppence, "Şu anda bir ilgisi yok," dedi. "Henry'le Clarence çok yakın iki arkadaş. Ve bizim hizmetimize girmek istiyorlar. Bazı şeyler öğrenip bize haber verecekler."

Tommy dudak büktü. "On iki, on üç yaşındaki çocuklar bizim bilmek istediklerimizi nereden öğrenirler?"

Tuppence, "Çocuğun konuşmaları biraz karışıktı," dedi. "Bana etrafta duyduğu bazı şeyleri açıklamaya çalışıyordu."

"Kimden duymuş bunları?"

"Tabii birileri oturup ona konferans vermiş değil. Söylentiler kulaktan kulağa yayılmış, sonunda Henry de duymuş. Sonra Clarence ve onun arkadaşı Algernon bir şeyler duymuş. Algernon bunları Jimmy'den öğrenmiş..."

Tommy bağırdı. "Sus, sus! Bu kadarı yeter. Peki, bu çocuklar ne duymuşlar?"

Tuppence, "Bunu hemen anlamak kolay değil," dedi. "Ama fazlalıkları ayıklayarak sonunda meselenin özünü yakalıyorsun. Anladığıma gö-

re, bazı yerlerden ve olaylardan söz edildiğini duymuşlar. Ve bizim buraya yapmaya geldiğimiz işin vereceği zevki onlar da tatmak istiyorlar."

"Hangi işmiş bu?"

"Çok önemli bir şeyi ortaya çıkarmak. Buraya saklandığı kesin olan bir şeyi bulmak."

Tommy, "Ah," dedi. "Saklandığı kesin... Nasıl saklanmış bu? Nereye? Ve ne zaman?"

Tuppence, "Bu noktalarla ilgili ayrı ayrı hikâyeler dolaşıyor," diye cevap verdi. "Ama bu durumun gerçekten heyecan verici olduğunu sen de itiraf etmelisin."

Tommy düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Evet... Belki..."

Tuppence, "Bütün bunlar İhtiyar Isaac'la ilgili," dedi. "Birçok şey biliyordu sanırım. Ve bunları bize anlatabilirdi."

"Sence Clarence'la o çocuk... Neydi adı?"

Tuppence, "A, unuttum," dedi. "Dur bakayım şimdi hatırlarım. Demin söylüyordum. Doğrusu çocuğun hikâyeyi dinlediği diğer kişilerin adları aklımı iyice karıştırdı. Algernon gibi tantanalı isimler... Sonra sıradan çocuk adları... Jimmy, Johnny, Mike..." Tuppence bir an durdu, sonra da birdenbire bağırdı. "Henry! Tabii ya! Az önce aklımdaydı."

Tuppence birdenbire, "Chuck," dedi.

Tommy, "Chuck ne?" diye sordu.

"Hayır, sanırım oğlanın adı Chuck'dı."

"Çok garip bir isim."

"Asıl adı Henry, ama arkadaşları ona Chuck diyor."

"Tommy, aslında ben, sana şunu söylemek istiyorum: Artık bu araştırmaya mutlaka devam etmeliyiz. Sen de benim gibi düşünüyor musun?"

Tommy, "Evet," diye başını salladı.

"İyi, bunu anlamıştım zaten. Artık araştırmaya devam etmek zorundayız. Sana bunun nedenini de hatırlatayım. İhtiyar Isaac yüzünden. Biri onu öldürdü. Onu bir şey bildiği için ortadan kaldırdılar. Isaac'ın bildikle-

ri biri için tehlike arz ediyordu. İşte bizim de şimdi o kişiyi bulmamız gerekiyor. Isaac'ın bilgisini tehlikeli sayan o insanı."

Tommy, "Ama," diye itiraz etti. "Bu tümüyle ayrı bir olay olamaz mı? Belki birtakım serseriler İhtiyar Isaac'a saldırmışlardır. Biliyorsun, böyle bir sürü tip var. Gidip birilerini tartaklamaktan, dövmekten, hatta öldürmekten hoşlanıyorlar. Kurbanlarının kimliği onlar için önemli değil. Sadece kendilerine karşı koyamayacak kadar yaşlı olan insanları seçiyorlar."

Tuppence, "Evet," diye cevap verdi. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama bu olayın böyle olduğunu sanmıyorum. Bence biri buraya bir şey saklamış ya da burada birine bırakmış. Bu, her neyse, geçmişteki bir durumu aydınlatabilecek kadar önemli. Bu, birinin ortaya çıkmasını istemediği bir delil ya da ipucu. İhtiyar Isaac bunun ne olduğunu biliyordu. Ve o bilmediğimiz katil, onun bize her şeyi açıklayacağından korktu. Çünkü köyde bizim hakkımızda da bazı söylentiler dolaşıyordu. Bizim ajan olduğumuzdan söz ediliyordu. Ne de olsa bu alanda ün yapmış insanlarız. Ve bu konu bir bakıma Mary Jordan'la da ilgili."

Tommy, "Mary Jordan'ın ölümü normal değildi," diye mırıldandı.

Tuppence, "Evet," dedi. "Ve İhtiyar Isaac da öldürüldü. Onu kimin, hangi nedenle öldürdüğünü öğrenmeniz gerekiyor. Yoksa..."

"Dikkatli davranmalısın, Tuppence! Madem biri İhtiyar Isaac'ı geçmişteki olaylar hakkında konuşacağından korktuğu için öldürdü, o zaman bu meçhul katil bir gece karanlık bir köşede seni bekleyebilir. Sana da aynı şeyi yapmaya kalkışabilir. Üstelik bunu kolaylıkla yapabilir."

Tuppence, "Evet," dedi. "Biliyorum... Yaşlı kadınların başlarına böyle şeyler geliyor. Evet... kır saçlı olmanın ve romatizma yüzünden hafifçe topallayarak yürümenin kötülükleri bunlar. Tabii isteyen beni kolaylıkla öldürebilir, orası kesin. Ama ben kendimi koruyacağım. Acaba yanımda küçük bir tabanca taşısam mı, Tommy?"

Kocası, "Ne münasebet!" diye bağırdı. "Olmaz öyle şey."

"Neden? Tabancayla bir kaza yapmamdan mı korkuyorsun?"

"Evet... Ayağın bir ağaç köküne filan takılır... Bildiğin gibi mutlaka bir yere takılıp yuvarlanırsın. Tabii, tabancayla korunmaya çalışacağın yerde kendi kendini vurabilirsin."

Tuppence kızdı. "Benim böyle budalaca bir şey yapacağımı düşünüyorsun demek..."

Tommy kesin bir tavırla, "Düşünüyorum," dedi. "Senden ancak böyle bir şey beklenir."

"İstersen yanıma bir sustalı alayım..."

"Ben, senin yerinde olsam, yanımda hiç silah taşımam. Ortalıkta öylesine dolaşır, bu evden pek hoşlanmadığımızı ve başka bir yere taşınmayı düşündüğümüzü söylerim. İşte, yapacağım en iyi tavsiye budur."

"Bunları kime söyleyeceğim?"

Tommy elini şöyle bir salladı. "Canım, herkese söyleyebilirsin."

Tuppence, "Böyle şeyler çarçabuk ortalığa yayılır," dedi. "Hele bu köyde, hele bu köyde... Sen de aynı şeyleri mi söyleyeceksin, Tommy?"

"Evet, hemen hemen... Sözgelişi, 'Evi artık başlangıçtaki kadar beğenmiyoruz,' diyebiliriz."

Tuppence ısrarla, "Ama araştırmaya devam etmek istiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Tabii... Bu işe karıştım bile."

"Peki, nasıl hareket edeceğine ilişkin bir plan yaptın mı?"

"Ben yine her zamanki gibi davranacağım. Ya sen Tuppence? Senin planın nedir?"

"Ben henüz kesin bir karar vermiş değilim. Bir iki fikrim var. Tabii o çocuktan da bazı şeyler öğreneceğim... Sahi adı neydi onun?"

"Henry ve Clarence."

BÖLÜM 9

Astsubay

I

Tuppence dalgın dalgın evde dolaşıyor, başarılı sonuç verecek bir iş arıyordu. Tommy, Londra'ya gitmişti. Ve nedense o sabah aklına öyle parlak bir fikir gelmiyordu Tuppence'ın.

Yine başlangıç noktasına döndüğünü düşünerek merdivenlerden çıkıp kitap odasına gitti. İçeride yine dalgın dalgın kitapların isimlerini okudu. Çocuk kitapları... Sürüyle çocuk kitabı... Ama artık onlardan bir şey öğrenebileceğini sanmıyordu. Odadaki kitapların hepsini incelemişti. Aleksander Parkinson'un o sırrı başkasına açıklamadığından emindi.

Albert içeri girdiğinde, Tuppence kitaplığın önünde duruyordu; parmaklarını saçlarının arasına sokmuş, kaşlarını çatmıştı.

Zaman zaman da alt raftaki kitaplara bir tekme atıyordu. Bu kitapların ciltleri iyice eskimiş, yer yer sıyrılmıştı.

Albert, "Biri sizi görmek istiyor, hanımefendi," dedi.

Tuppence, "Biri dediğin kim?" diye homurdandı. "Tanıdık biri mi?"

"Bilmem ki... Sanmıyorum. Çoğunluğu oğlan çocuk... Daha doğrusu bir grup. İçlerinde bir iki kız da var. Herhalde bir dergiye abone olmanızı isteyecekler ya da bir kurum için para topluyorlar."

"Ya... Adlarını vermediler mi?"

"İçlerinden biri verdi. Adı Clarence'mış. Onun hakkında bilginiz olduğunu söyledi."

Tuppence bir an düşündü. Dünkü konuşmanın sonucu muydu bu? Her neyse, çocukla konuşmanın bir zararı olmazdı. "Diğer çocuk da burada mı? Hani dün bahçede konuştuğum o küçük?"

"Bilmem ki... Hepsi birbirlerine benziyorlar. Üstleri başları pis. Yüzleri de öyle."

Tuppence, "Ya?" diye mırıldandı. "Aşağıya ineyim bari."

Hole geldiklerinde, dönüp merakla Albert'e baktı. "Clarence nerede?"

Albert, "Onu içeri almadım," dedi. "Diğerlerini de öyle. Neme lazım, biliyorsunuz son zamanlarda hırsızlık iyiden iyiye arttı. Bir şey kaybolur da... Çocuklar bahçedeler. Clarence, sizi altın madeninde bekleyeceklerini söylememi istedi."

"Nerede bekleyeceklerini? Nerede bekleyeceklerini?"

"Altın madeninde..."

Tuppence, "Öyle mi?" dedi.

"Nereyi kastettiler acaba?"

Tuppence eliyle işaret etti. "Onların nereyi kastettiğini biliyorum. Gül bahçesini geçip yıldız çiçeklerinin yanından ilerleyeceksin. Orada su birikintisi gibi bir şey var. Zamanında neydi, bilmiyorum. Dere mi, kanal mı? Yoksa içinde mercanbalıkları yüzen bir havuz mu? Her neyse... Belki beni suya atmaya kalkışırlar. Onun için sen, bana şosonlarımla yağmurluğumu ver."

"Yağmurluğunuzu giyseniz iyi olur, hanımefendi. Zaten yağmur neredeyse başlayacak."

Tuppence içini çekti. "Tanrım... Yağmur... Hep yağmur."

Dışarı çıkıp biraz ilerledikten sonra kendisini bekleyen oldukça büyük bir grupla karşılaştı. On kadar erkek çocuk vardı grupta. İki grubun başında da iki kız duruyordu. Çocukların hepsi de farklı yaşlardaydı. Çok heyecanlı oldukları da anlaşılıyordu.

Tuppence yaklaşırken içlerinden biri tiz bir sesle, "İşte geliyor! İşte!" diye bağırdı. "Hangimiz konuşacağız? Haydi, George. En iyisi sen konuş, çenen hiç durmaz zaten."

Clarence atıldı. "Ama şimdi George konuşmayacak. Bu iş bana düşer."

"Sen sesini kes bakalım, Clarence. Sesinin ne kadar az çıktığını sen de biliyorsun. Boğazın rahatsız. Konuşmaya kalkışınca öksürük tutuyor seni."

"Buraya bakın! Bu benim fikrimdi ve..."

Tuppence onları susturdu. "Günaydın. Beni bir şey için görmeye geldiniz, değil mi? Nedir bu?"

Clarence, "Size önemli bir şey vereceğiz," diye açıkladı. "Bilgi. Siz de bilgi peşindesiniz, değil mi?"

Tuppence, "Evet, ama," dedi. "Bilgiden bilgiye fark var."

"Bizim vereceğimiz bilgi bugünle ilgili değil. Geçmiş hakkında."

Kızlardan biri atıldı. "Tarihi bilgi." Grubun akıl hocası olduğu anlaşılıyordu. "Geçmişle ilgili araştırmalar yapıyorsanız bu bilgiyi çok ilginç bulacaksınız."

Tuppence bu konuşmadan hiçbir şey anlamadığını belli etmemeye çalıştı. "Ya... anlıyorum." Sonra sordu. "Buranın adı nedir?"

"Altın madeni."

Tuppence, "Ya?" dedi. "Toprakta altın var mı acaba?" Etrafına bakınıyordu.

Çocuklardan biri açıkladı. "Aslında burası bir havuzmuş. Vaktiyle içinde mercanbalıkları varmış. Altın cinsi denilen uzun kuyruklulardan. Japonya'dan mı getirtilmişler ne. O zaman bu havuz çok güzelmiş. On... on yıl kadar önce sanırım."

Kızlardan biri, "Hiç de değil," dedi. "Yirmi dört yıl önce."

İnce sesli biri söze karıştı. "Altmış yıl önce. Tam tamına altmış yıl önce. O sırada burada o altın balıklardan bir sürü varmış. Çok değerli ol-

dukları söylenirmiş. Ama balıklar ölürlermiş bazen. Ara sıra da birbirlerini yerlermiş. Suyun yüzünde yatarlarmış cansız cansız..."

Tuppence, "Bana balıklar hakkında mı bilgi verecektiniz?" diye sordu. "Artık suda mercanbalığı filan yok."

Akıl hocası kız, "Hayır," dedi. "Biz size başka konuda bilgi vereceğiz."

Çocukların hepsi birden bağrışmaya başladılar. Tuppence elini salladı. "Hepiniz birden konuşmayın. Bir kişinin konuşması yeter. Evet, sorun nedir?"

"Bazı şeylerin bir zamanlar nerede gizlendikleriyle ilgili. Bunlar çok önemliymiş."

Tuppence, "Siz bunu nereden öğrendiniz?" diye sordu.

Çocuklar koro halinde cevap verdiler. Ne dediklerini anlamak imkânsızdı.

"Janie'den..."

Biri, "Janie'nin Ben Amca'sından!" diye bağırdı.

"Hiç de değil... Harry'den, Harry'den... Evet. Tabii Harry'den ya. Harry'nin kuzeni Tom'dan... Yok canım, o çok gençti. Ona büyükannesi anlatmış. Kadın da Josh'tan duymuş. Evet... Josh'un kim olduğunu bilmiyorum... Josh, kadının kocasıydı... Hayır, hayır, kocası değil, dayısıydı."

Tuppence ellerini sallayarak bağrışan çocuklara baktı, sonra da içlerinden birini seçti. "Clarence... Sen Clarence'sın değil mi? Arkadaşın bana senden söz etmişti. Pekâlâ, neler biliyorsun bakayım?"

"İşin içyüzünü öğrenmek istiyorsanız ESK'ye gidin."

"Nereye gideyim? Nereye gideyim?"

"ESK'ye."

"ESK de ne?"

"A, bilmiyor musunuz? ESK, Emekliler Sarayı Kulübü'dür. Orada sadece ihtiyar emekliler toplanıp gevezelik ederler. Onların uydurma hikâyeler anlattıklarını söylüyorlar. Yani son savaş filan hakkında. Anlayacağınız, ihtiyarlar birtakım masallar uydurmaya meraklılar."

Tuppence, "Bu ESK nerede?" diye sordu.

"Köyden çıkınca hemen yakında. Morton Cross'a giden yolu yarılayınca görürsünüz. Eğer emekliyseniz bir bilet alıp gidebilirsiniz. Kulüpte tombala oynuyor, başka eğlencelere katılıyorsunuz. Aslında eğlenceli bir yer orası. Tabii emeklilerden bazıları çok yaşlı. Bazıları ise kör ve sağır. Daha bir sürü dertleri var. Ama hepsi de toplanmaktan hoşlanıyor."

Tuppence, "Oraya gitmek isterim," dedi. "Çok isterim. Emeklilerin belirli bir toplantı saatleri var mı?"

"Aslında oraya istediğiniz zaman gidebilirsiniz. Ama akşamüzerleri daha uygun bence. Evet. Emekliler o saatlerde birilerinin gelmesinden hoşlanıyorlar. Akşamüzerleri... Çünkü arkadaşlarının geleceğini haber verdikleri zaman kulüpten çay için daha başka şeyler de alabiliyorlar. Bazen şu üstleri şekerli çöreklerden... Sonra büsküviler... Öyle şeyler işte. Ne dedin, Fred?"

Fred öne doğru bir adım attı. Tuppence'a bakarak saygıyla selam verdi. "Sizi oraya kadar götürmek beni çok mutlu edecek. Sizi öğleden sonra üç buçukta gelip alayım mı?"

Clarence, "Rol yapmayı bırak şimdi," dedi. "Böyle tavırlar takınıp büyüklük taslama."

Tuppence, "Sizinle birlikte kulübe gitmek beni de çok mutlu edecek," diye cevap verdi. Eğilip suya baktı. "Artık burada mercanbalığı olmamasına üzüldüm."

"O beş kuyrukluları görmeliydiniz. Hepsi de birbirinden güzeldi. Bir keresinde birinin köpeği suya düşmüştü. Bayan Faggett'in galiba."

Biri hemen itiraz etti. "Haydi oradan! Başkasının köpeğiydi. Faggot değil, Follyo'nun..."

"Foliatt'ın. Üstelik bu soyadı büyük harfle değil de küçük harfle yazılıyordu. Küçük f'yle."

"Saçmalama! Senin sözünü ettiğin başka biri. Bayan French'i söylüyorsun sen. Üstelik kadın soyadını iki küçük f'yle yazardı."

Tuppence, "Köpek boğuldu mu?" diye sordu.

"Hayır, boğulmadı. Küçük bir yavruydu aslında. Hayvanın annesi yavrunun suya düştüğünü görünce çok telaşlandı. Hemen koşarak gidip Bayan French'in eteğini çekiştirmeye başladı. Kadın o sırada meyve bahçesindeydi. Ağaçtan elma topluyordu. Köpek, Bayan French'in eteğini çektirdiği için kadın hayvanla birlikte buraya geldi. Yavrunun boğulmak üzere olduğunu görünce hemen suya atlayarak onu çıkardı. Ama tabii kendisi de sırılsıklam oldu. Ve o elbisesini bir daha giyemedi."

Tuppence içini çekti. "Aman Tanrım... Bu köşkte de olmadık şey kalmamış... Pekâlâ, bugün akşamüzeri kulübe gideceğim. Söylediğiniz saatte hazır olurum. Belki içinizden üç kişi gelip beni alır ve Emekliler Sarayı Kulübü'ne götürür."

"Üç kişi? Kimler? Kimler gelecek?"

Bir gürültüdür koptu.

"Ben gideceğim... Hayır, olmaz... Hayır, Betty gidemez. Her eğlenceye katılacak değil ya?"

Tuppence bağırdı. "Bu işi aranızda halledin. Ve saat üç buçukta burada olun!"

Clarence, "Bu ziyareti ilgi çekici bulacağınızı umarım," dedi.

Akıl hocası kız kesin bir tavırla başını salladı. "Tarih açısından ilginç olacak."

Clarence homurdandı. "Aman, kes sesini, Janet!" Tuppence'a döndü. "Her zaman böyle konuşur Janet. Ortaokula gidiyor da. Bu yüzden övünüp durur. İlkokulu bitirmek ona yetmedi. Annesiyle babası Janet'i ortaokula yazdırdılar. İşte şimdi bu yüzden hep böyle bilgiçlik taslıyor."

II

Tuppence öğle yemeğini bitirirken, acaba sabahki olayların devamı gelecek mi, diye düşündü. Çocuklar beni alıp ESK'ye götürecekler mi?

Acaba gerçekten ESK diye bir yer var mı? Yoksa bu, çocukların uydurduğu bir şey mi? Eğer varsa, kulübe gitmek çok eğlenceli olacak.

Çocukların gelmesini umarak beklemeye başladı. Tam zamanında, yani üç buçukta kapı çalındı. Tuppence şöminenin önündeki koltuğundan kalkarak muşamba şapkasını başına geçirdi. Yağmur yağacağından kuşkuluydu. Albert, onu sokak kapısına kadar götürmek için eşikte belirdi.

Usulca Tuppence'ın kulağına, "Uygun olmayan kimselerle gitmenize göz yumamam," diye fısıldadı.

Tuppence da yine fısıltıyla cevap verdi. "Albert, sence burada gerçekten ESK(*) diye bir şey var mı?"

Toplum âdetlerini çok iyi bildiğini göstermeye meraklı olan Albert, "Bu ESK denilen şey kartvizitlerle ilgili değil mi?" dedi. "Yani bunları ülkeden ayrılırken ya da evinize döndüğünüzde dostlarınıza bırakıyorsunuz. Ama giderken mi, yoksa dönüşte mi pek iyi hatırlayamıyorum."

"ESK, emeklilerle ilgili bir şey."

"Ha, şimdi anladım. Evet, onların bir kulüpleri var sanırım. Evet. Yanılmıyorsam iki üç yıl önce yapılmış. Köyün dışında. Rahibin evini geçtikten sonra sağa sapıyorsunuz ve kulüp karşınıza çıkıyor. Çirkin bir binası olsa da yaşlılar için iyi bir şey bu kulüp. Orada toplanıyorlar. Konukları geliyor. Oyunlar oynuyorlar. Sonra köyden bazı hanımlar gidip onların eğlenmelerine yardım ediyor, konserler düzenliyorlar. Kadınlar Birliği gibi... Ama sadece emekliler için açılmış. Hepsi de çok yaşlı. Üstelik bazıları da sağır."

Tuppence, "Evet," dedi. "Evet... Öyle olduğu anlaşılıyor."

Ön kapı açıldı. Hepsinden daha eğitimli olduğu için önce Janet göründü. Arkasında Clarence vardı. En geriden ise şaşı gözlü, uzun boylu bir çocuk geliyordu. Adı Bert'ti.

(*) ESK kısaltmasının İngilizce karşılığı "PPC"dir. Ve resimli posta kartı (picture postcard) anlamına gelmektedir.

Janet, "Merhaba, Bayan Beresford," diyerek gülümsedi. "Herkes geleceğiniz için çok memnun... Bir şemsiye alsanız iyi olur. Radyonun verdiği hava raporu pek de iç açıcı değildi."

Albert atıldı. "Ben de o tarafta bir yere gidiyorum. Sizinle birlikte kulübe kadar uzanırım."

Tuppence, Albert beni korumak için elinden geleni yapıyor, diye düşündü. Belki böylesi daha iyi... Ama Janet, Clarence ve Bert'in benim için tehlikeli olacaklarını hiç sanmıyorum.

Yol yirmi dakika sürdü. Kırmızı binaya gelince bahçe kapısından girdiler. Ön kapıda onları yetmiş yaşlarında, şişman bir kadın bekliyordu.

"Demek konuklarımız var... Gelebildiğiniz için çok sevindim, yavrum. Çok sevindim." Tuppence'ın omzunu okşadı. "Janet, çok teşekkür ederim. Evet... şu taraftan... Evet... istemiyorsanız beklemeniz şart değil."

Janet hemen, "Çocuklar biraz bekleyip konuşmaları dinlemezlerse düş kırıklığına uğrarlar sanırım," dedi.

"Ya... Burası pek kalabalık değil bugün. Belki böylesi Bayan Beresford için daha iyi. Kulüp kalabalık olsaydı kiminle konuşacağını şaşırırdı. Janet mutfağa gider misin? Mollie'ye artık çayı getirmesini söyle."

Tuppence aslında çaya gelmemişti. Ama bunu açıkça söyleyemezdi tabii. Çay hemen geldi. İyi demlenmemişti, bisküviler bayat, aralarına ançüez sürülmüş olan sandviçlerse lezzetsizdi. Tuppence masanın başında oturuyor, söze nereden başlayacağını bilemiyordu.

Bir süre sonra Tuppence'a yüz yaşında gibi gözüken sakallı bir adam gelip yanına oturdu. "Galiba önce benim sizinle konuşmam doğru olacak, hanımefendi. Çünkü en yaşlı üye benim. Ve eski günlerle ilgili hikâyeleri de en iyi ben biliyorum. Burası tarihi bir yerdir bildiğiniz gibi. Köyde neler olmamış neler... Ama tabii bunların hepsini birden bir günde inceleyemeyiz. Öyle değil mi? Hepimiz burada olanları duyduk."

Tuppence, adamın, hiç ilgilenmediği konularla ilgili konuşmasından korkarak telaşla atıldı. "Burada çok heyecanlı olaylar yaşandığını duy-

dum. Yalnız son savaşta değil, ondan öncekinde, hatta daha da öncelerinde bile. Bilmiyorum, o günleri hatırlıyor musunuz? Belki o sıralarda olanları başkalarından duydunuz."

Yaşlı adam, "A, tabii," diye cevap verdi. "Çok şey duydum ben. Özellikle Lan Dayı'mdan. Âlem adamdı... Bilmediği yoktu. Son savaştan önce o rıhtımdaki evde olanlar... Evet, kötü bir olaydı... Adam fakistti."

Bu konuşmayı dinleyen yaşlı kadınlardan biri, "Faşistti," diye düzeltti. Kır saçlı, ciddi tavırlı bir kadındı. Boynuna eskice bir dantel eşarp sarmıştı.

"İyi ya faşist olsun. Ne önemi var bunun? Evet, öyleydi işte o adam. Yani sonradan İtalya'da çıkan o lider gibi... Neydi ismi? Mussolini mi? Evet, evet... Buradaki adam da bir hayli kötülük yaptı. Toplantılar düzenledi..."

Tuppence, "İlk savaş sırasında burada Mary Jordan adında bir kız otururmuş, değil mi?" diye sordu. Bir yandan da bu adı söylemekle doğru yapıp yapmadığını düşünüyordu.

"Ah, evet. Pek güzel bir kızdı. Bir sürü sırrı öğrendi. Denizcilerden sanırım."

Yaşlı bir kadın ansızın titrek sesiyle şarkı söylemeye başladı.

"Bütün uslu kızlar denizcileri severler,
Bütün iyi kızlar gemicilere düşkündürler,
Bütün uslu kızlar denizcileri severler,
Hepimiz de denizcilerin nasıl olduklarını biliriz."

Yaşlı adam, "Aman, sus, Maudie," dedi. "O şarkıdan bıktık hepimiz. Bırak da hanımefendiyle konuşalım. O buraya ilgi çekici hikâyeler dinlemeye geldi. Sanırım, şimdiye kadar gizlendiği için herkesin telaşa kapıldığı o şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyor."

Tuppence birdenbire keyiflendi. "İşte bu çok ilginç bir şey olmalı. Bir şey mi gizlenmişti?"

"Evet, evet... uzun yıllar önce... Ama ben işin içyüzünü biliyorum. Olayın 1914'ten önce olduğunu sanıyorum. Böyle hikâyeler kulaktan kulağa yayılır. Kimse saklanan şeyin ne olduğunu bilmiyor, o telaş ve heyecanın nedenini de anlayamıyordu."

Yaşlı bir kadın, "Galiba bu, üniversiteler arası bir kayık yarışıyla ilgiliydi," dedi. "Yani şu Oxford ve Cambridge arasındaki yarışla. Beni bir keresinde öyle bir yarışa götürmüşlerdi. Londra'ya... Kayıklar köprülerin altından geçiyordu. Ah, ne harika bir gündü. Yarışı da Oxford kazandı."

Asık suratlı, kır saçlı bir kadın, "Saçmalayıp duruyorsun," diye homurdandı. "Aslında o olay hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, hem de hiçbir şey. Benim bu konuda hepinizden fazla bilgim var. Tabii ben doğmadan çok önce olmuş, ama her şeyi öğrendim. Bana Mathilda Teyze'm anlattı. O da bunu Lou Hala'mdan öğrenmiş. Etrafta büyük heyecan yaratmış bu durum, herkes saklanılan o şeyi aramaya çıkmış. Hatta bazıları o civarda altın olduğunu bile sanmışlar. Evet... Orada da Avustralya'daki gibi altın külçeleri olduğu söyleniyordu."

Diğer üyeleri küçümsüyormuş gibi bir tavırla piposunu içmekte olan yaşlı bir adam, "Ahmaklık," dedi. "Her şeyi birbirine karıştırmışlar. Altın madeni denilen o şeyi mercanbalıklarıyla karıştırmışlar. Bu insanlar o kadar cahilmiş işte."

Başka biri atıldı. "Gizli şey neyse çok para ediyormuş. Yoksa onu böyle saklamazlardı. Hükümet buraya bir sürü adam yolladı. Polisler de geldi tabii. Etrafı arayıp durdular, ama bir şey bulamadılar."

"E, tabii, aslında ellerinde ipucu yoktu... Uygun ipuçları! Eğer nereye bakmanız gerektiğini bilirseniz, elinize önemli ipuçları geçirirseniz." Yaşlı bir kadın zekice bir tavırla başını sallıyordu. "İpucu her zaman vardır."

Tuppence, "Ne ilginç!" diye atıldı. "Nerede? O ipuçları nerede, demek istiyorum. Köyde mi? Yoksa daha uzakta bir yerde mi?"

Tuppence bu soruyu sormakla hata etmişti. Çünkü en az altı değişik cevap aldı. Üstelik bunların hepsi de aynı anda söylenmişti.

"Batı Kulesi'nin ilerisinde, fundalıklarda."

"Hayır, hayır, mağarada. Denizin kıyısındaki o mağarada. Şu Çıplak Tepe'nin yakınındakinde. Hani şu kırmızı kayaların olduğu yerde. Tam orada. Çünkü orada eskiden kaçakçıların kullandığı bir dehliz varmış... Bazıları gizlenen o şeyin hâlâ orada olduğunu söylüyorlar."

"Bir keresinde bir film görmüştüm. Karayip denizlerinde geçiyordu. İspanyol korsanlarının zamanında... Sözünü ettiğiniz yerde de vaktiyle bir İspanyol gemisi batmış. İçi altın doluymuş."

BÖLÜM 10

Tuppence Saldırıya Uğruyor

I

Tommy o akşam eve döndüğünde karısına kaygıyla baktı. "Çok yorgun görünüyorsun Tuppence. Yine ne yaptın?"

Tuppence, "Yorgunluktan ölüyorum," dedi. "Kendimi bir daha toplayabileceğimi de hiç sanmıyorum. Ah, aman..."

"Ne yaptın bugün? Tepelere tırmanıp başka kitaplar mı buldun?"

Tuppence başını salladı. "Hayır, hayır. Bir tek kitaba bile bakacak halde değilim. Kitaplardan bıkkınlık geldi."

"Ee, ne oldu? Ne yaptın?"

"ESK'nin ne olduğunu biliyor musun?"

Tommy, "Hayır," diye cevap verdi. "Daha doğrusu, onun..." Duraksadı.

Tuppence, "Evet, evet," dedi. "Albert de seninle aynı fikirde. Ama bu öylesi değil. Sana ESK'nin ne olduğunu anlatacağım. Ama önce bir şey iç. Bir kokteyl filan... ya da viski. Ben de içeceğim."

Tuppence daha sonra kocasına o gün olanları anlattı.

Tommy, "Vay canına!" diye bağırıyordu sık sık. Karısının hikâyesi sona erince de, "Burnunu sokmadığın şey kalmamış, Tuppence," dedi. "Peki, önemli bir şey öğrenebildin mi bari?"

"Ne bileyim?... Altı kişi birden konuşur ve hepsi de ayrı ayrı şeyler söylerlerse, işin içinden çıkamazsın. Hepsi de lafı yarıda kesiyorlardı üstelik. Yine de bir iki ipucu yakalayabildim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir kere, vaktiyle buraya gizlenen bir şey hakkında pek çok hikâye dolaşmış etrafta. 1914'teki savaşla ilgili bir sırmış. Belki de ondan önce olan bir olayla ilgili."

Tommy, "Biz bunu biliyorduk zaten. Öyle değil mi?" dedi.

"Evet. Ama burada, köyde o eski hikâyelerden bazıları hâlâ tekrarlanıyor. Ve herkese Maria Teyze'si ya da Ben Amca'sı bu konuda bir şeyler anlatmış. Maria Teyze ise Stephen Amca'dan duymuş veya Ruth Hala'dan ya da büyükannesinden. Anadan oğula kalmış bu hikâyeler. Tabii anlatılanların içinden biri doğru olabilir."

"Sürüyle hikâyenin arasında nasıl bulursun bunu?"

"Pösteki saymaktan farksız bu iş."

"Bakalım, sen bu pöstekiyi nasıl sayacaksın?"

"Bu hikâyelerin arasından en akla yakın olanları seçeceğim. Daha doğrusu bunları anlatanların üzerinde duracağım. Kısa bir süre için onları diğerlerinden ayıracağım tabii. Hepsiyle teker teker konuşacağım. Ne duymuşlar, Agatha Teyzeleri ya da Betty Halaları onlara ne anlatmış, bunları, bana kelimesi kelimesine tekrarlamalarını isteyeceğim. Herhalde içlerinden biri bana bir fikir ve ipucu verebilir. Bildiğin gibi... Herhalde bir yerde ipucu var."

"Evet, bir yerde ipucu var. Ama bunun ne olduğunu bilmiyoruz."

"Biz gizli bir şeyi bulmaya çalışmıyor muyuz, Tommy'ciğim?"

"Evet, ama bir şeyi aramaya çıkmadan önce onun ne olduğunu bilmen gerekmez mi?"

Tuppence, "Bunun İspanyol gemisiyle batan altınlar olduğunu sanmıyorum," dedi. "Kaçakçıların mağarasına saklanmış bir eşya da olamaz."

Tommy umutla, "Kaçakçılar mağaraya Fransız konyağı saklamış olmasınlar?" diye bağırdı.

Tuppence, "Olabilir," dedi. "Ama herhalde bizim aradığımız bu değil."

Tommy, "Bilmem," diye cevap verdi. "Bulmaktan hoşlanacağım bir şey de olabilir. Tabii aradığımızın bir mektup olma olasılığı da söz konusu. Altmış yıl önce birine kolaylıkla şantaj yapmana yardım edecek bir mektup. Ama bunun şimdi bir işe yarayacağını hiç sanmıyorum."

"Ben de öyle. Yine de er geç gizlenen şeyin ne olduğuna ilişkin bir ipucu ele geçirmemiz şart. Tommy, acaba başarıya ulaşabilecek miyiz?"

Tommy, "Bilmiyorum," dedi. "Bugün benim için biraz başarılı geçti sayılır."

"Ya? Hangi bakımdan?"

"Sayım konusunda."

"Ne?"

"Sayım, canım! Sen öğrenmiştin ya. Bir zamanlar burada sayım yapılmış. O sırada Parkinson'ların bir sürü konuğu varmış."

"A, evet, evet. Peki ama bu konuda bir şey öğrenmeyi nasıl başardın?"

"Benim Bayan Collodon iyi bir araştırmacıdır."

"Şu Bayan Collodon'u kıskanmaya başlıyorum."

"Buna hiç gerek yok. Çok aksi bir kadın, zaman zaman beni bile azarlıyor. Ayrıca öyle aman aman güzel olmadığını da söyleyeyim."

Tuppence, "Buna memnun oldum," dedi. "Demek sayım işe yarayacak?"

"Evet, Aleksander bıraktığı mesajda, *'Bu içimizden birinin işi,'* demiş. Tabii bununla olay sırasında köşkte bulunanlardan birini kastetmiş... O halde bu kişi de o sırada yapılan sayımda yazıldı ve ilgili kâğıtları imzaladı. Sen, o sayımın tarihini bilmiyordun. İşte benim Bayan Collodon bunu öğrendi. Şimdi bütün iş eski dosyalara bakarak sayımla ilgili belgeleri bulmaya kalıyor. Bunun için de bir iki tanıdık gerekir. Böylece kısa bir liste çıkarabiliriz."

Tuppence, "Bu fikrinin harika olduğunu itiraf etmeliyim," dedi. "Tanrı aşkına artık yemek yiyelim, Tommy. Belki o zaman biraz kendime gelirim. Aynı anda konuşan, titrek sesli on altı ihtiyarı birden dinlemek ve onların neyi açıklamaya çalıştıklarını anlamak için çabalamanın ne demek olduğunu bilemezsin."

II

Albert güzel yemekler yapmıştı o gece. Bu konuda adamın bir günü bir gününe uymazdı. Zaman zaman aşçılığın doruğuna ulaşırdı. O gece de sofraya getirdiği yemek gerçekten nefisti. Albert buna "peynirli puding" diyordu. Tommy'le Tuppence ise, "sufle". Albert bu hatalarından dolayı karıkocaya çattı.

"Peynirli sufle başkadır. İçindeki dövülmüş yumurta akı bundan fazladır."

Tuppence, "Zararı yok, Albert," dedi. "İster peynirli puding olsun, ister peynirli sufle. Oldukça lezzetli."

Tommy'le Tuppence yemeğe dalmışlardı. Yemek bitip üst üste iki fincan koyu kahve içtikten sonra Tuppence arkasına yaslanarak derin derin içini çekti.

"Neyse... Biraz kendime gelir gibi oldum. Yemekten önce duş almadın değil mi, Tommy?"

Tommy, "Hayır," dedi. "Duş alacak halim yoktu. Ayrıca senin ne yapacağın da hiçbir zaman belli olmuyor. Belki de beni yukarıya, kitap odasına çıkmaya, o eski, tozlu kitapları karıştırmaya zorlardın."

Tuppence somurttu. "Ben o kadar kötü müyüm? Şimdi... dur bakalım... Nerede olduğumuzu anlayalım."

"Nerede olduğumuzu mu? Yoksa senin nerede olduğunu mu?"

Tuppence, "Tabii benim nerede olduğumu," diye cevap verdi. "Bana çantamı verir misin? Yoksa onu yemek odasında mı unuttum?"

"Her zaman unutursun ama bakıyorum bu gece öyle olmamış. Çantan koltuğun bacağının yanında... Hayır, hayır, öbür tarafta."

Tuppence çantasını yerden aldı. "Çok güzel bir armağandı bu. Hakiki timsah derisinden sanırım. Yalnız bazen içine her şeyi koyamıyorum."

Tommy, "Çantadan bir şey çıkarmak da zor anlaşılan," diyerek gülümsedi.

Tuppence çantayla boğuşuyordu adeta. "Pahalı çantalar hep böyle oluyor. İçindekileri kolaylıkla alamıyorsun. En rahatları şu torba gibi olanlar. İçine her şeyi koyabiliyorsun. Biraz şişiyorlar, o kadar. Bir şey aradığın zaman da çantayı çorba karıştırır gibi karıştırıyorsun. Hah! Buldum sanırım!"

"O da nesi?"

"Notlarım!"

"Ambalaj kâğıdına dönmüş."

"Yok canım. Kâğıtları eski defterimden kopardım. Hani şu temizlemeciye neleri şikâyet edeceğimi yazdığım defterden... Ona temizlemeden gelen yırtılmış yastık kılıflarını, kopuk düğmeleri filan yazardım. Şimdiye kadar duyduğumuz her şeyi de bu kâğıtlara yazdım. Bunların çoğundan bir anlam çıkmıyor, ama ne yaparsın? Şu sayımı da buraya kaydetmiştim. Sırf sen üzerinde durduğun için. O sırada bunun bir işe yarayacağını sanmıyordum. Yine de ne olur, ne olmaz diye listeye ekledim."

Tommy, "İyi etmişsin," dedi.

"Şuraya Bayan Henderson ve Dodo denilen birini yazmışım."

"Bayan Henderson kim?"

"Bayan Griffin, ondan söz etmişti. Ben de kermeste onunla karşılaşmıştım. Erkeğe benzeyen bir kadın. Ama onu buraya neden yazdığımı bilmiyorum. Belki eskiden köyde olduğu için onunla konuşmayı düşünmüş olabilirim. Sonra bir acayip sözcük daha var: Dodo. Bunun ne olduğunu da bilmiyorum... Birinin adı mıydı acaba?... Her neyse. Sonra bir satır... Oxford'la Cambridge hakkında... Ha sahi! Eski kitapların içinde de bir şey buldum bugün. Emeklilerle konuşmaya gitmeden önce, sabah yani."

"Oxford'la Cambridge'e ne olmuş? Orada okuyan bir genci mi kastediyorsun?"

"Bu konunun bir öğrenciyle ilgisi olduğunu pek sanmıyorum. Daha çok kayık yarışıyla ilgili olmalı."

Tommy, "Evet, bu daha uygun," diye cevap verdi. "Ama bunun bize bir yararı olacağını da sanmıyorum."

"Böyle şeyler belli olmaz... Evet, işte böyle... Bayan Henderson... Oxford'la Cambridge... Dodo... Sonra da bu sabah yukarıdaki eski kitapların arasına sıkışmış olan kirli bir kâğıt parçasında yazılı olanlar. Bunu hangi kitaptan çıkardığımı hatırlayamıyorum. *Catriona*'dan mıydı acaba? Yoksa *Shadow of the Throne* mi?"

"*Shadow of the Throne* mu? A, ben onu çocukken okumuştum. O roman Fransız İhtilali'yle ilgilidir."

"Kâğıtta yazılı olanları buraya kaydetmişim."

"Neymiş onlar?"

"Kurşunkalemle yazılmış üç sözcük... Grin; g-r-i-n... Sonra Hen; h-e-n... Ve Lo; L -o."

Tommy, "Dur, dur!" diye bağırdı. "Bırak da tahmin edeyim. Grin, sırıtmak demek. Sırıtan ne vardı? Cheshire kedisi... *Alis Harikalar Diyarı*'ndan... Sonra *Henny-Penny*... Bu da bir peri masalındandır. Sonra Lo..."

Tuppence güldü. "Hey! Lo'ya gelince duraksadın, değil mi?"

"Lo? Lo?" Tommy düşünüyordu. "Buna hiçbir şey uyduramazsın."

Tuppence hızlı hızlı konuşmaya başladı. "İşte liste bu kadar. Bayan Henderson... Onunla henüz gidip konuşmadım. Sonra Bayan Griffin. Oxford ve Cambridge... Kayık yarışları ya da yarışta girişilen bir bahis. Sayım. Cheshire kedisi. *Henry-Penny* adlı peri masalı, Hans Christian Andersen'den. Ve bir de Lo."

"Bütün bunlar çok gülünç. Biz de öyleyiz sanırım. Ama böyle gülünç olmaya devam edersek belki güzel bir ipucu yakalarız. Yani bütün bu sü-

prüntülerin altından çok değerli bir pırlanta çıkabilir. Ne de olsa, yukarıdaki bir sürü kitabın arasında bulduk o mesajı."

Tuppence düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Oxford ve Cambridge... Aklıma bir şey getiriyor... Bir şeyler hatırlatıyor bana... Acaba neydi?"

"Mathilde?"

"Yok canım, Mathilde değil."

"Truelove..." Tommy gülüp duruyordu. "Truelove... Güzel sevgilimi nerede bulabilirim?"

Tuppence, "Alay edip durmasana," diye çıkıştı kocasına. "Sonuncu bilmeceyi unutuyorsun galiba? Grin-hen-Lo. Hiç anlamı yok bunun. Ama buna rağmen bana yine de... Ah!"

"Evet, ne?"

"Ah, Tommy! Aklıma bir şey geldi. Tabii ya!"

"Tabii olan nedir?"

Tuppence, "Lo... Evet, evet, bilmecenin cevabı bu olmalı."

"Tuppence ne sayıklıyorsun Tanrı aşkına?"

"Oxford ve Cambridge kayık yarışı."

"Neden 'grin-hen-Lo' aklına Oxford'la Cambridge kayık yarışını getiriyor?"

Tuppence neşeyle güldü. "Bil bakalım... Üç tahminde bulunabilirsin."

"Buna kalkışmam bile. Çünkü o üç sözcükten hiçbir anlam çıkmıyor."

"Tersine... Çok anlamlı..."

"Anlamlı olan ne? Kayık yarışı mı?"

"Hayır, hayır. Bunun kayık yarışıyla hiçbir ilgisi yok. Renkler, Tommy. Ben renkleri kastediyorum."

"Tuppence! Ne demek istiyorsun?"

"Grin-hen-Lo. Biz bunları yanlış okuduk. Aslında bunları tersten okumamız gerekir."

"Ne? Nasıl yani? Böyle mi? Ol.. Neh.. Saçma sapan bir şey bu. Hele birincisi. Nirg... N-i-r-g ya da buna benzer bir sözcük."

"Hayır böyle değil. O üç sözcüğü al. Bu biraz da Aleksander'ın o şifreyi yazmasına benziyor. Hani o ilk kitapta bulduğumuz mesaja... O üç sözcüğü tersinden oku, Tommy. Lo-hengrin."

Tommy kaşlarını çattı.

Tuppence, "Hâlâ anlamadın mı?" diye sordu. "Lohengrin... tabii. *Kuğular.* Opera. Anlıyor musun? Canım Lohengrin operasını bilirsin. Şu, Wagner'in eseri. Operadaki kuğuları hatırlayacaksın."

"Evet, hatırlıyorum. Ama bizim köşkün kuğularla hiçbir ilgisi yok ki."

"Tersine, var. O limonlukta duran porselen eşyalar. Bahçe iskemleleri yani. Hatırlıyorsun değil mi? Bunlardan biri koyu maviydi, biri de gök rengi... Teyzemin evinde de vardı onlardan. Bunlara renklerinden dolayı Oxford'la Cambridge derlerdi. Sanırım herkes böyle söylüyor. Hatta belki Isaac da kendisine sandalyeleri yıkamasını tembih ettiğim zaman bana aynı şeyi söylemişti. Ama böyle yapıp yapmadığını kesinlikle hatırlamıyorum."

"Oxford kırılmıştı değil mi?"

"Evet... Ama Cambridge hâlâ Kay-Kay'da. Açık mavi olanı yani. Anlamıyor musun? Lohengrin. Kuğularla süslü o iki porselen iskemleden birinde bir şey gizliydi. Şimdi ne yapmamız gerektiği ortada, Tommy'ciğim. Gidip Cambridge bakacağız. Haydi, gidelim mi?"

"Ne? Gece saat on birde mi? Olmaz!"

"Öyleyse iskemleye yarın bakarız... Yarın sabah Londra'ya gitmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

"İyi ya. Yarın iskemleyi ararız. Bakalım bir şey bulabilecek miyiz?"

III

Albert, "Bahçe konusunda ne yapacaksınız, efendim?" diye sordu. "Bir ara bahçıvanlık yapmıştım, ama doğrusu sebze yetiştirmekten pek anlamam. Ha, aklıma gelmişken, bir çocuk sizi görmek istiyor, hanımefendi."

"Bir çocuk mu? Şu kızıl saçlı olanı mı?"

"Hayır, öbürü. Hani karmakarışık sarı saçları olan. Saçları neredeyse beline kadar iniyor. Adı da bir tuhaf. Otel isimlerine benziyor. Royal Clarence..."

"Clarence, ama Royal Clarence değil."

Albert, "Ön kapıda bekliyor," dedi. "Size yardım edebileceğini söyledi."

"Herhalde zaman zaman İhtiyar Isaac'a da yardım ederdi."

Tuppence dışarı çıktı. Clarence, "veranda" ya da "taraça" denebilecek yerdeki eski bir koltukta oturuyordu. Kızarmış patatesle kahvaltı ediyor, sol elinde de bir çikolata tutuyordu.

Clarence, "Günaydın, efendim," dedi. "Size yardım edip edemeyeceğimi anlamaya geldim."

Tuppence, "Aferin," diye cevap verdi. "Tabii bahçe konusunda yardıma ihtiyacımız var. Sanırım, bir ara İhtiyar Isaac'a yardım ediyormuşsun."

"Evet, arada sırada ederdim. Ama açıkçası bahçe işlerinden pek anlamam. Ona bakarsanız, İhtiyar Izzy de bu konuda pek fazla bir şey bilmezdi. Durmadan konuşur, bir zamanlar ne kadar güzel günler geçirdiğinden söz ederdi. Kendisini bahçıvan olarak tutanların çok memnun kaldıklarını anlatırdı. Evet... Ayrıca Bay Bolingo'nun bahçıvanı olduğunu da öne sürerdi. Biliyorsunuz değil mi? Bay Bolingo daha aşağılarda, nehrin kıyısındaki evde otururdu. Koskocaman bir köşktü. Şimdi okul yaptılar orayı. Evet, İhtiyar Izzy orada bahçıvanbaşı olduğunu söylerdi. Ama büyükannem bunun tümüyle uydurma olduğundan söz ediyor."

Tuppence, "Neyse," dedi. "Bu önemli değil... Zaten ben bugün küçük limonluktaki bazı eşyaların çıkarılmasını istiyorum."

"Ne? Ha, şu küçük bölmeyi mi söylüyorsunuz? Camlı yeri yani? Oranın adı Kay-Kay'dı, değil mi?"

Tuppence başını salladı. "Evet, öyle. Demek limonluğun adını biliyorsun?"

"Tabii... Oraya Kay-Kay derler. Sözüm ona Japoncaymış. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum."

Tuppence, "Haydi," dedi. "Oraya gidelim."

Böylece bir sıra oluşturdular. Başta Tommy, sonra Hannibal, Tuppence, Clarence ve ilgi çekici bir şeylerle karşılaşacağını umarak kahvaltı takımını yıkamaktan vazgeçen Albert. Hannibal etraftaki bütün yararlı kokuları içine çektikten sonra büyük bir neşeyle zıplayıp koşmaya başladı. Sonra Kay-Kay'ın kapısında diğerlerine katılarak ilgiyle içeriyi koklamaya koyuldu.

Tuppence, "Merhaba, Hannibal," dedi. "Bize yardım edecek misin? Galiba bir şeyler anlatmaya hazırlanıyorsun."

Clarence, "Ne köpeği o?" diye sordu. "Biri onun bir zamanlar fare avlamaları için beslenen köpeklerden olduğunu söyledi. Doğru mu?"

Tommy, "Evet, doğru," diyerek gülümsedi. "Manchester teriyeri..."

Kendisinden söz edildiğini anlayan Hannibal başını sağa sola çevirdi, kuyruğunu neşeyle salladı. Sonra da oturarak kendisiyle övündüğünü belli edecek gururlu bir tavır takındı.

Clarence sordu. "Isırır değil mi? Herkes öyle söylüyor."

Tuppence, "Çok iyi bir bekçidir," dedi. "Beni her zaman korur."

"Postacı dört gün önce Hannibal'in kendisini ısırmaya kalktığını söyledi."

Tuppence güldü. "Köpekler ısırmaya çok meraklıdır... Kay-Kay'ın anahtarının nerede olduğunu biliyor musun?"

Clarence, "Tabii," dedi. "Küçük kulübecikteki çivide asılı olacak. Hani şu saksıların filan durduğu kulübecikte." Koşarak gitti. Biraz sonra elinde, eskiden paslı olan ama sonradan Isaac'ın yağladığı o anahtarla geri döndü. "Herhalde bu Izzy'nin işi. Anahtarı yağlamış sanırım."

Tuppence, "Evet," diye başını salladı. "Kilitte dönmüyordu."

Kapı açıldı.

Üzerinde kuğu biçimi süsler olan Cambridge mavisi porselen iskemle gerçekten pek hoş görünüyordu. Isaac'ın sandalyeyi iyice yıkayıp kuruladığı anlaşılıyordu. Pırıl pırıldı. Yaşlı adam, Tuppence'ın istediği gibi iskemleyi uygun bir havada verandaya konulması için güzelce parlatmıştı.

Clarence atıldı. "Bir de koyu mavi iskemle olması gerek. İhtiyar Isaac, Oxford'la Cambridge derdi onlara."

"Sahi mi?"

"Sahi ya. Koyu mavi Oxford... ve açık mavi Cambridge. Aa, Oxford kırılmış değil mi?"

"Evet. Öyle oldu."

"Tahta ata da bir şey olmuş. Kay-Kay'ın içi eski püskü eşyalarla dolu."

"Öyle."

"Atın adı bir tuhaftı... Matilde'miydi neydi..."

Tuppence, "Evet, Mathilde," dedi. "At ameliyat oldu."

Clarence bu sözleri pek komik bulmuştu. Kahkahalarla gülmeye başladı. "Annemin Edith Teyze'si de ameliyat oldu. İçinde bir şeyleri kestiler, ama sonunda iyileşti." Bu yüzden düş kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı.

Tuppence, "Bu porselen iskemlelerin içlerini açmak mümkün değil sanırım," dedi.

Tommy, "Herhalde," diye cevap verdi. "Onu da diğer iskemle gibi kırmak gerekiyor."

Tuppence, ona baktı. "Evet, galiba başka çare yok. Öyle değil mi?"

Clarence eliyle işaret etti. "Üstteki bu S biçimi delikler çok garip... İnsan bu deliklerden içeriye bazı şeyler atabilir. Sanki iskemle bir posta kutusuymuş gibi."

Tommy takdirle çocuğa baktı. "Evet, haklısın, atabilir. Çok ilginç bir düşünce. Çok ilginç."

Clarence'ın yüzünde memnunluk dolu bir ifade belirdi. Sonra da, "Aslında bu sandalyelerin açılabilmesi gerekir," dedi.

"Vidalı gibi..."

Tuppence, "Sahi mi? Bunu sana kim söyledi?" diye atıldı.

"İhtiyar Isaac tabii... Başka bir köşkte de vardı bunlardan. Isaac'ın onların içlerini açtığını da gördüm. İskemleyi tersine çeviriyorsunuz. Sonra da üste gelen kısmı döndürmeye başlıyorsunuz. Yarıklarından biraz yağ akıtmak gerekir. Çünkü bazen sıkışabiliyor. Yağlanınca kolay dönüyor."

"Ya?"

"En kolayı iskemleyi ters çevirmek."

Tuppence söylendi. "Bu evde de her şeyi tersine çevirmek gerekiyor. Ameliyat edebilmek için Mathilde'yi de tersine çevirmek zorunda kaldık."

Cambridge bir süre inatla öylece yattı. Ama sonra üstteki porselen kısım dönmeye başladı. Kısa bir süre sonra da bu parçayı yerinden çıkarabildiler.

Clarence, "İçi eski püskü eşyalarla dolu," dedi.

Hannibal yardıma koştu. Köpek, yapılan her işte diğerlerine yardım etmekten hoşlanırdı. Ben karışmazsam olmaz, diye düşünürdü. Köpek, burnunu iskemlenin dibine doğru uzattı. Kokladı. Hafif homurdandıktan sonra döndü. Biraz geri çekilerek oturdu.

"Hoşlanmadı sanırım." Tuppence iskemlenin içindeki iğrenç görünüşlü çöp yığınına baktı.

Clarence, "Ay!" diye bağırdı.

"Ne oldu?"

"Elimi içeri sokayım derken çizdim. Bu tarafta bir çivi var. Ondan bir şey sarkıyor. Tabii çivi olduğundan da pek emin değilim. Sivri bir... Ay!"

Hannibal hemen gürültüye katıldı. "Hav, hav!"

"İçteki çiviye bir şey asılı. Tamam, yakaladım. Hayır, kayıyor. Tuttum, işte."

Clarence koyu renk muşambaya sarılı bir paketi çıkardı.

Hannibal çabucak yaklaştı. Tuppence'ın ayağının dibine oturarak hırlamaya başladı.

Kadın, "Ne var, Hannibal?" diye sordu.

Hannibal tekrar hırladı. Tuppence eğilerek köpeğin kafasını okşadı. Kulaklarını hafifçe çekiştirdi. "Ne oldu, Hannibal'ciğim? Yoksa Oxford'un mu kazanmasını istiyordun? Cambridge'in başarıya ulaşmasına mı kızdın?" Tommy'ye baktı. "Ona televizyonda kayık yarışını seyrettirdiğimiz günü hatırlıyor musun?"

Tommy, "Evet," diyerek güldü. "Yarışın sonuna doğru iyice öfkelenip havlamaya başladı. Biz de spikerin sözlerini duyamadık."

Tuppence, "Ama hiç olmazsa yarışı görebiliyorduk," dedi. "Hatırlıyor musun? Cambridge'in kazanması Hannibal'in hiç hoşuna gitmemişti."

Tommy, "Evet," diye cevap verdi. "Neredeyse mahalleyi ayağa kaldıracaktı."

Hannibal, Tuppence'ın yanından ayrılarak Tommy'ye doğru koştu. Kuyruğunu hızlı hızlı sallıyordu. Ardından, gidip Cambridge'in içinden çıkarılmış olan paketi kokladı. Bir an durdu. Sonra da birdenbire dönerek olanca sesiyle havlamaya başladı.

Tuppence, "Tommy," dedi. "Bak bakalım, dışarıda biri var mı? Belki bir bahçıvan gelmiştir. Geçen gün biri bana yaşlı bir bahçıvan tanıdığını söyledi. İşinde çok iyiymiş. Yalnız yaşlı olduğu için günde birkaç saat çalışabilirmiş."

Tommy kapıyı açarak dışarı çıktı. Hannibal de peşinden. Adam, "Burada kimse yok," diye seslendi.

Hannibal yine havlıyordu. Sonra hırladı. Ve tekrar havlamaya başladı. Sesi gitgide yükseliyordu.

Tommy, "Şu otların arasında birinin ya da bir şeyin saklı olduğunu sanıyor," dedi. "Belki de oraya gömdüğü bir kemiği arıyordur. Oradaki bir tavşan da olabilir. Hannibal tavşanlar konusunda pek ürkektir. Bir tavşanın peşine takılmadan önce onu iyice yüreklendirmek gerekir. Onlara karşı dostça duygular beslediği belli. Ama güvercinlerle iri kuşları kovalamaya bayılır. Ama hiçbir zaman yakalayamaz."

Hannibal şimdi ot yığınının etrafında dolaşarak yerleri kokluyordu. Hırlıyordu yine. Sonra tekrar olanca sesiyle havlamaya başladı. Arada sırada da Tommy'e bakıyordu.

Yaşlı adam, "Galiba otların arasında bir kedi var," diyerek başını salladı. "Hannibal'in kedi kokusu aldığı zaman nasıl olduğunu bilirsiniz. Zaman zaman bahçeye o iri kara kedi ve şu Kitty diye çağırdığımız kediler giriyor."

Tuppence, "Kitty eve de giriyor," dedi. "Çatlaklardan içeri süzülüyor galiba. Haydi, sus artık, Hannibal! Buraya gel!"

Kadının sesini duyan köpek, ona doğru döndü. Son derece öfkeli bir hali vardı. Tuppence'a doğru yürüdü. Ama sonra tekrar bütün dikkatini otlara vererek hiddetle havlamaya başladı.

Tommy, "Otların içinde bir şey var," dedi. "Hannibal'i endişelendiriyor... Haydi, Hannibal!"

Köpek silkelendi, kafasını salladı. Bir Tommy'ye baktı, bir Tuppence'a. Sonra da havlayarak otlara doğru atıldı.

Bir gürültü oldu. Arka arkaya iki patlama.

Tuppence, "Tanrım! Biri tavşan avlıyor galiba!" diye bağırdı.

Tommy de haykırdı. "Tuppence, içeri gir! Kay-Kay'a gir!"

Bir şey adamın kulağının dibinden vınlayarak geçti. Hannibal ise şimdi iyice öfkelenmiş, otlardan oluşan kümenin etrafında dönüp duruyordu. Tommy hayvanın peşinden koştu. "Hannibal deli gibi birini kovalıyor! Tepeden aşağıya doğru kaçan birini! Hannibal!"

Tuppence, "Kim o? Kim o?" diye bağırarak sordu.

"Sana bir şey olmadı ya, Tuppence?"

Kadın, "Hayır, hayır," diye cevap verdi. "Olmadı. Yalnız bir şey çarptı... Şuraya... omzumun aşağısına. Neydi o?"

"Biri bize ateş ediyordu. Şu yüksek yabani otların arasına gizlenmişti."

"Demek biri neler yaptığımızı gözetliyordu. Belki de bu yüzden ateş etti. Ne dersin, Tommy?"

"Eve gidelim. Haydi gel, Tuppence. Çabuk ol. Clarence, haydi. Sen de."

Clarence endişeyle sordu. "Köpek beni ısırmasın?"

Tommy, "Hayır, hayır," dedi. "O başka şeyle meşgul şimdi."

Evin köşesini döndükleri sırada Hannibal de birdenbire ortaya çıktı. Koşarak tepeyi tırmanıyordu, soluk soluğaydı. Tommy'e yaklaşarak silkindi. Bütün köpeklerin yaptığı gibi efendisiyle konuşmaya çalıştı. Bir pençesini adamın dizine dayayarak Tommy'nin paçasını yakaladı. Yaşlı adamı tepeden aşağıya indirmeye çalışıyordu.

Tommy, "Ateş edenin peşinden gitmemi istiyor," dedi.

Tuppence, "Kesinlikle olmaz!" diye bağırdı. "Madem biri tabanca ya da tüfekle ateş ediyor, seni bırakır mıyım sanıyorsun? Vurulursan ben ne yaparım? Sana bir şey olursa bu yaşta bana kim bakar? Haydi içeri gidelim."

Çabucak eve daldılar. Tommy holdeki telefona koştu.

Tuppence, "Ne yapıyorsun?" dedi.

Tommy, "Polise telefon ediyorum," diye cevap verdi. "Böyle bir olay karşısında aldırmazlık edecek değilim ya? Zamanında davranırsak belki adamı bulurlar."

"Ben omzuma pansuman yapılmasını istiyorum. Yoksa en sevdiğim kazağıma kan bulaşacak."

Tommy, "Kazağın sırası mı şimdi?" diye bağırdı.

Aynı anda Albert elinde ilkyardım çantasıyla koşarak döndü. "Hanımefendiye ateş etti ha? Ben, ona gösteririm! Bu memleketin hali ne olacak böyle?" Tuppence'a yaklaştı. "Acaba sizi hastaneye kaldırsak mı?"

Tuppence, "Hastaneye gitmeye hiç niyetim yok," diye homurdandı. "Zaten yaram da ağır değil. Sen sadece omzuma flaster yapıştır. Şöyle kalın bir flaster, ama önce yaraya bir şey sür."

"Tentürdiyot süreceğim."

"Tentürdiyot istemem. Canını yakıyor insanın. Zaten şimdi yaralara tentürdiyot sürmenin doğru olmadığını söylüyorlar. Sen bir merhem sür yeter." Tuppence, kocasına baktı. "Onu aldın değil mi?"

"Neyi, Tuppence? Ne demek istiyorsun?"

"Lohengrin-Cambridge'in içinden çıkardığımız paketi. Hani şu muşambaya sarılı nesne. Bizi gördüler... Ve eğer bizi gerçekten öldürmeye kalkıştılarsa, o zaman pakette çok önemli bir şey var demektir, Tommy!"

BÖLÜM 11

Hannibal Harekete Geçiyor

I

Tommy, polis müfettişiyle konuşuyordu. Müfettiş Norris usulca başını sallamaktaydı. "Araştırmalarımızdan bir sonuç alacağımızı umuyoruz, Bay Beresford. Demek karınıza Doktor Crossfield bakıyor?"

Tommy, "Evet," dedi. "Neyse ki karımın durumu kötü değilmiş. Anladığıma göre kurşun sıyırmış. Tabii yara bir hayli kanadı, ama Tuppence'ın çabucak kendini toparlayacağından eminim. Doktor Crossfield tehlikeli bir durum olmadığını söyledi."

Müfettiş Norris, "Karınız genç sayılmaz herhalde," dedi.

Tommy, "Tuppence altmışını geçti," dedi. "İkimiz de epeyce yaşlandık."

Müfettiş Norris başını salladı. "Evet. Buraya geldiğinizden beri köydekiler sizden söz edip duruyorlar. Özellikle karınızdan. Onun savaştaki bazı başarılarını duyduk. Tabii sizinkileri de."

Tommy içini çekti. "Of, Tanrım!"

Müfettiş Norris nezaketle, "Ne yaparsanız yapın," dedi. "Geçmişinizi unutturamazsınız. İster iyi olsun, ister kötü. Eğer sabıkalıysanız, bunu daima hatırlarlar. Eğer bir kahramansanız yine öyle... Size söz veriyorum. Bu olayı aydınlatmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Herhalde ateş eden adamı tarif etmeniz imkânsız."

Tommy, "Evet," diye cevap verdi. "Ben adamı gördüğüm sırada, peşinde köpeğimiz koşarak tepeden iniyordu. Çok yaşlı değildi sanırım. Çünkü rahatça koşuyordu."

"Yaşını tahmin edebilir misiniz? Örneğin, on beş yaşında bir çocuk muydu? Yoksa bir delikanlı mı?"

Tommy, "Daha büyüktü," dedi.

"Sizi telefonla tehdit eden oldu mu? Mektupla para isteyen ya da evden çıkmanız için tehdit eden?"

Tommy başını salladı. "Hayır. Böyle şeyler hiç olmadı."

"Siz buraya taşınalı ne kadar oldu?"

Tommy soruyu hemen yanıtladı.

"Hım... Fazla olmamış. Yanılmıyorsam haftanın hemen her günü Londra'ya iniyorsunuz."

Tommy, "İşlerimi anlatmamı istiyorsanız..." dedi.

Müfettiş Norris, "Hayır, hayır," diyerek onu susturdu. "İşlerinizle ilgili bir bilgi gerekli değil. Ben sadece size tavsiyede bulunmak istiyorum. Yani Londra'ya o kadar sık inmeseniz daha iyi olur. Eğer evde kalıp Bayan Beresford'a bakarsanız..."

Tommy, "Zaten ben de öyle yapmayı düşünüyorum," dedi. "Londra'daki komite toplantılarına katılmamak için bundan daha güzel bir mazeret olamaz."

"İyi... Biz de bu arada gerekli önlemleri alırız. Ateş eden adamı yakalayabilirsek..."

Tommy, onun sözünü kesti. "Size bir şey soracağım. Hoş, belki bunu sormam doğru değil ama, siz ateş eden adamın kim olduğunu tahmin edebiliyor musunuz? Adını, bu hareketinin nedenini biliyor musunuz?"

"Bu yöredeki insanları iyi tanıdığımız doğru. Hatta onların düşündüklerinden daha fazla. Bazen bilgi sahibi olduğumuzu belli etmeyiz. Çünkü onları sonunda böylelikle daha kolay yakalarız... Bizim meslek-

te, böyle birinin kimlerle ilişkisi olduğu, yaptıkları işlere karşılık nerelerden para aldıkları ya da bunları kendi kendilerine tasarlayıp tasarlamadıkları kolaylıkla öğrenilir. Ama bu seferki bana bizim köydeki sabıkalılardanmış gibi gelmiyor."

Tommy, "Neden böyle düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Ah... İnsanın kulağına bazı şeyler çalınıyor. Başka merkezlerden zaman zaman bilgi de veriyorlar bize."

Tommy'le müfettiş birbirlerine baktılar. Beş dakika boyunca ikisi de konuşmadan sadece birbirlerini süzdüler.

Sonunda Tommy, "Evet..." diye mırıldandı. "Anlıyorum... Evet. Galiba anlıyorum..."

Müfettiş Norris, "Bir şey söyleyebilir miyim?" dedi.

Tommy'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti. "Evet... Buyrun..."

"Sizin bahçeden söz edecektim. Anladığıma göre, bahçeniz konusunda yardıma ihtiyacınız varmış."

"Bahçıvanımızın öldürüldüğünü biliyorsunuz herhalde."

"Evet. Tabii biliyorum. İhtiyar Isaac Bodlicott'u, değil mi? İyi bir adamcağızdı. Zaman zaman, eskiden yaptığı başarılı işler hakkında birtakım uydurma hikâyeler anlatırdı. Ama köyün tanınmış kişilerinden, ayrıca da güvenilir bir insandı."

Tommy, "Onu neden öldürdüklerini bilmiyorum," dedi. "Katilin kim olduğunu da. Bu konuda hiç kimsenin bir fikri yok. İşin içyüzü hâlâ ortaya çıkarılamadı."

"Yani siz çıkaramadınız, demek istiyorsunuz. Bildiğiniz gibi, böyle şeyler biraz zaman alır. Yargıç durumu özetleyerek, 'Bilinmeyen kişi ya da kişiler tarafından işlenmiş bir cinayet,' dediği zaman her şey öğrenilmiş değildir. Bazen sadece bir başlangıçtır bu... Evet, ne diyordum? Yakında biri size gelip, günde birkaç saat bahçenizde çalışabileceğini söyleyecek. Size böyle bir bahçıvan arayıp aramadığınızı soracak. 'Haftada

sadece üç dört gün çalışabilirim,' diyecek. Referans olarak da daha önce Bay Solomon'un yanında yıllarca çalıştığını söyleyecek. Bu adı hatırlarsınız değil mi?"

Tommy, "Tabii," diyerek gülümsedi. "Bay Solomon."

Müfettiş Norris'in gözlerinde bir an neşeli bir pırıltı belirdi. "Aslında Bay Solomon çoktan öldü. Ama o burada otururdu ve yanında bir bahçıvan çalıştırırdı. Gelecek olan kişinin kendini size nasıl tanıtacağını, yani adını pek bilmiyorum. Şimdiki halde, onun adını hatırlamadığımı varsayalım. Birkaç addan biri olabilir. Hatta kendine Crispin ismini vereceğini sanıyorum. Otuz ile elli yaş arasında biri. Ve size Bay Solomon'un yanında çalıştığını söyleyecek. Eğer başka biri gelip bahçenizde çalışmak istediğini söyler, ama Bay Solomon'un adını vermezse, onu işe almayın. Benden söylemesi..."

Tommy, "Anlıyorum..." dedi. "Evet, anlıyorum... Daha doğrusu anladığımı sanıyorum."

Müfettiş Norris başını salladı. "Evet. Çok anlayışlı olduğunuzu biliyorum, Bay Beresford. Tabii eski mesleğinizde de öyle olmanız gerekiyordu. Bizden öğrenmek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Tommy, "Sanmıyorum," dedi. "Daha doğrusu ne soracağımı bilmiyorum."

"Biz de araştırmalarımıza devam edeceğiz. Tahmin edebileceğiniz gibi soruşturmanın burada yapılması şart değil. Belki Londra'ya ya da başka bölgelere kadar uzanacağız. Hepimiz birbirimize yardım edeceğiz. Bunu mutlaka siz de biliyor olmalısınız."

"Karımın bu işlere karışmasını istemiyorum. Ama çok zor bu."

Müfettiş Norris, "Kadınlar hep güçlük çıkarırlar zaten," diye fikrini belirtti.

Tommy daha sonra Tuppence'ın başucunda otururak karısının üzüm yiyişini seyretti ve müfettişin sözlerini tekrarladı.

"Tuppence," dedi. "Sen üzümün çekirdiğini yutar mısın hep?"

Tuppence, "Çoğu kez yutarım," diye cevap verdi. "Çekirdekleri çıkarmak çok zaman alıyor öyle değil mi? Bunların insana zarar verecekleri sanmıyorum."

Tommy, "Bütün hayatın boyunca üzüm çekirdeklerini yutmuşsun," dedi. "Şimdiye kadar sana bir zarar vermediklerine göre artık böyle bir tehlike yok demektir."

"Polis ne dedi?"

"Tahmin ettiğimiz şeyleri."

"Adamın kim olduğunu tahmin edebiliyorlar mı?"

"Onun köydeki sabıkalılardan biri olmadığından eminler."

"Kimi gördün sen? Müfettiş Watson'ı mı?"

"Hayır. Konuştuğum müfettişin adı Norris'ti."

"A... ben onu tanımıyorum. Başka ne söyledi?"

"Kadınların hep güçlük çıkardıklarını."

Tuppence, "Sahi mi?" diye çıkıştı. "Gelip bunu bana tekrarlayacağını biliyor muydu?"

"Herhalde bilmiyordu." Tommy ayağa kalktı. "Londra'da bir iki yere telefon etmem gerekiyor. Birkaç gün kente inmeyeceğim."

"Ne münasebet! Londra'ya pekâlâ gidebilirsin. Ben burada güvendeyim. Albert, bana bakıyor. Sonra diğerleri de var. Doktor Crossfield, bana karşı büyük nezaket gösteriyor. Tıpkı endişeli bir anaç tavuğa benziyor. Benimle ilgilenip duruyor."

"Ben köye inip Albert'in istediklerini alacağım. İstediğin bir şey var mı?"

Tuppence, "Evet," dedi. "Bana kavun getir. Canım meyve istiyor. Meyveden başka bir şey yemeyeceğim."

Tommy, "Tamam," diyerek içini çekti.

II

Tommy, Londra'dan biriyle telefonda görüşüyordu.

"Albay Pikeaway?"

"Evet? Alo? Aaa, sen misin Thomas Beresford?"

"Demek sesimi tanıdınız? Size anlatmak istediğim..."

"Bana, Tuppence hakkında bir şeyler anlatacaktın, değil mi? Olanları duydum." Pikeaway bir an durdu. "Bir iki gün, hatta bir hafta kadar oradan ayrılma. Londra'ya gelme. Bir şey olursa telefonla haber ver."

"Ama size getirmem gereken bir paket var."

"Şimdi sende kalsın. Tuppence'a söyle, paketi iyi bir yere saklasın."

"O böyle işleri iyi bilir. Tıpkı bizim köpek gibi. Hannibal de kemiklerini bahçeye saklıyor."

"Hannibal'in ikinize de ateş eden adamı kovaladığını duydum. Köpek, serseriyi kaçırmış."

"Her şeyden haberiniz olduğu anlaşılıyor."

Albay Pikeaway, "Biz her şeyi biliriz," dedi.

"Bizim köpek, adamın pantolonuna dişlerini geçirmiş. Ağzında bir kumaş parçasıyla döndü. Haydutun pantolununda koparmış bunu."

BÖLÜM 12

Oxford, Cambridge ve Lohengrin

Albay Pikeaway sigara dumanını havaya üfleyerek, "Gel, Tommy," dedi. "Seni böyle alelacele çağırttığım için kusuruma bakma. Seninle görüşmenin iyi olacağını düşündüm."

Tommy, "Son günlerde başımıza gelen o macerayı duyduğunuzu biliyorum," diye başladı.

"Bunu nereden çıkardın?"

"Çünkü siz, her şeyi bilirsiniz."

Pikeaway bir kahkaha attı. "Bak sen, bana geçen günkü sözlerimi tekrarlıyorsun öyle mi? Evet, bu sözlerim gerçekten doğrudur. Biz her şeyi biliriz. Çünkü görevimiz bu."

Tommy, "Bugün size o araştırmadan elimize geçen paketi getirdim," dedi. "Onu un kutusuna sakladık. Sizi görünceye kadar beklemem gerektiğini biliyorum. Paketi postayla yollayamazdım tabii."

"Kuşkusuz haklısın."

"Paket, muşambaya sarılıydı. İçinden teneke bir kutu çıktı. Hayır, teneke değil, daha sağlam bir maddeden yapılmıştı. Paketi, üzerinde kuğu biçimi süsler olan bir bahçe iskemlesinin içindeki bir çiviye asmışlardı. Açık mavi renkli bir sandalyenin. Cambridge rengi yani. İskemle Victoria Devri'nde görülen türden."

"Onları ben de hatırlıyorum. Taşrada bir teyzem vardı. Onun bahçesinde de dururdu o iskemlelerden."

"Kutu, muşambaya sıkıca sarılıp dikildiği için bir şey olmamış. İçinde mektuplar var. Tabii kâğıtlar zamanla çürümeye başlamış. Ama herhalde kimyasal maddelerle..."

"Evet, evet. Biz işin bu tarafını kolayca hallederiz."

Tommy, "İşte, buyurun," dedi. "Ayrıca size bir liste de getirdim. Tuppence'la ben, öğrendiklerimizi bir kâğıda yazdık. Bize söylenen ve başka yerlerde ortaya çıkardığımız bazı şeyleri."

"İsimler var mı listede?"

"Evet, iki üç isim var... Oxford ve Cambridge'le ilgili ipuçları. Bir üniversite öğrencisinin köşkte kalması... Ama aslında bunun önemli olduğunu sanmıyorum... O sözlerle üzerlerinde kuğu şeklinde süsler olan bahçe iskemleleri kastediliyordu herhalde."

"Evet... Burada ilgi çekici birkaç şey görüyorum."

Tommy, "Adam bize ateş ettikten sonra durumu polise haber verdik," dedi.

"İyi etmişsiniz."

"Ertesi gün beni karakola çağırdılar. Oraya gidip Müfettiş Norris'le konuştum. Onu daha önce hiç görmemiştim, sanırım yeni."

Albay Pikeaway yine etrafa dumanlar saçtı. "Evet... Onu oraya mutlaka özel bir görevle yolladılar."

Tommy öksürdü. "Herhalde Norris hakkında bazı şeyler biliyorsunuz?"

Albay Pikeaway, "Tabii biliyorum," diye cevap verdi. "Biz her şeyi biliriz. İyi bir memurdur Norris. Bu araştırmayı o yönetecek. Köydeki polisler ise peşinizde kimlerin dolaştığını, sizin hakkınızda sorular sorulup sorulmadığını öğrenmeye çalışacaklar. Beresford, ne dersin? Köşkten bir süre için ayrılman daha iyi olmaz mı? Karını da alıp götürürsün."

Tommy, "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi.

Pikeaway güldü. "Yani Tuppence köşkten ayrılmaya razı olmaz mı? Bunu mu söylemek istiyorsun?"

Tommy, "Sizin gerçekten her şeyi bildiğiniz anlaşılıyor," dedi. "Tuppence'ı kesinlikle köşkten uzaklaştıramazsınız. Aslında karımın yarası ağır değil. Tuppence şimdi önemli bir iz üzerinde olduğumuza inanıyor. Ama bunun ne olduğunu bilmiyoruz."

Albay Pikeaway, "Etrafı araştırın," diye önerdi. "Böyle bir durumda bundan başka bir şey yapamazsınız." Tırnağıyla madeni kutuya vurdu. "Bu küçücük kutu bize çok şey öğretecek, bilmek istediğimiz bir sırrı bize açıklayacak. Özellikle uzun yıllar önce planları hazırlayıp mekanizmayı çalıştıran, ama daima perde arkasında kalan o adamın kim olduğunu."

"Ama..."

"Ne söyleyeceğini biliyorum. 'O adam her kimse, artık çoktan ölüp gitmiştir,' diyeceksin. Bu doğru. Ama yine de bu kutudaki mektuplar sayesinde o yıllarda neler olup bittiğini, olayları kimin hazırladığını, kimin herkese ilham verdiğini öğreneceğiz. Daha da önemlisi, böylece bu işin kime miras kaldığı, hareketi kimin yönetmeye devam ettiği de ortaya çıkacak. Sonra önemsiz gözüken birtakım insanların aslında oldukça önemli oldukları anlaşılacak. O grupla temasta olanların adları ortaya çıkacak. Tabii sözünü ettiğim grupta artık başkaları olabilir. Ama hepsinin fikirleri aynı. Onlar da şiddete ve kötülüğe tutkunlar. Ve bunlar, başka yerdeki diğer gruplarla da ilişki kuruyorlar. Bir tür teknik bu... Biz bunu son yüz yıl içinde öğrendik. Birtakım insanların bir araya toplanarak sıkı bir grup kurmaları halinde çok şeyler yapabileceklerini... Başkalarına da kendilerine hizmet etmek için ilham kaynağı olabildiklerini..."

"Size bir şey sorabilir miyim?"

Albay Pikeaway, "Herkes," dedi. "Her şeyi sorabilir. Bizim her konuda bilgimiz var. Ama bunları her zaman açıklamayız. Sana ancak bunu da söyleyebilirim."

"Solomon adının sizce bir anlamı var mı?"

Pikeaway derin bir soluk aldı. "Ah... Bay Solomon... Bu adı kimden duydun?"

"Müfettiş Norris'ten."

"Anlıyorum... Eğer Norris'in tavsiyelerini yerine getirirsen, akıllılık etmiş olursun. Sana o kadarını söyleyebilirim. Ama Solomon'un kendisini göremeyeceksin. Artık açıklamamda bir sakınca yok. Solomon öldü."

"Ben de öyle duydum. Ama..."

Albay Pikeaway, "Anlayamadığın bir şey var," dedi. "Bazen Solomon'un adını arada bir kullanırız. Çünkü kullanılabilecek gerçek bir insan adı daima işe yarar. Artık o bölgede oturmayan, ama ölmüş olmasına rağmen civardakilerin hâlâ saygı duydukları birinin adı. Biliyor musun, karınla Defneli Köşk'e taşınmanız tümüyle bir rastlantı olsa da bunun bize yardımı dokunacağını umuyoruz. Ama bu yüzden senin ya da karının başına bir fekalet gelmesini istemeyiz. Herkesten ve her şeyden şüphelenmelisin. En iyisi bu."

Tommy, "Evde iki kişiye güveniyorum," diye cevap verdi. "Biri Albert. Yıllardan beri yanımızda..."

"Evet, Albert'i hatırlıyorum. Şu kırmızı saçlı delikanlı değil mi?"

"Artık delikanlı sayılmaz..."

"Güvendiğin ikinci insan kim?"

"İnsan değil köpek. Hannibal."

"Hım... Evet, belki bu açıdan haklısın. Cinsi nedir? Alsas çoban köpeği mi?"

"Hayır, Manchester teriyesi."

"Ah, şu siyahlı bejli eski İngiliz köpeklerinden. Doberman kadar iri değillerdir, ama ne yapmaları gerektiğini iyi bilirler."

BÖLÜM 13

Bayan Mullins Ziyarete Geliyor

Tuppence bahçede dolaşıyordu. Albert hızla evden çıkarak onun yanına gitti. "Bir hanım sizi görmek istiyor."

"Bir hanım mı? Kim?"

"Adının Mullins olduğunu söyledi. Köydeki hanımlardan biri yollamış."

Tuppence, "A, tabii ya," dedi. "Bayan Mullins bahçe için gelmiş değil mi?"

Albert birdenbire yine o tecrübeli ve kibar uşak rolüne girdi. "Evet, madam." Çabucak eve döndü. Biraz sonra yanında uzun boylu, erkeksi tavırlı bir kadınla bahçe yolundan ilerliyordu. Kadın üzerine kalın bir kazakla tüvit bir pantolon giymişti.

Kadın, "Bu sabah hava bir hayli serin," dedi. Sesi kalın ve biraz da boğukçaydı. "Ben Iris Mullins'im. Sizinle toplantıda tanışmıştık. Herhalde hatırlıyorsunuz. Bayan Griffin bahçede çalışacak birini aradığınızı, gelip bu konu için sizinle konuşmamın iyi olacağını söyledi."

Tuppence, kadının elini sıktı. "Hoş geldiniz... Sizi gördüğüme çok memnun oldum. Evet, gerçekten bahçede çalışacak birine ihtiyacımız var."

"Anlıyorum... Buraya yeni taşındınız zaten."

Tuppence içini çekti. "Bana köşke yerleşeli yıllar olmuş gibi geliyor. Çünkü ustalar işleri daha yeni bitirdiler."

Bayan Mullins, o kalın, boğuk sesiyle bir kahkaha attı. "Ah, evet, evet. Evde ustaların çalışması ne demektir iyi bilirim. Ama eve taşınıp onları kontrol etmeniz iyi olmuş. Bir ev sahibi içeri girmedikçe hiçbir iş bitmez. O zaman ustaları unuttukları bir şeyi yapmaları için tekrar çağırmak zorunda kalırsınız... Bahçeniz çok güzel. Ama biraz ihmal edilmiş sanırım. Öyle değil mi?"

"Evet. Bizden önce köşkte oturanlar bahçe meraklısı değillermiş pek."

"Jones adında bir aileydi sanırım, öyle değil mi? Onlarla tanışıp tanışmadığımı hatırlamıyorum. Galiba tanışmadım. Köye geldiğim zamanlar çoğunlukla evimde kalırım. Köyün diğer tarafında, yani fundalıkların yakınında... Bir ara bahçenizde Isaac çalışıyordu, değil mi? İyi bir ihtiyardı. Öldüğü için çok üzüldüm. Kim bilir hangi serseriler adamın kafasına vurdular. Resmi soruşturma bir hafta önce yapıldı sanırım. Anladığıma göre katili hâlâ bulamamışlar. Bu serseriler gruplar halinde dolaşarak ihtiyarlara saldırıyorlar. Sadistler! Yaşları ne kadar küçük olursa kötülükleri de o ölçüde artıyor... Ah, şuradaki manolya ağacı pek güzel. *Soulangeana* cinsi değil mi? Manolyaların en iyisi budur. Bazıları daha gösterişli cinsleri tercih ederler, ama iş manolyaya gelince, insanın bildiklerinden şaşmaması daha doğru olur. Ben bu fikirdeyim."

"Aslında biz daha çok sebzeler için endişeleniyorduk."

"Şöyle güzel, işe yarayacak bir sebze bahçeniz olmasını istiyorsunuz değil mi? Pek çok kişi sebzeler konusunda kısa bir süre içinde cesaretlerini kaybederler. Gidip manavdan alışveriş etmenin daha kolay olduğunu düşünürler. Sebze yetiştirmeye çalışmaktan vazgeçerler."

Tuppence, "Ben patates ve bezelye yetiştirmek istiyorum," dedi. "Sonra barbunya fasulyesi de. O zaman bunları taze yiyebiliriz."

"Haklısınız. Çalı fasulyesini de eklemeniz iyi olur. Bazı bahçıvanlar çalı fasulyeleriyle övünüp durur, onları iyice büyütmeye çalışırlar. Böylesinin daha iyi olduğunu sanırlar... Hatta yerel yarışmalarda ödüller

bile kazanırlar. Ama bence siz haklısınız. Sebzeleri turfandayken yemek daha zevkli olur."

Albert birdenbire Tuppence'ın yanında belirdi. "Komşu hanım telefonda, madam. Yarın kendisiyle öğle yemeği yiyip yiyemeyeceğinizi soruyor."

Tuppence, "Benim tarafımdan teşekkür et," dedi. "Ama yarın kendisiyle yemek yemem imkânsız. Bay Beresford'la Londra'ya gitme olasılığımız var. Ona çok üzgün olduğumu söylemeyi unutma... Dur, ben bir iki kelime yazıvereyim." Çantasından küçük bir not defteri çıkardı. Bir sayfaya çabucak bir şeyler karalayarak Albert'e uzattı. "Ha, aklıma gelmişken... Bay Beresford'a söyle. Onun istediği şeyi yapmayı unuttum. Şu anda birine mektup yazıyor sanırım. Kendisine şu adresi veriver."

"Olur, madam." Albert çabucak uzaklaştı.

Tuppence da yine sebzelerden söz etmeye başladı. Sonra da, "Siz başka bahçelerde de çalışıyor musunuz?" diye sordu.

"Evet, haftada üç gün. Üstelik o bahçeler köyün öbür yanında. Benim küçük villam da oradadır."

O sırada Tommy köşkten çıktı. Hannibal de yanındaydı. Köpek koşuyor, efendisinin etrafında dört dönüyordu. Tuppence'a ilk ulaşan yine Hannibal oldu. Hayvan bir an hareketsiz durdu. Sonra birdenbire şiddetle havlayarak Bayan Mullins'in üstüne atıldı. Kadın telaşla bir iki adım geri çekildi.

Tuppence, "Bu da bizim arsız köpek!" diye bağırdı. "Aslında ısırmaz. Daha doğrusu pek ender olarak ısırır. Hannibal en çok postacıları ısırmaktan hoşlanır."

Bayan Mullins, "Bütün köpekler postacıları ısırırlar," dedi.

Tuppence gülümsedi. "İyi bir bekçidir, Hannibal. Gördüğünüz gibi bir Manchester teriyeri. Onlar iyi bekçi köpekleridir. Hannibal de evi çok iyi bir şekilde koruyor. Kimsenin köşke yaklaşmasına, içeri girmesine izin

vermiyor. Özellikle bana çok dikkat ediyor. Hayatta asıl amacının beni korumak olduğunu sanıyor."

"Ah, evet... Bugün için iyi bir şey bu."

Tuppence başını salladı. "Doğru. Hırsızlık vakaları iyice arttı. Dostlarımızın çoğunun evi soyuldu. Üstelik hırsızların bazıları güpegündüz evlere girmişler. Hem de acayip yollarla. Hatta pencerelere merdiven dayayıp cam silici olduğunu söyleyen bile çıkıyor. Buna göre daha ne hileler var. Onun için evde öfkeli bir köpeğin varlığının duyulması iyi bir şey bence."

"Haklısınız."

Tuppence, "İşte kocam," dedi. "Tommy, bu Bayan Mullins. Bayan Griffin büyük bir nezaket göstererek kendisine bir bahçıvan aradığımızı söylemiş."

"Bu sizin için ağır bir iş değil mi, Bayan Mullins?"

Kadın, o kalın sesiyle, "Hiç de değil," diye cevap verdi. "Ben de erkek bahçıvanlar gibi toprağı kazarım. Bu önemlidir... Toprağın uygun şekilde kazılması gerekir. Sonra çapalama. Yalnız bazı çiçeklerin değil, hemen her bitkinin çapalanması ve diplerine gübre konulması gerekir. Toprağın hazırlanması bahçıvanlıkta en önemli rolü oynar."

Hannibal hâlâ havlıyordu.

Tuppence, "Tommy," dedi. "Hannibal'i götürmen daha iyi olacak sanırım. Bu sabah beni korumayı aklına koymuş nedense."

Tommy başını salladı. "Tamam."

Tuppence, Bayan Mullins'e döndü. "Bizimle eve gelmez misiniz? Bir şey içerdiniz. Hava bir tuhaf... Bir şeyler içmeniz iyi olurdu. Böylece birlikte bahçeyle ilgili planlarımızı da yapardık."

Hannibal'i mutfağa kapattılar. Bayan Mullins bir kadeh şeri içmeye razı oldu. Sonra bahçe hakkında bazı tavsiyelerde bulundu. Sonunda saatine bir göz atarak, "Aman, hemen kalkmam gerek," diye atıldı. "Bir randevum var." Telaşla vedalaşarak köşkten ayrıldı.

Tuppence, "İyi bir kadına benziyor," diye mırıldandı.

Tommy, "Farkındayım," dedi. "Ama insan emin olamıyor ki..."

Tuppence tereddütle, "Tabii soru sorulabilir biri olması da önemli," diye cevap verdi.

"Bahçede dolaşmak seni yormuş olmalı, Tuppence. Bugünkü işimizi başka güne bırakalım. Dinlenmelisin. Bu bir emirdir."

BÖLÜM 14

Bahçe Kampanyası

I

Tommy, "Anlıyorsun değil mi, Albert?" diye sordu.

İki adam mutfaktaydılar. Albert, Tuppence'ın odasından getirdiği tepsideki çay takımlarını yıkıyordu. Uşak, "Evet, efendim," dedi. "Anlıyorum."

"Bence sana durumu haber verecekler. Hannibal verecek haberi."

Albert başını salladı. "Hannibal iyi bir köpektir."

Tommy, "Tabii," dedi. "Onun hayattaki asli görevi bu değil ki. Hannibal hırsızları sevinçle karşılayan ve olmayacak insanlara kuyruk sallayan köpeklerden olmadı hiçbir zaman. O, çok şey bilir... Sen şimdi durumu iyice anladın, değil mi?"

"Evet, efendim. Yalnız bir şeyi kestiremiyorum. Ya hanımefendi bir şey isterse? Onun dediğini mi yapayım, yoksa sizin söylediklerinizi mi?"

Tommy gülümsedi. "Artık biraz kurnazlık edersin. Tuppence'a bugün yataktan hiç çıkmamasını söyledim. Onu, sana bırakıyorum."

Kapı çalınmaya başlamıştı. Albert hızla mutfaktan çıktı. Biraz sonra yanında tüvit elbiseli, genç görünümlü bir adamla döndü.

Uşak, Tommy'e endişeyle bir göz attı. Ama yabancı, mutfağa girerek dostça bir gülümsemeyle yaşlı adama yaklaştı.

"Bay Beresford? Bana bahçıvan aradığınızı söylediler. Buraya yakın bir zamanda taşınmışsınız sanırım. Bahçe yolundan ilerlerken otların bir hayli uzamış olduğunu fark ettim. Birkaç yıl önce burada başka bir köşkün bahçesinde çalışırdım. Bay Solomon'un yanında. Belki ondan söz edildiğini duymuşsunuzdur."

"Bay Solomon'dan mı? Evet, tabii, duydum."

"Adım Crispin... Angus Crispin. Belki sizinle bahçede şöyle bir dolaşıp, yapılacak işleri kararlaştırmamız iyi olur."

II

Tommy, ona çiçek tarhlarını ve sebze bahçesini gösterirken, Bay Crispin, "Bahçeye bakmanın zamanı gelmiş de geçiyor bile," dedi.

"Burada ıspanak yetiştirirlermiş. Şu bahçe yolunun kenarında. Daha geride de camekânlar varmış. Kavun da yetiştiriliyormuş sanırım."

"Bahçe hakkında çok şey biliyorsunuz."

"Köşkün eski günlerde nasıl olduğuna ilişkin bir sürü hikâye dinledik. Yaşlı kadınlar çiçek tarhlarından söz ediyorlar... Sonra, uzun yıllar önce Aleksander Parkinson da arkadaşlarına yüksükotlarını anlatır dururmuş."

"İlginç bir çocukmuş."

"Evet, Aleksander'ın kendince bazı fikirleri varmış. Cinayet vakalarına da meraklıymış. Hatta Stevenson'un kitaplarından birinin içine de bir mesaj bırakmış. *Kara Ok*'un içine."

"Güzel bir kitaptır. Beş yıl kadar önce okumuştum. Ama yazarın benim en sevdiğim eseri *Kaçırılan Çocuk*. Biliyor musunuz, burada çalıştığım sırada..." Bay Crispin duraksadı.

Tommy, "Yani Bay Solomon'un yanında çalıştığınız sıralarda mı?" diye sordu.

"Evet, evet. O zamanlar bazı şeyler duydum. Sonra İhtiyar Isaac da bana bazı hikâyeler anlattı. Yanılmıyorsam, Isaac'ın bir hayli bilgisi vardı."

"Evet, gerçekten öyleydi. Yaşına göre hafızası çok kuvvetliydi. Bazen bize de anlatırdı."

"İhtiyar Isaac eski günlerin dedikodusunu yapmaktan hoşlanırdı. Bildiğiniz gibi, burada hâlâ akrabaları var. Onlar da Isaac'ın hikâyelerini dinlemiş olmalılar. Tabii sizin kulağınıza da bazı şeyler geldi sanırım."

Tommy, "Şimdiye kadar duyduklarımızı iyice ayıklarsan, geriye adlardan oluşmuş bir liste kalıyor," dedi. "Eski günlerle ilgili bazı adlar. Tabii bunların benim için hiçbir anlamı yok... Olamaz da."

"Duyduklarınızın hepsi de söylenti mi sizce?"

"Çoğu öyle. Karım hemen her hikâyeyi dinledi ve bir liste hazırladı. Bir yararı olur mu, bilmiyorum. Ben de bir liste var. Daha dün elime geçti."

"Ya? Ne listesi bu?"

Tommy, "Sayım listesi," diye cevap verdi. "Anlayacağınız, yıllar önce burada bir sayım yapılmış. Bende kesin tarihi var. Size veririm. O gün köşkte bulunan herkes yazılmış. Çünkü konuklar geceyi köşkte geçirmişler. Büyük bir ziyafet verilmiş. Ev epeyce kalabalıklaşmış."

"Demek belirli bir tarihte köşkte kimlerin bulunduğunu kesinlikle biliyorsunuz. Hem de ilgi çekici bir tarihte..."

Tommy, "Evet," dedi.

"Bu önemli olabilir. Belki işimize yarar." Bay Crispin bir an durdu. "Buraya yeni taşındınız, değil mi?"

Tommy, "Evet," diye başını salladı. "Ama belki de taşınırız."

"Neden? Burası hoşunuza gitmiyor mu? Köşk çok güzel. Bu bahçe de çok iyi bir duruma sokulabilir. Ağaçların çevresini biraz açmak ve temizlemek gerekir. Bazı bodur ağaçlar son zamanlarda çiçek açmamış sanırım. Belki bir daha açmazlar. Onları söküp atmalı. Evet, buradan çıkmak isteyişinizi aklım almadı doğrusu."

Tommy, "Geçmişle ilgili anılar hoşuma gitmiyor," dedi.

Bay Cripsin elini salladı. "Geçmiş... Böyle şeylere aldırmamalı. "Geçmiş gömülmüştür, deyip geçmeli."

Tommy, "Gerçekten bizim bahçede çalışacak mısınız?" diye sordu.

"Evet, arada bir. Bu benim çok hoşuma gider. Bahçıvanlığın benim özel merakım olduğunu söyleyebiliriz."

"Dün Bayan Mullins adında biri bu işe talip oldu..."

"Mullins? Mullins? Bahçıvan mıymış?"

"Evet, galiba öyle. Köyde yaşlı bir hanım var. Adı neydi? Hah, Bayan Griffin... Bayan Mullins'e bizim bahçeye bakacak birini aradığımızı söylemiş."

"Onu işe aldınız mı? Yoksa almadınız mı?"

Tommy, "Henüz kesin kararımızı vermedik," dedi. "Anlayacağınız, bizim Manchester teriyeri bekçilik görevlerini çok ciddiye alıyor."

"Evet, bu cins köpekler bu konuda fazla hevesli olurlar. Herhalde sizin köpek de baş görevinin hanımınızı korumak olduğunu düşünüyor. Karınızın tek başına bir yere gitmesine razı olmuyor. Hep onun peşinde..."

Tommy başını salladı. "Öyle gerçekten. Karıma elini sürmeye kalkışacakları da paralamaya hazır."

"Aferin ona. Bu köpekler sahiplerine çok düşkündür. Son derece sadıktırlar. Dişleri çok keskin, kendileri de inatçı olurlar. Sanırım benim de dikkatli davranmam gerekecek."

"Şu ara bir tehlike yok. Hannibal evde."

Crispin düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Bayan Mullins... Tabii ben onu bu adla tanımıyorum... Bayan Mullins şöyle... elli altmış yaşlarında bir kadın mı?"

"Evet... Öyle... Tüvit pantolonlar giyiyor. Erkek gibi..."

"Tamam. Onun bu köyde yakınları olmalı. Herhalde İhtiyar Isaac size Bayan Mullins hakkında bilgi verebilirdi. Duyduğuma göre kadın yıllar sonra tekrar köye dönmüş. Bir ara burada değilmiş. Köye geleli fazla olmamış sanırım. Evet, her şey birbirine bağlı, Bay Beresford."

Tommy ellerini açtı. "Herhalde bu köyle ilgili bazı şeyler biliyorsunuz. Benim bilmediğim bazı şeyler..."

"Pek sanmıyorum... Fakat İhtiyar Isaac, size gerçekten pek çok şey anlatabilirdi. Bilmediği yoktu. Dediğiniz gibi, eski hikâyeleri tekrarlayıp duruyordu, ama hafızası yerindeydi. İhtiyarlar bazı olayları tekrar tekrar anlatmaktan hoşlanırlar. Onlar için açılmış olan kulüplerde de durum aynıdır. Orada da bir sürü konudan söz açarlar ve anlattıklarından bazıları gerçeklere dayanır. Evet, herhalde Isaac çok şey biliyordu."

Tommy, "Isaac'ın öldürülmüş olmasına üzülüyorum," dedi. "Bu işi yapandan öç almak isterdim. Çok iyi bir ihtiyarcıktı. Bize karşı her zaman nazikti. Karımla bana yardım etmek için elinden geleni yapardı. Haydi, gelin. Dolaşmaya devam edelim..."

BÖLÜM 15

Hannibal, Bay Crispin'le Birlikte İş Başında

I

Albert yatak odasının kapısına vurdu.

Tuppence içeriden, "Girin," diye seslenince de kapıyı açtı. "Geçen sabah gelen hanım, Bayan Mullins, sizinle bir iki dakika konuşmak istiyormuş. Anladığıma göre bahçe hakkında bazı tavsiyelerde bulunacakmış. Ona yattığınızı, kendisini kabul edip etmeyeceğinizi bilmediğimi söyledim."

Tuppence, "Böyle sözleri de nereden bulursun, bilmem ki Albert," diyerek güldü. "Pekâlâ... Konuğu kabul edeceğim."

"Size kahvenizi getirmek üzereydim."

"İyi ya getir. Yalnız tepsiye bir fincan daha koy."

"Peki, madam."

"Tamam, öyleyse. Tepsiyi getirip şu masaya koyarsın. Ha... bu arada Bayan Mullins'i de buraya al."

Albert, "Hannibal ne olacak?" diye sordu. "Onu aşağıya indirip mutfağa kapatayım mı?"

"Hannibal mutfağa kapatılmaktan hiç hoşlanmıyor. Hayır. Onu banyoya sok, sonra da kapıyı üzerine kapa."

Hannibal kendisine yapılan bu harekete fena halde kızdı. Albert'in kendisini banyoya iterek kapıyı kapamasına hiç de nazik olmayan bir tavırla katlandı. Öfkeyle birkaç kez havlamayı da unutmadı.

Tuppence yaptıklarına karşılık ona bağırdı. "Sus! Kes sesini!"

Hannibal bu emre bir dereceye kadar uyarak havlamaktan vazgeçti. Pençelerini ileri doğru uzatarak yattı, burnunu kapının altındaki aralığa dayayıp uzun uzun, düşmanca bir tavırla hırlamaya başladı.

Bayan Mullins, "Ah, Bayan Beresford," dedi. "Korkarım sizi rahatsız ediyorum. Ama bende bahçecilikle ilgili bir kitap var. Bakmak isteyeceğinizi düşündüm. Şurada, bu mevsimde neler dikilebileceği yazılı. Ender bulunur fidanlar bunlar. Üstelik bu cins toprakta da iyi büyüyorlar. Tabii bazıları bunun aksini iddia ediyor, olabilir ama... Ah, hayır, hayır... Rica ederim... Peki, öyle olsun. Ben de bir fincan kahve içeyim. İzin verin de kahveyi ben koyayım. İnsan yatarken bu iş zor oluyor. Acaba?..." Bayan Mullins, Albert'e baktı. Uşak, onun için bir sandalye çekti.

"Buraya buyurun, bayan."

"Ah, çok teşekkür ederim... A, yine sokak kapısı mı çalınıyor?"

Albert, "Herhalde sütçü geldi," dedi. "Belki de bakkal. Onun günü. İzin verirseniz aşağıya ineyim, efendim." Albert odadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Hannibal hâlâ hırlıyordu.

Tuppence, "Köpeğim bu toplantıya katılmasına izin vermediğim için bana kızdı," diyerek gülümsedi. "Onun için bu kadar gürültü koparıyor."

"Kahvenize şeker koyuyor musunuz, Bayan Beresford?"

Tuppence, "Bir tane," dedi.

Bayan Mullins fincana kahve doldurdu, Tuppence'ın başucundaki komodinin üzerine bıraktı. Sonra dönüp kendisi için kahve koymaya gi derken birdenbire sendeleyerek sigara masasına tutundu. Hafifçe inleyerek yere diz çöktü.

Tuppence, "Bir yeriniz acıdı mı?" diye bağırdı.

"Hayır, hayır. Ama ne yazık ki, vazonuzu kırdım. Ayağım bir şeye takıldı. Benimki de sakarlık. Güzelim vazo kırıldı. Sevgili Bayan Beresford, kim bilir hakkımda ne düşüneceksiniz? Emin olun kazaydı."

Tuppence, nazik bir tavırla, "Tabii kazaydı," diye cevap verdi. "Durun bakayım. Vazo paramparça da olabilirdi. Yalnızca ikiye ayrılmış. Bunları ustalıkla yapıştırabilirim."

Bayan Mullins içini çekti. "Öyle de olsa bu olayı her hatırlayışımda utanacağım... Herhalde rahatsızsınız, Bayan Beresford. Bugün gelmemeliydim. Ama sizinle konuşmayı o kadar çok istiyordum ki..."

Hannibal tekrar havlamaya başladı.

Bayan Mullins, "Ah, zavallı köpekçik," dedi. "Onu dışarı çıkarayım mı?"

Tuppence, "Hayır, hayır," dedi. "İçeride kalsın daha iyi. Bazen Hannibal'in ne yapacağı belli olmaz."

"A, yine mi kapı?"

Tuppence başını salladı. "Hayır. Telefon."

"Ya... Telefona cevap vermeniz gerekiyor değil mi?"

"Önemi yok. Albert bakar."

Aşağıda telefona Tommy cevap verdi.

"Evet? Ya, anlıyorum. Kim? Evet. Ya? Bir düşman. Kesinlikle. Evet, doğru. Önlem aldık. Evet. Çok teşekkür ederim." Telefonu kapatarak Bay Cripsin'e baktı.

Adam, "Bir uyarı mı?" diye sordu.

"Evet." Tommy hâlâ Bay Cripsin'e bakıyordu.

"Bazen durumu anlamak zor oluyor değil mi? Yani kim düşman, kim dost."

"Ama bazen de anlayıncaya dek iş işten geçer. Kader Kapısı, Fekalet Mağarası," dedi Tommy.

Bay Crispin, ona şaşkınlıkla baktı.

Tommy, "Özür dilerim, her nedense bu evde sık sık şiir okuyorum," dedi.

"Flecker'in dizeleriydi, değil mi? 'Bağdat'ın Kapıları' yoksa 'Şam'ın Kapıları' mıydı?"

Tommy, "Yukarı gelir misiniz? Tuppence dinleniyor. Öyle önemli bir rahatsızlığı yok."

Albert birdenbire ortaya çıktı. "Yukarı kahve götürdüm. Bayan Mullins için de bir fincan koydum tepsiye. Kadın bir bahçe kitabı mı getirmiş ne?"

Tommy, "Anlıyorum," dedi. "Evet. Her şey yolunda. Hannibal nerede?"

"Onu banyoya kapattım."

"Sürgüyü iyice sürdün mü? Hannibal bundan hoşlanmayacaktır."

"Hayır, efendim. Sizin dediğiniz gibi yaptım."

Tommy, merdivenlerden çıkmaya başladı. Bay Crispin de peşindeydi. Tommy yatak odasının kapısına hafifçe vurduktan sonra içeri girdi. Hannibal banyodan meydan okuyormuş gibi havladıktan sonra içeriden kapıya doğru atıldı. Sürgü kaydı ve köpek odaya daldı. Crispin'e çabucak bir göz attıktan sonra öfkeyle homurdanarak Bayan Mullins'e saldırdı.

Tuppence bağırdı. "Eyvah!"

Tommy ise, "Aferin Hannibal," diyordu. "Aferin."

Bay Crispin'e döndü. "Hannibal düşmanları iyi tanıyor değil mi?"

Tuppence, "Hannibal sizi ısırdı mı, Bayan Mullins?" diye sordu.

Kadın ayağa kalkarak öfkeyle köpeğe baktı. "Fena ısırdı hem de."

Tommy kibarca sordu. "Bu sizi ikinci ısırışı değil mi? Geçen gün de sizi bizim otların arasında kovalamıştı."

Bay Crispin, "Hannibal her şeyi biliyor," dedi. "Öyle değil mi, sevgili Dodo'cuğum... Seni yıllardan beri görmemiştim."

Bayan Mullins sırayla Tuppence, Tommy ve Bay Crispin'e baktı

Crispin, "Mullins," diyerek gülümsedi. "Fazla bilgim olmadığı için özür dilerim. Evlilik soyadın mı bu? Yoksa Mullins takma adını mı kullanıyorsun?"

"Ben Iris Mullins'im. Hep bu adı taşıdım."

"Ah, sen benim için hep Dodo olarak kalacaksın. Seni gördüğüme çok sevindim. Ama buradan çabucak gitmemiz gerekiyor. Haydi, kahveni iç. Ondan sana bir zarar gelmez. Bayan Beresford, sizinle tanıştığıma memnun oldum. Yalnız size o kahveyi içmemenizi tavsiye edeceğim."

"Ah... Ben o fincanı alayım."

Bayan Mullins ilerleyecek oldu, ama Crispin, kadınla Tuppence'ın arasına girdi.

"Olmaz, Dodo'cuğum. Bunu yapmana izin veremem. O fincanı ben alacağım. Zaten fincan eve ait. İçindeki kahveyi tahlil ettirmek gerekecek. Yanında ilaç getirdin ve fincanı Bayan Beresford'a uzatırken kahveye karıştırıverdin."

"Ben öyle bir şey yapmadım. Aman, alın şu köpeği başımdan."

Hannibal, kadını kovalamak için atıldı.

Tommy, "Hannibal sizin evden gitmenizi istiyor," diye açıkladı. "Bu konuda çok inatçıdır. Ön kapıdan çıkanları ısırmaktan da pek hoşlanır. Albert geldin mi? Senin kapının dışında olduğunu biliyordum. Olanları gördün mü?"

Albert başını dipteki giyinme odasının kapısından içeri uzattı.

"Tabii gördüm. Aralıktan onu gözetledim. Evet. Hanımın fincanına bir şey attı. Ustalıkla yaptı bunu. Hokkabazdan farksız bu kadın. Ama ben ilacı kahveye karıştırdığını yine de fark ettim."

Bayan Mullins, "Neden söz ettiğini bilmiyorum," diye söylendi. "Ah... şey... benim gitmem gerekiyor artık. Bir randevum var. Çok önemli." Odadan fırlayarak hızla merdivenden indi.

Hannibal bir daha etrafına baktı, sonra da onun peşinden koştu. Bay Crispin'in yüzünde düşmanca bir ifade yoktu, ama o da telaşla odadan çıktı.

Tuppence, "Umarım iyi koşucudur," dedi. "Eğer değilse, Hannibal onu yakalayınca canına okur. Doğrusu çok iyi bir bahçe köpeği."

"Tuppence, Bay Solomon'un yolladığı adam, Bay Crispin o. Tam zamanında geldi değil mi? Sakın o fincanı kırma. Kahveyi de bir yere dökme. Onu bir şişeye koyalım, çünkü tahlil edilmesi gerekiyor. İçinde ne olduğunu öğreneceğiz. Tuppence, en süslü sabahlığını giy de aşağıya inelim. Öğle yemeğinden önce salonda birer içki içmeliyiz."

II

Tuppence içini çekti. "Artık olayın içyüzünü hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz." Üzüntüyle başını salladı. Koltuğundan kalkarak şömineye doğru gitti.

Tommy, "Şömineye odun atmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu. "Bırak o işi ben yapayım. Fazla hareket etmemen gerekiyor."

Tuppence, "Artık bir şeyim yok," dedi. "Kolumu rahatça oynatabiliyorum. Duyan da kolumu kırdığımı sanacak. Oysa sadece bir sıyrık."

Tommy güldü. "Aslında övünebileceğin bir kurşun yarası. Savaşta yaralandığını iddia edebilirsin."

"Savaş sözcüğünü kullanmakta çok haklısın."

"Mullins'in icabına iyi baktık."

Tuppence, "Hannibal de görevini ustalıkla yerine getirdi," diyerek gülümsedi. "Öyle değil mi?"

"Evet. Hannibal bize düşmanın kim olduğunu çok güzel açıkladı. Hem de kesinlikle. Otlara doğru atıldı. Burnu ona tehlikeyi haber verdi sanırım. Koku alma duyusu harikadır onun."

Tuppence, "Burnumun bana da tehlikeyi haber verdiğini iddia edemeyeceğim," dedi. "Bayan Mullins'in tam zamanında imdadımıza yetiştiğini düşünmüştüm. Bay Solomon'un yanında çalıştığını söyleyen birini işe almamız gerektiğini unutmuştum. Bay Crispin, sana başka şeyler de anlattı mı? Sanırım gerçek adı Crispin değil."

Tommy, "Büyük bir olasılıkla," dedi.

"Buraya dedektif olarak soruşturma yapmaya mı geldi? Fazla kalabalık olmadık mı?"

Tommy, "Hayır," dedi. "Soruşturma için değil, buraya güvenlik maksadıyla gönderildi. Seni korumak için."

"Beni korumak için mi? Bence seni korumak için gönderildi. O şimdi nerede?"

"Herhalde, Bayan Mullins'le meşgul."

"Bu heyecanlı saatler insanı olağanüstü acıktırıyor. Şöyle doyurucu bir şeyler atıştırmak istiyorum. Bol kremalı, sıcak yengeç eti hiç de fena olmaz."

Tommy, "İyileştiğine sevindim," dedi. "İştahın yerine geldi."

Tuppence, "Hasta değildim ki," dedi. "Yaralanmıştım. Bu çok farklı."

"Hannibal yerinden fırlayıp otların arasına daldığı zaman düşmanın yakınlarında olduğunu anlamalıydın. Erkek kılığına giren Bayan Mullins sana ateş etti..."

Tuppence diye başını salladı. "Kadının şansını ikinci kez deneyeceği de belliydi. Ben yatağa yattım, sen de gerekli önlemleri aldın, değil mi, Tommy?"

"Doğru," dedi Tommy. "Kurşun yarasının seni yatağa düşüreceğini tahmin etmiş olmalı."

"Ertesi gün de endişeli bir halde sağlığını sormaya geldi," dedi Tuppence.

Tommy, "Hazırlıklarımız gerçekten çok iyiydi," dedi. "Albert nöbetteydi. Kadının her hareketini, attığı her adımı gözlüyordu..."

"Evet. Benim kahvemle birlikte kadın için de bir fincan getirdi."

"Mullins ya da Crispin'in dediği gibi Dodo'nun kahveye ilacı karıştırdığını gördün mü?"

Tuppence, "Hayır," diye cevap verdi. "Görmediğimi itiraf etmeliyim. Kadın bana gerçekten bir yere takılıp yuvarlanmış gibi geldi. O sırada kırılmış vazoya dikkatimi çekti. Ben vazoya bakarken, o da kahveye ilacı karıştırdı."

"Neyse ki Albert kapının aralığından her şeyi gördü."

"Hannibal'i banyoya kapatarak sürgüyü tam kapatmamak da iyi fikirdi. Çünkü hepimiz Hannibal'in kapıları açmakta ne kadar usta olduğunu biliriz. Ama tabii sürgü sıkı sıkıya kapatılsaydı açmayı başaramazdı." Tuppence bir an durdu. "Hannibal'in hali görülmeye değerdi. Bir Bengal kaplanı gibi saldırdı!"

"Evet, iyi tanımladın."

"Herhalde Bay Crispin araştırmalarını bitirmiştir. Ama Mullins'i, Mary Jordan'a ya da Jonathan Kane gibi geçmişte kalmış tehlikeli bir insana nasıl bağlayabileceğini merak ediyorum."

"Jonathan Kane'in geçmişte kaldığını sanmıyorum. Büyük bir olasılıkla şimdi onun genç bir kopyası vardır. Adam için yeniden doğmuş da diyebiliriz. Söz konusu o grupta yeni, genç üyeler görev almışlar..."

"Stanley Weyman'ın en iyi kitaplarından biri olan *Kont Hannibal*'i okuyorum. Onu yukarıda, Aleksander'ın kitapları arasında buldum."

"Okuduğun kitap neyle ilgili?"

"Geçmişteki gençlikle şimdiki gençlik arasında bir fark yok. O günlerde de şiddet ve vahşet varmış, şimdi de. Geçen gün en saygın üniversitelerin birinde yeni faşist grupların oluştuğu söyleniyordu. Sanırım kimse bize doğru dürüst bir açıklama yapmayacak. Sence bugüne dek hiç kim-

senin bulamadığı o gizli belgeleri Bay Crispin bulabilecek mi? Mahzenler. Banka soygunlarında paraları genellikle mahzenlere saklarlar. Bence öyle yerler bir şeyler saklamak için fazla rutubetli."

"Tommy, Bay Crispin araştırmalarını bitirdikten sonra tekrar buraya dönecek mi? Beni ve seni korumak için?"

"Benim korunmaya ihtiyacım yok."

"Seninkine kibir derler."

Tommy başını salladı. "Onun gelip bize hoşça kalın diyeceğini sanıyorum."

"Tabii. Çünkü çok terbiyeli ve nazik bir adam."

"Senin iyi olup olmadığını da öğrenmek isteyecek."

"Benim hafif bir yaram vardı. Onu da doktor iyileştirdi."

Tommy, "Biliyor musun, aslında Crispin bahçıvanlıktan çok hoşlanıyor," diyerek güldü. "Bay Solomon'un yanında gerçekten çalışmış. Tabii Bay Solomon çoktan ölmüş, ama Bay Crispin için o çalışma yararlı olmuş. Çünkü hiç kimse kuşkulanmadan rahatlıkla bahçıvan olarak çalışabiliyor."

Tuppence, "Evet," dedi. "Bu meslekte böyle şeyleri düşünmek gerekir."

Kapı çalınıyordu. Hannibal yine kaplan gibi odadan fırladı. Koruduğu kutsal yere girmeye kalkanları öldürmek kararındaydı.

Tommy de onun peşinden koştu. Geri döndüğü zaman elinde bir zarf vardı.

"Üzerinde ikimizin de adı var. Açayım mı?"

Tuppence, "Aç tabii," dedi.

Tommy zarfın ucunu yırttı. "Vay, vay, vay... Gelecek beni umutlandırıyor."

"Nedir o?"

"Bay Robinson'dan bir davetiye. Gelecek hafta kendisiyle akşam yemeği yiyecekmişiz. Senin o zamana kadar iyileşeceğini umuyormuş. Ziyafet Bay Robinson'un köşkünde... Köşk, Sussex'de bir yerde sanırım."

"Acaba bize bu konuda bir açıklama yapacak mı?"

Tommy, "Yapabilir," dedi.

Tuppence, "Listemi de yanıma alayım mı?" diye sordu. "Doğrusu ezbere biliyorum artık. *Kara Ok,* Aleksander Parkinson, Oxford ve Cambridge, Grin-hen-lo, Kay-Kay, Mathilde'nin karnı, Habil ile Kabil, Truelove..."

Tommy, "Tanrım yeter artık. Tüm bunlar insana deli saçması gibi geliyor," diye çıkıştı.

"Aslında deli saçması tabii! Acaba Bay Robinson'un yemeğinde başkaları da bulunacak mı?"

"Herhalde Albay Pikeaway gelir."

Tuppence, "Aman," dedi. "Öyleyse yanıma öksürük pastili alayım. Öyle değil mi? Her neyse, Bay Robinson'u görmeyi çok istiyorum. Onun söylendiği kadar iriyarı ve sarı tenli olduğunu hiç sanmıyorum. A, ama Tommy! Deborah, çocukları gelecek hafta buraya getirmeyecek miydi?"

Tommy başını salladı. "Hayır... Onlar bu hafta sonu gelecekler."

Tuppence rahat bir nefes aldı. "Aman neyse!"

BÖLÜM 16

Kuşlar Güneye Göç Ediyor

"Araba mı geliyor?" Tuppence ön kapıdan çıkarak telaşla yola doğru baktı. Heyecanla kızı Deborah'ı ve üç torununu bekliyordu.

Albert ise yan kapıdan fırlamıştı. "Daha gelmezler, hanımefendi. "Zili çalan bakkaldı. İnanamayacaksınız ama yumurta fiyatları yine artmış. Bu hükümete bir daha oy vermeyeceğim. Bu kez libarellere bir şans tanıyacağım."

"Çilekli tatlıyı yaptın mı?"

"Tabii, tıpkı sizin yaptığınız gibi oldu."

"Albert, yakında ünlü bir aşçı olacaksın. Çilekli tatlıyı Janet çok sever."

"Ayrıca meyveli tart da yaptım. Bay Andrew meyveli tartı çok sever."

"Odaların hepsi hazır mı, Albert?"

"Evet. Gündelikçi kız bu sabah tam vaktinde geldi. Bayan Deborah'ın banyosuna onun sevdiği o kokulu sabundan koydum."

Tuppence'ın içi rahatlamıştı. Kızıyla torunları için her şey hazırdı demek.

Sonunda bir korna sesi duyuldu ve birkaç dakika sonra da Tommy'nin kullandığı araba, basamakların önünde durdu. Kapılar açıldı ve konuklar indiler. Beresford'ların hâlâ güzel olan kırk yaşlarındaki kızları Deborah, on beş yaşındaki Andrew, on birindeki Janet ve yedisindeki Rosaline.

Andrew avaz avaz bağırıyordu. "Merhaba büyükanneciğim!"

Janet seslendi. "Hannibal nerede?"

Rosalie neredeyse ağlayacaktı. "Çay isterim..."

Herkes birbirine sarıldı. Albert de bu arada arabanın bagajını boşaltmaya başladı. Valizlerin arasında küçük bir akvaryum ve Hamster sepeti bile vardı.

Deborah, annesine sarılmış bir vaziyette, "Demek yeni köşk bu? Burayı çok beğendim," dedi.

Janet, "Bahçeyi dolaşalım mı?" diye sordu.

Tommy, "Çaydan sonra," dedi.

Rosalie, "Çay isterim," diye yineledi.

Ailece, çay sofrasının beklediği yemek odasına gittiler.

Deborah, "Senin hakkında bazı şeyler duydum, anne," diye söze başladı. "Yine ne işler karıştırıyorsun?" Deborah, annesine karşı daima otoriter bir tavır takınır, Tuppence'ın her zaman dikkatle korunması gerektiğine inanırdı.

Tuppence, "Hiçbir şey karıştırdığım yok," dedi. "Köşkümüze rahatça yerleştik artık."

Deborah bu sözlere inanmamıştı.

"Sen mutlaka yine bir şeye burnunu sokmuşsundur. Öyle değil mi, baba? Hoş bunu sana neden soruyorum bilmem ki? Tommy, Rosalie'yi sırtına bindirmiş yerde dört ayak üstünde emekliyordu. Janet bahçeyi gözden geçiriyor, Andrew de içinde bulundukları odayı inceliyordu.

Deborah saldırıya devam etti. "Bir işler karıştırıyorsun. Yine Bayan Blenkinsop numarası çeviriyorsun. Dur durak bilmiyorsun. Yine birtakım oyunlara kalkıştın. Kardeşim Derek'in kulağına bir şeyler çalınmış, geçen gün bana mektupla bildirdi," diyerek başını salladı.

Tuppence, "Derek ne bilebilir ki?" dedi.

"Derek'in kulağı deliktir, her şeyi duyar. Senin de baba, annemden farkın yok. Sen de bir işlere karışmışsın. Buraya yerleşip sakin bir hayat süreceğinizi, bu güzel köşkün zevkini çıkaracağınızı sanıyordum."

Tommy, "Biz de öyle istiyorduk," diyerek içini çekti. "Ama kader bize başka şeyler hazırlıyormuş..."

Tuppence, "Kader Kapısı," dedi. "Felaket Mağarası, Korku Kalesi..."

Andrew bilgiç bir edayla, "Flecher," dedi. Şiir tutkunuydu ve günün birinde şair olmak istiyordu. Yedi dizeyi bir solukta ezbere okurdu.

Şam kentinin dört büyük kapısı vardır...
Kader Kapısı, Çöl Geçidi...
Felaket Mağarası, Korku Kalesi...
Ey kervan, oralardan geçme,
Ya da şarkı söyleyerek geçmekten sakın.
O sessizliği duydun mu?
Kuşların ölmüş olduğunu,
Ama yine de bir şeyin kuş gibi cıvıldadığı
O sessizliği...

Birdenbire bir kırlangıç sürüsü gürültüyle havalanarak bahçenin üzerinde dönmeye başladı.

Janet, "Bu kuşlar nedir, büyükanneciğim?" diye sordu.

"Kırlangıç... Güneye uçuyorlar artık," dedi Tuppence.

"Bir daha gelmeyecekler mi?"

"Ancak gelecek yaza."

Andrew, "Ve Kader Kapısı'ndan geçecekler," dedi.

Tuppence ekledi. "Bu köşkün adı bir zamanlar Kırlangıç Yuvası'ymış."

Deborah, "Artık burada oturmaktan vazgeçmişsiniz sanırım," dedi. "Babam bana yazdığı mektupta başka bir yer aradığınızdan söz ediyordu."

Janet, "Neden?" diye sordu. *"Ben* bu köşkü çok sevdim."

Tommy, "Birkaç neden sayabilirim," dedi ve cebinden bir liste çıkararak yüksek sesle okumaya başladı.

"Kara Ok
Aleksander Parkinson
Oxford ve Cambridge
Porselen bahçe iskemleleri
Grim-hen-Lo
Kay-Kay
Mathilde'nin karnı
Habil ile Kabil
Soylu Truelove."

"Sus Tommy... o benim listem. Seninkiyle bir ilgisi yok," dedi Tuppence.

Janet soru sormaya devam etti. "Peki bu liste ne anlama geliyor?"

Şiiri sevdiği kadar roman okumayı da seven Andrew, "Bir dedektif öyküsünün ipuçlarına benziyor," dedi.

"İşte bu ipuçları listesi başka bir ev aramamızın nedeni," dedi Tommy.

Janet, "Ama ben burayı çok sevdim. Güzel bir ev," diye ısrar etti.

Rosalie, "Evet, güzel bir ev," dedi. "Çikolatalı bisküviler de çok lezzetli."

Andrew, bir Rus Çarı edasıyla, "Ben de burayı çok sevdim," dedi.

Janet, "Büyükanne, sen bu evi neden sevmiyorsun?" diye sordu.

Tuppence bir an düşündü. Sonra da birdenbire heyecanla, "Ben aslında bu köşkü seviyorum!" diye bağırdı. "Ve ömrümün sonuna kadar da burada oturmak istiyorum."

Andrew, "Kader Kapısı çok ilginç bir isim," dedi.

Tuppence, "Eskiden bu köşkün adı Kırlangıç Yuvası'ymış. Yine aynı adı verebiliriz..."

"Elinizdeki ipuçlarıyla bir roman yazabilirsiniz," dedi Andrew.

"Çok isim var, olmaz," dedi Deborah. "O kitabı kimse okumaz."

Tommy, "İnsanların ne tür kitaplar okumaktan hoşlandıklarını bilsen şaşırırsın," dedi.

Tommy ile Tuppence göz göze geldiler.

"Andrew, "Yarın bir kutu boya alabilir miyim?" diye sordu. "Veya Albert boyayı alsın ben de ona yardım ederim. Kapının üstüne köşkün yeni adını yazarız."

Andrew atıldı. "Bu adı bahçe kapısına ben yazayım! Albert de biraz boya bulup bana yardım edebilir."

Janet, "O zaman kırlangıçlar gelecek yaza da buraya rahatça dönerler," dedi ve annesine baktı.

Deborah, "Evet fena fikir değil," diye katıldı.

"Kraliçe onayladı," diyerek Tommy başını eğerek kızını selamladı.

BÖLÜM 17

Son Sözler:
Bay Robinson ile Akşam Yemeği

Tuppence, "Ne güzel bir toplantı bu," diyerek etrafına bakındı.

Yemek salonundan kütüphaneye geçmişlerdi. Şimdi kahve masasının etrafında oturuyorlardı.

Tuppence'ın tahmin ettiğinden daha şişman ve sarı tenli olan Bay Robinson büyük gümüş çaydanlığın arkasından gülümsüyordu. Yanında Bay Crispin oturuyordu. Albay Pikeaway, Tommy'nin sağındaydı. Tommy, adama kendi sigaralarından birini ikram etmeye kalktı.

Albay Pikeaway yüzünde şaşkınlık dolu bir ifadeyle, "Ben akşam yemeklerinden sonra kesinlikle sigara içmem," diyerek başını salladı.

Tuppence'da iyiden iyiye korku uyandıran Bayan Collodon, "Sahi mi Albay Pikeaway?" dedi. "Çok ilginç... Çok..." Tuppence'a doğru döndü. "Köpeğiniz ne kadar uslu, Bayan Beresford."

Hannibal masanın altında yatıyordu. Başını da Tuppence'ın ayağına dayamıştı. Kendisinden söz edildiğini anlayarak yüzünde melek gibi bir ifadeyle etrafına bakındı. Usulca kuyruğunu sallıyordu.

Bay Robinson neşeyle Tuppence'a baktı. "Duyduğuma göre çok iyi bir köpekmiş."

Bay Crispin araya girdi. "Onu hareket halindeyken görmelisiniz."

Tuppence açıkladı. "Yemeğe çağrıldığı zaman nezaketle davranmasını bilir. Böyle şeylerden çok hoşlanır. Bir köpeğin yüksek sosyeteye karışmasının övünülecek bir şey olduğunu düşünür." Bay Robinson'a gülümsedi. "Onu çağırmanız da büyük nezaket. Üstelik Hannibal için bir tabak ciğer de hazırlatmışsınız. Hannibal ciğere bayılır."

Bay Robinson, "Bütün köpekler ciğer sever," dedi. "Anladığıma göre..." Crispin'e bir göz attı. "Bay ve Bayan Beresford'ları görmeye gittiğimiz takdirde paramparça olmamız işten bile değilmiş."

Bay Crispin güldü. "Hannibal görevlerini çok ciddiye alıyor. İyi yetiştirilmiş bir bekçi köpeği sanki. Görevini hiçbir zaman unutmuyor."

Bay Robinson, "Bayan Beresford," dedi. "Siz ve kocanız gerçekten başarılı bir şekilde çalıştınız. Size borcumuz büyük. Albay Pikeaway bana bu işe ilk kez sizin giriştiğinizi söyledi."

Tuppence utanmıştı. "Olaylar öyle gelişti de... Şey... biraz meraklandım. Bazı... bazı şeylerin içyüzünü öğrenmek istedim."

"Evet, bunu anlamıştım. Tabii şimdi de bütün bu olayların ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorsunuzdur."

"Ah, tabii... yani... bütün bunların çok gizli şeyler olduğunu biliyorum. Belki soru sormamamız gerek. Çünkü durumu açıklamanız imkânsız. Bunu gayet iyi anlıyorum."

"Aslında ben de size bir şey sormak istiyorum, Bayan Beresford. Bana bu konuda bilgi verirseniz çok sevinirim."

Tuppence gözlerini hayretle açarak adama baktı. "Doğrusu hiç..." Durakladı.

"Sizde bir liste varmış. Daha doğrusu kocanız öyle söyledi. Ama listedekilerin neler olduğunu açıklamadı. Bunda haklı elbette. Çünkü liste size ait. Eh... doğrusu ben de çok meraklı bir insanım." Gözlerinde yine o neşeli pırıltı belirmişti.

Tuppence birdenbire Bay Robinson'dan çok hoşlandığını anladı. Bir an sesini çıkarmadan durdu. Sonra öksürerek çantasını karıştırdı. "Aslında gülünç bir şey bu, hatta gülünçten de beter. Çılgınca bir liste."

Bay Robinson beklenmedik bir şey söyledi. "Çılgınca... Çılgınca... Dünya çılgın zaten. İşte Hans Sachs, *Meistersingers* operasında mürver ağacının altında oturup böyle konuşur. Bu operayı çok severim. Hans Sachs çok haklı." Tuppence'ın uzattığı listeyi aldı.

Tuppence, "İsterseniz listeyi yüksek sesle okuyun, beni rahatsız etmez," dedi.

Bay Robinson kâğıda bir göz attı. Sonra listeyi Crispin'e verdi. "Al sen oku, Angus. Senin sesin benden daha güzeldir."

Bay Crispin, listeyi alıp okumaya başladı.

"Kara Ok.
Aleksander Parkinson
Mary Jordan'ın ölümü normal değildi.
Oxford ve Cambridge, porselen bahçe iskemleleri
Grin-hen-Lo
Kay-Kay
Mathilde'nin karnı
Habil ile Kabil
Truolove..."

Durarak ev sahibine baktı. Bay Robinson ise Tuppence'ı süzüyordu. "Sizi kutlamam gerek. Çok değişik, ilgi çekici bir kafanız var. Bu ipuçlarından o sonuçları çıkarmak çok takdir edilecek bir şey."

Tuppence, "Tommy de bu uğurda çok çalıştı," diye ekledi.

Tommy, "Tabii," diyerek gülümsedi. "Dırdır edip başımın etini yedin."

Albay Pikeaway takdirle başını salladı. "Bay Beresford iyi araştırma yaptı. O sayımla ilgili liste çok işe yaradı."

"Yetenekli bir çiftsiniz." Bay Robinson tekrar Tuppence'a bakarak güldü. "Merakınızı belli etmemeye çalışıyorsunuz. Ama sorunun içyüzünü öğrenmek istediğinizden eminim."

Tuppence, "Ah!" diye bağırdı. "Bize gerçekten durumu açıklayacak mısınız?... Tanrım, ne harika!"

Bay Robinson, "Tahmin ettiğiniz gibi, olayların bir bölümü Parkinson'larla başladı," dedi. "Uzun yıllar önce tabii. Benim de büyükannem Parkinson'lardandı. Ben de ondan bazı şeyler öğrendim..." Bir an durdu. "Mary Jordan adıyla tanınan kız aslında bizim ajanımızdı. Ailesi denizciydi. Annesi Avusturyalı olduğu için Almancası kusursuzdu. Pek yakında bazı belgeler yayınlanacak. Kocanız da biliyor bunu. Dosyalardaki bazı belgelerin ülkemizin tarihiyle de ilgisi var. Onun için bunların açıklanması gerekiyor.

"Önümüzdeki yıllarda yine bu konuda üç dört ciltlik bir eser yayınlanacak. Kırlangıçlar Yuvası adlı köşkün yakınında olanlar da bulunacak bunun içinde.

"O dönemde bazı sırlar düşmana sızmıştı. Savaş sırasında ya da ilanından hemen önce daima böyle sızmalar olur.

"Bu işe saygın birkaç politikacı da karışmıştı. Sonra, halk üzerinde etkileri olan ve bu güçlerini akılsızca kullanan bir iki gazeteci de var. Birinci Dünya Savaşı'ndan önce bile birtakım kişiler kendi vatanlarının aleyhinde çalışıyorlardı. O savaştan sonra da yine aynı şey oldu. Hep aynı... Perdenin arkasında sürekli bir çalışma... Tarihte daha önce de görülmüştür böyle şeyler. Yine de olacaktır. Etkin ve tehlikeli bir Beşinci Kol. Bu gruptan bunlara inananlar tarafından yönetilecektir. Ve tabii bir de ileride güç sahibi olmak isteyenlerle, paraya tapanlar tarafından.

"Aynı söz kaç kez söylenmiştir kim bilir? 'Bizim B.'den mi söz ediyorsunuz? O mu vatan haini? Saçmalama. Kendimden şüphelenirim, ondan şüphelenmem. O dünyanın en güvenilir adamıdır!

"Etrafındakileri kandırmak... Bu da oldukça eski bir hikâye ve pek eski bir oyundur.

"Sizin şimdi oturduğunuz köy, Bayan Beresford, Birinci Dünya Savaşı'ndan önceki günlerde belirli bir grubun merkeziydi. Ne kadar sakin ve huzur dolu bir köydü orası. Daima iyi insanlar yaşamıştı orada. Hepsi de vatanlarını seviyorlar ve çeşitli işlerde çalışıyorlardı. İyi bir liman vardı civarda. Köyde genç bir denizci oturuyordu. İyi bir aileden olan yakışıklı bir adam... Sonra iyi bir doktor. Köydeki hastaları onu çok seviyorlardı. Hepsi de dertlerini ona açıyorlardı. Adam pratisyendi. Daha doğrusu köydekiler aslında adamın kimyasal savaş alanında bir uzman olduğunu bilmiyorlardı. Zehirli gaz uzmanıydı.

"Daha sonra oraya Bay Kane de yerleşti. Denizin yakınındaki şirin bir villada oturuyordu. Belli bir siyasi yaklaşımı vardı. Açık açık söylemese de aslında bir faşistti. Çok geçmeden etrafına bir sürü adam topladı...

"Aslında sizin öğrenmek istediğiniz bunlar değil tabii, Bayan Beresford. Ama sizin önce köydeki durumu anlamanızı istedim. Her şey orada dikkatle hazırlanmıştı. İşte Mary Jordan köyde neler döndüğünü öğrenmek için oraya gönderildi.

"Mary Jordan, benden büyüktü. Kendisini tanımadım. Ama hikâyeyi duyduğum zaman onu çok takdir ettim. Onunla tanışmak isterdim. Güçlü bir kişiliği olan, karakter sahibi bir kızdı.

"Mary onun asıl adıydı. Ama herkes kendisini Molly diye tanırdı. Başarıyla çalıştı. Onun öyle genç yaşta ölüp gitmesi çok acı oldu."

Tuppence duvardaki bir resme bakıyordu. Bir çocuğun karakalemle çizilmiş portresiydi. Nedense bu baş Tuppence'a tanıdık gelmişti. "Acaba o..."

Bay Robinson, "Evet," diye cevap verdi. "Aleksander Parkinson. O sırada on bir yaşındaydı. Dediğim gibi, Parkinson'larla akraba oluyorduk. Zaten Mary Jordan da bundan yararlanarak Parkinson'lara mürebbiye olarak girmeyi başardı. Etrafı incelemesi için uygun, emin bir işti bu. Kızı öldürecekleri..." Bir an durdu. "Hiç kimsenin aklına gelmezdi."

Tuppence sordu. "Parkinson'lardan birinin işi mi bu?"

"Hayır, yavrum, hayır. Anladığıma göre, Parkinson'ların bu işlerle hiçbir ilişkileri yoktu. Ama o gece eve bir sürü konuk toplanmıştı. Ahbaplar, arkadaşlar. Sayımın da o geceye denk geldiğini sizin Tommy ortaya çıkardı. Evdekilerle o gece için köşke gelenlerin hepsinin adlarının sayım kâğıtlarına geçirilmesi gerekti. İşte o isimlerden biri dikkatimizi çekti. Biraz önce sözünü ettiğim köy doktorunun kızı da babasını görmeye gelmişti o sırada. Bunu sık sık yapıyordu zaten. Kız, Parkinson'lardan kendisini o gece misafir etmelerini istedi. Çünkü beraberinde iki arkadaşını da getirmişti. O iki arkadaşının bu konuyla hiçbir ilgileri yoktu. Ama sonradan babasının, yani doktorun o bölgede olanlara iyice karışmış olduğu anlaşıldı. Kız ise birkaç hafta önce Parkinson'ların bahçesindeki çalışmalara yardım etmişti. Ispanaklarla yüksükotlarının birbirlerine o kadar yakın ekilmesini sağlayan da yine bu kızdı. O önemli günde de yine bu kız bahçeden ıspanakla beraber yüksükotu toplayarak bunları mutfağa götürmüştü. Yemekte bulunanların hastalanmaları o kadar da dikkatleri çekmedi. Çünkü bazen böyle kazalar oluyordu. Doktor da daha önce böyle vakalarla karşılaşmış olduğundan söz etti. Adamın resmi soruşturmada tanıklık etmesi üzerine jüri 'kazayla ölüm' kararına vardı. Aynı gece bir kokteyl bardağının masadan itilerek yere düşürülmesi ve sözüm ona kazara kırılıvermesi kimsenin dikkatini çekmemişti.

"Bayan Beresford tarihin tekrarlandığını bilmek herhalde ilginizi çekecek. Size o otların arasından ateş edildi. Sonra kendisine Mullins adını takmış olan o kadın evinize gelerek kahvenize zehir karıştırdı. Öğrendiğimize göre, doktorun torunuymuş o kadın. Ayrıca Jonathan Kane'in genç yardımcılarının sonradan kurduğu gruba da girmiş. Crispin kendisini bu yüzden tanıyor. Köpeğiniz çok akıllı. Kadını görür görmez beğenmemiş ve hemen harekete geçmiş. Zaten artık İhtiyar Isaac'ı da yine bu kadının öldürmüş olduğunu biliyoruz.

"Şimdi kadının büyükbabasını, o herkesin pek sevdiği müşfik ve nazik doktoru ele alalım. O daha da tehlikeli bir tip. Köyde adama herkes taparmış adeta. Ama aslında Mary Jordan'ın ölümüne de o neden olmuş. Herhalde olay sırasında böyle bir açıklama yapılsaydı, buna kimse inanmazdı. Oldukça bilgili olan adam, kimyasal savaştan başka zehirler konusunda da çok şey biliyormuş. Bakteriyoloji alanında da birçok buluşu varmış. Evet, Mary Jordan'ı o zehirlemiş. Ama bu gerçek, ancak altmış yıl kadar sonra ortaya çıktı. Sadece Aleksander Parkinson bu durumdan şüphelenmiş."

Tuppence usulca mırıldandı. *"Mary Jordan'ın ölümü normal değildi. Bu içimizden birinin işi."* Sonra da sordu. "Mary'nin ne yaptığını doktor mu sezmiş?"

"Hayır. Doktor Mary'den hiç şüphelenmemiş. Durumu adamın kızı sezmiş sanırım. Oysa Mary o güne kadar kendisine verilen işi başarıyla yürütmüş. Önceden planlandığı gibi, genç deniz subayı, kızla işbirliği yapmış. Mary Jordan'ın ona verdiği bilgiler gerçek olsa da aslında çok da önemli değillermiş. Tabii bizimkiler, sanki bunlar büyük birtakım sırlarmış gibi bir hava verilmesini de bu haber kırıntılarına eklemişler. Adamın verdiği planları ise Mary aldığı emirlere uyarak izinli olduğu günlerde Londra'ya, bildirilen yerlere teslim etmiş. Regent's Park'ta Queen Mary Bahçesi... Kensington Bahçesi'nde Peter Pan heykeli... Ajanlarla buralarda buluşmuş Mary.

"Ama tüm bunlar, uzun yıllar önce olmuş şeyler, Bayan Beresford. Çok uzun yıllar önce..."

Albay Pikeaway öksürdü. Sonra da birdenbire konuşmaya başladı. "Ama 'tarih tekerrürden ibarettir' Bayan Beresford. Herkes bunu er geç öğrenir. Son zamanlarda Hollowquay'de yine gizli bir grup oluştu. Bu işle, böylesi şeyleri organize etmesini bilenler uğraşıyor. Belki Bayan Mullins'in tekrar köye dönmesinin bir sebebi de buydu. Yine bazı gizli yerler

kullanılmaya başlandı. Gizli toplantılar yapıldı. Tabii yine para da ayrı bir önem kazandı. Para nereden geliyor, nereye gidiyordu? Bu yüzden Robinson'a başvuruldu. Sonra eski dostumuz Beresford çıkageldi ve bana ilgimi çeken bazı şeyler anlattı. Bu, şüphelendiğimiz bazı olaylara da uyuyordu. Yine perde arkasında hazırlık yapılıyordu. Bu ülkedeki belli birinin kontrol edeceği ve yöneteceği bir gelecek hazırlanmaktaydı. Ünlü bir adamdı bu. Taraftarları da her geçen gün artıyordu. Yine o eski oyundu bu. 'Dürüst adam', 'Barışı seven lider', 'Her şey dünya barışı için' Bu anlamda birçok şey fark ettirilmeden aslında faşizme kaydırılmak isteniyor."

Tuppence, gözlerini iri iri açtı. "Hâlâ var mı, böyle şeyler?"

"Tabii... Neyse biz gereken her şeyi öğrendik sayılır. Tabii bunun bir kısmını da ikinize borçluyuz. Ayrıca, o tahta ata yapılan ameliyatın çok yararı oldu."

Tuppence bağırdı. "Mathilde mi? İşte buna çok sevindim! İnanılacak gibi değil! Mathilde'nin karnı!"

Albay Pikeaway, "Atlar harika hayvanlardır," dedi. "Onların ne yapacakları önceden kestirilemez. Truva'daki tahta attan beri bu böyledir... Evet, atın karnından çıkanların çok yararı oldu. Porselen iskemleden çıkanların da."

Tuppence, "Bunları duymak beni memnun ediyor," dedi. "Ama o kirli işlerin devam etmesi kötü. Yani hepimizin ailesi ve çocukları var."

Crispin atıldı. "Artık devam etmiyor o işler. Bu bakımdan hiç endişeniz olmasın. İngiltere'nin o bölgesi iyice temizlendi. Mikrop yuvası ortadan kaldırıldı. Artık köyde rahat rahat oturabilirsiniz."

Tuppence rahat bir nefes aldı. "Bunu iyi ki söylediniz, Bay Crispin. Çok teşekkür ederim. Anlayacağınız, kızım Deborah zaman zaman köşke gelip kalacak. Çocuklarını da getirecek tabii..."

Bay Robinson, "Hiç endişelenmeyin," dedi. Sonra da hafifçe öksürerek ayağa kalktı. "Şimdi şerefe içeceğiz. Bay ve Bayan Beresford'un şerefine. Onlar vatanlarına başarılı bir şekilde hizmet ettiler."

Masadakiler kadehlerini heyecanla kaldırdılar.

Bay Robinson gülümsedi. "İzin verirseniz bir şey daha söyleyeceğim. Bu defa da Hannibal'in şerefine içelim."

Tuppence eğilerek köpeğin başını okşadı. "Duydun mu, Hannibal? Senin şerefine içiyorlar. Bu madalya ya da soyluluk unvanı verilmesi kadar güzel ve önemli bir şey..." Bay Robinson'a baktı. "Geçen gün elime Stanley Weyman'ın bir romanı geçti. *Kont Hannibal.*"

Bay Robinson, başını salladı. "Hatırladım... Onu çocukken okumuştum ben... Kardeşime dokunan, Tavanne'a dokunmuş sayılır... Yanılmıyorsam içinde böyle bir cümle vardı... E, Pikeaway, ne dersin?"

Bay Robinson eğildi. "Hannibal, omzunu okşamama izin verir misin?"

Köpek uzandığı yerden kalkıp adama yaklaştı. Bay Robinson hafifçe sırtını okşayınca da memnun memnun kuyruğunu salladı.

Bay Robinson, "Sana kontluk unvanı veriyorum," dedi.

Tuppence bağırdı. "Kont Hannibal! Ne hoş değil mi? Artık havasından yanına yaklaşılmayacak, sevgili köpeğim."

